

Love'svept

**Susan
Connell**

**Logodnică
de-a pururi,
Sotie niciodată**

EDITURA MIRON

Loveswept

Susan Connell

*Logodnică de-a pururi,
soție niciodată*

Traducere de Ion Lucia

Rings on her Fingers

by Susan Connell

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT® and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

ISBN 973-95059-5-5

Capitolul 1

Diamante!

Opt minunății strălucitoare, perfect șlefuite. Pentru cîteva clipe își imaginează că erau toate ale ei. Cu un zîmbet pe buze, Gwen Mansfield își potrivește piatra prețioasă, de două carate, tăiată în formă de pară, pe degetul arătător și oftă. Dacă exista ceva la care se pricepea, atunci erau bijuteriile de calitate. Mișcîndu-și degetele încărcate de inele, le ridică în dreptul luminilor colorate și îngîină cîntecul de Crăciun ce se auzea în magazin. Nici supărarea cauzată de ruperea a patru logodne nu-i putea diminua aprecierea față de

amestecul vrăjit de foc și gheață.

Dar cînd privirea îi căzu pe manșetele de blană și pe mînecele de catifea roșie, se strîmbă. Faptul că se îmbrăcase în costum de pitic pentru toată perioada sărbătorilor nu era cel mai indicat mod de a-și reface reputația. Însă n-avea de gînd să discute în contradictoriu pe această temă cu firma *Bixby and Mellon Jewelers*. Faptul că urma să petreacă cîteva seri pe săptămîină înconjurată de minunatele lor bijuterii o va ajuta cît de cît să plătească întreținerea clădirii. Scarborough Hall. Se încruntă gîndindu-se la notele de plată de la tîmplar, de la electrician și de la afurisitul ăla de instalator. Revăzînd în minte lista de creditori, ce continua să crească, simți cum se înfurie.

Reușise să piardă patru logodnici, dar n-avea de gînd să piardă și Scarborough Hall. Păstrarea clădirii cu apartamente era cel mai bun mijloc de a-și dovedi sieși, precum și tuturor celor din King's Crossing, că se putea descurca măcar în această privință, fără dezastre. Și mai mult decît atît, încrederea chiriașilor în ea, ca persoană, făcea minuni pentru personalitatea ei.

Se gîndi la clădirea, elegantă pe vremuri, cu ferestrele ei cu arcade, luminate de flacăra lumînărilor, cu stricăciunile ascunse de pătura de omăt și la cei opt chiriași fericiți, conținînd pe ea pentru a avea un acoperiș deasupra capului. Dumnezeu

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

era martor, la fel ca și ea, că acești chiriași nu vor putea niciodată miza pe Brian Flanagan. Cu cât va reuși să cumpere mai repede jumătatea, ce-i aparținea lui, din Scarborough Hall și să obțină un împrumut pentru renovare, cu atât viețile lor vor fi mai în siguranță. Pînă atunci însă, ea își luase o a treia slujbă, pe lîngă munca de colaboratoare în meseria ei de designer grafician, pentru a putea plăti cheltuielile, pentru că nimeni nu avea să-i ia Scarborough Hall. Absolut nimeni.

Într-o pornire hotărîtă, Gwen lovi cu ambele mîini tejgheaua. Dîndu-și seama prea tîrziu de greșeala făcută, simți că-i sare inima din piept cînd unul dintre inele, cu un smarald de un carat, îi zbură de pe deget. Blestemă printre dinți privind cum inelul se rostogolește pe podea, dispărînd apoi sub pomul de Crăciun din magazin.

Învingînd cîrligul jumătății de uși laterale, deschise raionul și se lăsă pe podea.

– Dă Doamne să fie sub pom, se rugă ea, sprijinindu-și bărbia în pumni.

– Dă Doamne, dă Doamne să fie sub pom și n-o să mai fac niciodată așa ceva.

Cling, Cling, Cling!

Clopoțelii de la botoșii de pitic păreau să-și bată joc de rugămintea ei. Nu-i nimic, își zise ea în timp ce căuta printre ramuri. Nimic n-ar fi putut fi mai jenant decît s-o cheme pe vrăjitoarea aia bă-

trîna, doamna Bixby, ca să-i spună că tocmai a aruncat un inel de trei mii de dolari din deget.

Cling, Cling, Cling!

Lăsîndu-se în genunchi, întinse mîna spre trenulețul din jurul pomului și începu să caute prin satul, în miniatură, expus în fața brăduțului. Nu găsea nici un inel. Intră în panică, gîndindu-se că ea nu-și putea permite nici măcar un boiler nou, darămite să plătească un diamant de trei mii de dolari?

– Cînd termini acolo, vrei să vii să te joci și sub pomul meu de Crăciun?

Glasul, plin și baritonal, îi ajunse la urechi prin acordurile colindelor de Crăciun, prin clinchetul clopoțelilor de la botoșii de pitic și prin bătăile nebunești ale inimii. Exact de ce avea nevoie: încă un bărbat care s-o umilească. Dar ăsta nici măcar nu avea bunul-simț de a părăsi orașul primul. Fără să se întoarcă îi spuse cu un calm admirabil:

– Domnule, piticul acesta nu face vizite la domiciliu.

– Nici dacă sînt foarte, foarte cuminte?

Natural dar mai insistent, glasul suna acum mai aproape. În timp ce-și continua căutarea îi răspunse agasată:

– Obraznic, cuminte, nu contează. Pe piticul ăsta a început să-l doară capul. Te rog, pleacă.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Și să pierd asemenea spectacol? Nu cred.

Amuzamentul din glasul lui o făcu să reziste o clipă și să-și îmblânzească tonul.

– Uite ce e. Sînt puțin ocupată. De ce nu stai la rînd acolo?

Fără a se deranja să-și ridice privirea, făcu un semn cu degetul la cîțiva metri mai încolo în magazin.

– Spune-i lui Moș Crăciun ce vrei. Se pare că el e mai bine dispus decît mine.

De parcă ar fi auzit, Moș Crăciun scoase cîteva hohote sonore de rîs, apoi sublinie prezentarea cu un sughiț și mai sonor.

– Ei da, pare a fi deosebit de vesel.

Gwen se întoarse pentru a-i arunca o privire sumbră acestui bărbat a cărei atenție era îndreptată către mijlocul magazinului. Fulgi de zăpadă se topeau în părul lui negru și ondulat, și pe umerii paltonului.

Fularul vișiniu, din interiorul gulerului ridicat, îi accentuă culoarea sănătoasă din obraji și contrasta perfect cu ochii mari și albaștri, cu încrețituri fine la colțuri, ce se adînciră cînd el începu să rîdă.

Sunetul o făcu să se înfioare, simțind cum îi trece supărarea, iar promisiunea de a fi mai atentă pe viitor păru o glumă crudă. Îi veni și ei să rîdă, dar își ținu respirația.

Din vârful genelor negre ce-i străjuiau ochii și pînă la pantofii ce luceau de curățenie, întreaga lui înfățișare îi capta atenția. Îl privi lung, apoi scoase un oftat trist.

Frumos, evident o persoană de succes, iar după sunetul hohotelor de rîs un bărbat echilibrat și fericit!

Etichetîndu-l în gînd „NU-L DESCHIDE PÎNĂ ÎN VIAȚA TA VIITOARE“, ea dori din tot sufletul ca el să plece și să dispară în mulțime.

Aplecîndu-se spre ea, își puse mîinile pe genunchi și șopti:

– Cred că Moș Crăciun a făcut prea multă gargară cu cocktailuri cu ouă.

Strîngîndu-și buzele pentru a nu izbucni în rîs, Gwen ridică din umeri și încuviință tăcută. Indiferent cine era, umorul lui o înveselea. Zărimdu-și chipul într-unul dintre ornamentele brăduțului, tuși ascuțit. Nu că plăcerea de a petrece cîteva clipe trecătoare cu un străin ar fi avut vreo semnificație pentru ea.

Cum ar fi putut fi așa cînd el era îmbrăcat ca pentru o seară la operă, iar ea semăna cu o gazdă așteptîndu-și oaspeții la un bal mascat?

– Încă n-ai găsit inelul ăla? o întrebă el, scoțîndu-și mînușile și băgîndu-le în buzunar.

Lipindu-și degetele de coapse, ea privi la celelalte inele pe care le purta și clătină din cap.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

Te rog nu fi drăguț și nu te oferi să mă ajuti. Pleacă înainte ca un lucru umilitor să mi se întâmple.

– Cred că l-am văzut aterizînd sub ramuri. Stai așa, să te ajut.

Cînd se lăsă într-un genunchi, haina i se prinse între piciorul ei și al lui. Pantalonii ei subțiri, roșii, strînși pe pulpă, n-o împiedicară să simtă un fior senzual ridicîndu-i-se pe coapsă. Doamne, dacă va continua să-și țină respirația în halul ăsta o să se prăbușească peste el.

– Pardon, murmură ea cînd mîinile lor se încurcă, încercînd să-i tragă paltonul înapoi.

– E vina mea, spuse el.

Dar nu era nici vina lui sau a ei cînd degetele lor se împletiră strîns ca două bucăți dintr-un joc de puzzle. Un puzzle, pur și simplu, deosebit de inteligent. Cînd încercară să se desprindă, nici unul din ei nu părea dispus să cedeze. În timpul luptei ea mai trase o dată aer pe nări și îi simți mirosul: un amestec de mosc și lămîie pe o piele curată și bărbătească. În asemenea situație n-avu încotro și îl privi din nou. Fulgii de zăpadă se topiseră în picături perlate pe păr și pe umeri, făcîndu-l să strălucească sub luminile brăduțului. În depărtare se auzeau rîsete de copii. Clipa de basm deveni atît de pură și de reală, încît ochii lor se întîlniră privindu-se lung.

Cînd deveni conștientă de o cu totul altă senzație, ea îi dădu drumul, își scoase tichia de pitic și-și scutură părul pe spate.

Trebuia să-și limpezească gîndurile de acele senzații stranii și neașteptate.

– Trebuie să găsesc inelul acela, anunță ea cu voce tare.

– Bine, haide.

El se întinse cu mîna spre trenuleț, dar înainte de a-l atinge, ea vorbi din nou:

– E în ordine. O să-l găsesc eu.

Făcu un gest nerăbdător cu mîinile. Dacă măcar ar pleca pur și simplu...

– Dar...

– Nu-i nevoie să mă ajuți. Îl găsesc eu.

Încercînd din toate puterile să ignore senzația plăcută, pe care i-o stîrnea atingerea pantalonilor lui, ce se frecau de coapsa ei, și fiorul corespunzător, într-un loc central al trupului ei, se întinse peste mîna lui și peste trenuleț.

– Trebuie să-l găsesc.

Steve Stratton știa acum ce și-ar dori de Crăciun. Un pitic cu picioare lungi și cu temperament.

Ultima dată cînd fusese atît de sigur în privința unui dar, fusese acum trei decenii și se gîndise la o bicicletă de curse. Dè atunci trebuise să i se scoată vorbele din gură cu cleștele pentru a mormăi în final „orice în afară de haine“, iar mai tîrziu

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

numele ultimului after-shave. Dar anul acesta știa și era abia a doua zi de Ziua Recunoștinței¹.

Zimbînd, privi piticul cu nasul în vînt și cu ochi mari, căprui, trecînd printre degete grăbită pumni întregi de zăpadă artificială. Cu un geamăt plin de necaz ea se lăsă înapoi pe călcîie, își strînse buzele pline și încercă să-și scuture zăpada de la celelalte inele, suflînd deasupra lor. După cîteva încercări entuziaste își dădu părul pe spate și întinse mîinile.

– Vrei să cauți prin chestia asta? Cred că eu o să caut pînă la ora închiderii.

El se uita, dar nu la mîinile ei. Un nor de păr, de culoarea castanei lucioase și a coniacului bun, îi înconjura chipul plin de o expresie animată. Ochii mari, inocenți, și gura, cu colțurile puțin ridicate, îi deșteptau o senzație de bucurie care-l făcea să rîdă cu plăcere.

O bucurie nebună, lipsită de orice griji. Nu-și mai amintea data cînd cineva îl făcuse să se simtă atît de bine.

Aruncînd o privire spre trenuleț, el își păstră o expresie serioasă întipărită pe chip.

– Dacă nu vrei să mă lași să căutăm împreună sub brăduț, vrei măcar să-mi dai voie să-ți dau un

1. Ziua Recunoștinței – Sărbătoare americană în ultima joi a lunii noiembrie

indiciu?

– Te rog. Dacă vezi inelul, te rog, spune-mi. Am și așa destule mistere de rezolvat în viața mea.

Acum când ea se uită la el, nu-și putea da seama dacă era doar lumina ce se reflecta în cutiile strălucitoare expuse sau erau lacrimi de necaz ce i se adunau în ochi. Ținînd seama de tensiunea ce se simțea în glasul ei, el hotărî că era o combinație a amînduroră.

Întinzînd mîna în vagonul de lîngă locomotiva trenulețului, scoase inelul cu diamant.

– Un mister mai puțin de rezolvat, spuse el blînd, întinzîndu-i palma.

Buzele ei ca două cireșe se rotunjiră de surpriză în timp ce întinse mîna după inel. Dacă s-ar fi aplecat puțin, ar fi putut transforma cercul buzelor ei într-un mic sărut dulce. Înainte însă de a putea face așa ceva, expresia de pe chipul ei se transformă într-un zîmbet radios, care-l lovi în plexul solar.

– Mi-ai salvat viața! exclamă ea, punîndu-și inelul la loc pe deget.

– Zău?

După ce-l privi cîteva clipe, ea își ridică privirea.

– Știu că sună puțin melodramatic, dar... zău. Vreau să spun că mi-aș fi putut pierde slujba.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

Faptul că ei îi păsa atât de mult de munca pe care o făcea, îl mișcă profund. Dar lipsa ei de superficialitate îl mișcă și mai mult. Cine era această ființă vrăjită? Își plecă bărbia cu o pretinsă seriozitate și-i citi ecusonul din piept:

– Gwen este numele tău de pitic?

Privindu-l cu o prudență renăscută îi răspunse încet:

– D-a-a-a.

– Ei bine, Gwen, a fi pitic în ziua de azi se pare că e mai periculos decît era înainte. Inele zburînd prin aer, necazuri cu zăpada artificială...

Trecîndu-și o mîină prin părul ud, el mormăi:

– Slavă Domnului că știi să umpli ca lumea ciorapii ăștia de Crăciun, spuse el privind cele mai frumoase picioare pe care le văzuse vreodată.

– Iartă-mă. Ai spus ceva despre ciorapi de Crăciun?

– Îmm?

– Nu contează, domnule...

– Stratton. Steve Stratton, spuse el, ridicîndu-se și băgînd mîina într-un buzunar al hainei. Am venit ca să iau...

Cuvintele lui fură întrerupte de țipete și rîsete venind din mijlocul magazinului.

– Se pare că ai avut dreptate cu gargara de cocktail cu ouă, spuse ea, întinzîndu-se să pri-

vească și clătinînd din cap. Moș Crăciun doar ce și-a vărsat sacul cu acadele pe scări.

În timp ce Gwen se întoarce să pună la loc jucăriile sub pom, o fetiță se desprinsese din mulțime și veni alergînd spre ei. Își împinse ochelarii pe nas și arătă spre Gwen.

– Tu ești un pitic, nu-i așa?

– Pitic cu program redus. Miercuri seara și sîmbăta din două în două săptămîni sînt, hm, altcineva, spuse Gwen, dîndu-se înapoi de sub pom în patru labe.

– Ei bine, ce se întîmplă cu Moș Crăciun? Întrebă fetița pe un ton care cerea un răspuns imediat.

– Moș Crăciun nu se simte prea bine, spuse ea, uitîndu-se la Steve.

El îi făcu un semn de încurajare să continue.

– El, hm... , se opri și ridică din umeri, are o alergie.

Steve privi expresia de pe chipul copilului transformîndu-se din îngrijorare în scepticism și mișcîndu-și privirea ochilor mari, căprui, de la Moș Crăciun la Gwen și înapoi.

– Zău?

– Să-i spunem adevărul despre Moș Crăciun, piticule Gwen? Întrebă Steve.

Ochii ei căprui clipiră furioși către el.

– Domnule Stratton, nu cred că asta-i tocmai o

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

idee bună.

– De ce nu? Întrebă el, prefăcându-se că nu ia în seamă faptul că Gwen îl trăgea de pantaloni.

Uitându-se în jos la fetiță, el își băgă mâinile în buzunare și-și întoarse capul într-o parte.

→ Crezi că ești destul de mare să suporti adevărul?

Fetița făcu un pas înainte.

– Sigur că da. Am șase ani și jumătate.

– Domnule Stratton!

Gwen îl trăgea de genunchi cu amîndouă mâinile. Gestul era de o familiaritate apropiată de intimitate, dar el se îndoia că ea își dădea seama de acest lucru. Adevărul era că lui îi plăcea faptul că ea nu-și dădea seama. Și-i plăcea că furia ei era cauzată din dorința de a proteja un copil și nu o ieșire necontrolată pentru a obține ceea ce dorea. Avusese parte de așa ceva în ultimii doi ani, care-l săturase pentru o viața întreagă.

Acoperind mâinile lui Gwen cu ale sale, i le ținu pe picior în timp ce-i zîmbi fetiței. Doamne, piticul ăsta era o reclamă în carne și oase pentru magazinul *Bixby and Mellon's*, se gîndi el, simțindu-i inelele de pe degete presîndu-i palma.

– Domnule, ai de gînd să-mi spui ce se întîmplă cu Moș Crăciun?

– Nu, n-o să spună.

– Ba da. Din păcate, Moș Crăciun are alergie

la gălbenușul de ou.

Steve auzi exclamația de uimire a lui Gwen și apoi începutul unui hohot de râs, în timp ce-și rețrăgea mâinile de pe piciorul lui.

– Bine, dar o să se facă bine pînă la Crăciun?

– Dacă o să renunțe la gălbenușuri, atunci nu va mai fi nici o problemă. Nu-ți face griji. O să discut cu piticul Gwen problema asta, spuse el, îndreptîndu-și bărbia spre ea.

– O să am eu grijă de asta, îi spuse ea fetei.

– Îți mulțumesc, piticule Gwen.

După ce îi gratulă pe amîndoi cu un zîmbet strălucitor, ce-i arăta cîtiva dinți lipsă, le făcu un semn de salut cu mîna și ieși din magazin.

– Trebuie să mă duc la fratele meu. La revedere.

Cînd fetița fugi înapoi la copiii adunați în jurul lui Moș Crăciun, Steve scoase un bon din buzunar.

Prefăcîndu-se că ultimele minute jenante nici nu existaseră, el îi înmînă hîrtia de culoare roz.

– Mi s-a spus că știi să ambalezi cadouri.

Gwen îi studie chipul serios, lipsit de expresie pînă cînd simți o senzație minunată cuprinzîndu-i inima și răspîndindu-i-se în trup. Simți valuri de energie ce o încălziră într-un fel care o făcu să-și dorească să se fi născut abia ieri în privința relațiilor cu sexul opus și mai ales cu acest bărbat.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

Clipi nedumerită; oare era nebună? Întreaga situație începuse să-i scape de sub control. Ridicându-se în picioare, se grăbi să intre în dosul teighelei, de parcă ar fi fost o fortăreață de piatră.

– Uite ce e, pot să trag de panglică după ce-i faci funda, dar asta-i tot, spuse el cu sinceritate.

Ea știa că rămăsese cu ochii ațintiți asupra lui, de parcă ar fi avut două capete, dar asta părea să nu-l deranjeze.

Punându-și coatele pe teighea, el ridică din sprâncene.

– Ți-am salvat viața, acum trebuie să faci un pachet frumos.

Felul în care privirea lui îi cerceta încet chipul o făcu să înțeleagă că el nu se grăbea deloc. Nici ea. O făcea să vrea să-i vorbească cu un glas blînd și feminin. Doar lui. Aplecîndu-se peste teighea, își sprijini coatele lîngă ale lui.

– Împachetăm daruri, spuse ea, luîndu-i bonul din mîină. Hîrtie de ocazie pentru Crăciun?

El clătină din cap.

– Atunci pentru aniversare? Vreo altă ocazie deosebită? întrebă ea, uimită de propriul glas șoptit.

Doamne, frumos mai era. Nostim. Bun cu copiii. Nu manifesta nici un fel de comportament bizar, ci doar o doză generoasă de curtoazie cu un puternic efect. Iar ea era prima care să recu-

noască că îl încuraja. Plecându-și genele, îi studie mîinile. Mîini cu degete lungi și puternice, proaspăt bronzate, cu o capacitate deosebită de-a o face foarte, foarte fericită.

Poate că nu se punea problema chiar atît de acut în privința ei, ca să nu-și mai creeze nici o relație.

Privind la bon, îi citi numele încă o dată.

– Domnul Stratton.

– Da. Am venit să iau...

– Un inel de logodnă, șopti ea, ridicîndu-și coatele de pe tejghea.

Uitîndu-se la el, îl întrebă:

– lei un inel de logodnă?

– Da. Anunțul are loc în seara asta, spuse el, împingînd manșeta și uitîndu-se la ceas. Avem o petrecere la hotelul *Betancourt*. Toată lumea crede că sărbătorim noua asociere a biroului de avocați a fratelui meu, dar acesta e doar începutul.

Ciudat, se gîndi ea cînd își simți, pentru a doua oară în seara aceea, inima sărindu-i din piept. Părea atît de normal. Închise ochii. De parcă ea ar fi în stare să recunoască un om normal!

Odată ce se hotărî, afișă fără greutate un zîmbet pe față. De-a lungul anilor căpătase o bună practică de a se eschiva cu succes din situațiile ingrate. Și apoi, Steve Stratton nu vă ști niciodată ce gînduri prostești îi trecuseră ei prin cap sau cît

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

o costaseră acei fiori sexy și plăcuți care-i străbătuseră inima și-i încălziseră trupul. Tot ce-și va aminti el vor fi doar câteva clipe amuzante petrecute în compania unei vânzătoare, debordând de profesionalism. Iar ea își va aminti doar de ceafa lui. Ei bine, cel puțin va încerca.

– Sună frumos, spuse ea, deschizând un sertar din spatele ei, cu mâini tremurânde. Eram... vreau să spun că am fost și eu acolo o dată la o petrecere de logodnă.

Cînd el vru să răspundă, ea îl întrerupse. Cu cît va auzi mai puțin de această petrecere, cu atît va rămîne mai bine cu capul pe umeri.

– Aduc inelul într-o clipă.

Urmărind lista de nume din registre, se întrepruse uitîndu-se la mîna ei stîngă. Chiar și tremurîndu-i mîna, reuși să citească numele pe mica etichetă ce o purta fiecare dintre inelele ei. Verificînd pentru a doua oară eticheta inelului de pe arătătorul ei, își strînse încet mîna. Inelul cu diamantul de două carate, tăiat în formă de pară, îi aparținea domnului Stratton. Dacă era foarte atentă l-ar putea scoate încet, dîndu-i drumul în plic și prefăcîndu-se că se aflase acolo tot timpul.

– Care e culoarea preferată a viitoarei mirese, domnule Stratton? Poate că avem o panglică potrivită, spuse ea, răsucind inelul și trăgîndu-l cu greutate.

Inima i se strînse de durere cînd văzu că inelul de aur nu se mișcă deloc.

– Culoarea preferată a Lisei? Habar n-am.

Gwen trase din nou, în timp ce îngrijorarea ei creștea alarmant. Voia să-l întrebe ce viitor mire nu cunoștea culoarea preferată a iubitei lui, dar pe moment avea o problemă mai presantă. Inelul nu se mișcase nici un milimetru. Lăsîndu-și bărbia în piept, se întrebă oare cît de rău ar fi să prăjească cîrnați pe grătar.

– S-a întîmplat ceva? o întrebă el.

Uitîndu-se la degete, ea recunoscuse existența problemei și-și dădu seama că n-avea să dispară în următoarele cîteva minute. Din moment ce temperatura de afară scăzuse, cea din magazin crescuse provocîndu-i umflarea degetelor. Nu mai are nimic de făcut decît să-i mărturisească că purta pe deget inelul după care venise el. Adunîndu-și curajul, se întoarse spre el.

Avînd atenția concentrată asupra inelului ce nu voia să iasă, uitase ce i se întîmpla cînd se uita la el. Din nou rămase cu ochii pironiți asupra lui, cu inima bătîndu-i nebunește ca o sanie scăpată la vale pe derdeluș, cu buzele curbîndu-i-se într-un zîmbet vesel și cu gîndul la o vacanță în doi pe-trecută împreună cu el.

De ce naiba trebuia el să fie atît de atrăgător în toate modurile în care putea fi un bărbat? Fre-

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

cîndu-și fruntea, încercă să-și alunge senzația de bună dispoziție pe care el i-o stîrnea și, Doamne ferește, speranța reînnoită în oameni.

Încă nu se simțea refăcută; încă suferea de pe urma nebuniei de a fi părăsită de cel de-al patrulea logodnic. Pînă cînd nu va avea siguranța financiară pentru Scarborough Hall, va trebui să se abțină de la anumite distracții... cum ar fi convingerea masculină.

– Domnule Stratton...

– Steve, spuse el, aplecîndu-se peste geamul de sticlă al tejghelei, cu un zîmbet îmbietor.

– Aplecîndu-se spre el, ea repetă:

– Steve.

Preț de o clipă imaginile și sunetele din jurul lor dispăruseră, lăsînd loc unui val de senzualitate; doar chipul și zîmbetul lui rămaseră reale. Apoi el îi făcu cu ochiul.

Gemînd în gînd, ea se dădu înapoi de lîngă tejghea. El avea destul farmec pentru a duce în ispită și un înger. Închizînd ochii, se admonestă pentru lipsa de curaj de a opri acest flirt și de a spune ce credea ea cu adevărat despre comportamentul lui ușuratic.

Cu o logodnică ce-l aștepta la *Betancourt*, el nu se purta cinstit cu nimeni.

– Domnule Stratton.

– Gwen?

Mîinile lui le acoperiră pe ale ei, încercînd să-i înlătore încordarea.

– Gwen, s-a întîmplat ceva, ești bine?

– Nu în acest moment, spuse ea, deschizînd ochii.

Trăgîndu-și mîinile dintr-ale lui îi aruncă o privire scurtă.

– Dar voi fi, spuse ea, încercînd să răsucească inelul cu diamant de pe deget. O s-o rezolv imediat.

– Da, piticule Gwen?

Flirta din nou și se pricepea atît de bine la așa ceva. Ea însă avea de gînd să nu țină cont de așa ceva chiar dacă avea să moară din pricina asta.

– Domnule Stratton, am probat aceste inele mai devreme, spuse ea, ridicînd ambele mîini în sus. De atunci însă termostatul magazinului a ridicat temperatura și degetele mi s-au umflat. În afară de inelul ajuns sub pom, toate celelalte sînt înțepenite. Iar acesta, domnule Stratton, zise ea micșorînd degetul mijlociu și apoi repede strîngîndu-l la piept, cînd își dădu seama de obscenitatea gestului, acesta este al dumitale.

Zîmbetul lui se transformă într-un rîs în hohote.

Ea reuși să se încrunte cît de cît natural sau cel puțin așa spera.

– Eu n-aș rîde dac-aș fi în locul dumitale. Nu-i deloc nostim.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Ba da, este.

– Ei bine, ar fi caraghios dacă n-ai avea nici un plan în această..., spuse ea ridicînd degetul, apoi trăgîndu-l repede înapoi.

Cu fața roșie de rușine continuă:

– Acea..., această seară.

Abținîndu-se cît de cît, el încuviință, apoi se uită la ceas și făcu o mică grimasă.

– Îți apreciez onestitatea, zise el, luîndu-i mîna stîngă. Hai să vedem dacă pot să... hmm, e strîns tare. Ce-ți veni să le încerci pe toate?

– Este un obicei, domnule Stratton. Un obicei foarte prost de care încerc să scap. Și jur că m-am învățat minte de data asta, spuse ea, re-trăgîndu-și degetele din căldura mîinii lui. Nu-ți face griji, îl scot eu. Le scot pe toate.

Ridicîndu-și ochii spre cer, mormăi mai mult pentru ea însăși:

– Dumnezeu știe că am destul antrenament în privința asta.

Întinzînd mîna spre sertarul de sub casa de înregistrare, scoase de acolo un borcănel cu vaselină.

Păstrase asta pentru cazuri de urgență. E un fel de ultimă posibilitate la care recurgem, spuse ea, deschizînd borcanul, luînd pe deget și întinzînd alifia între degete. Lasă atîta mizerie, spuse ea, privindu-l.

Cum stătea cu coatele din nou sprijinite pe teighea, cu bărbia sprijinită într-o mînă, ei i se păru că vede un început de zîmbet în spatele mîinii. Oare era chiar atît de nebună, încît să creadă că el își închipuia imagini în culori privind vaselina mată?

Indiferent la ce se gîndea, avea cel puțin bu-nul-simț de a tăcea, în timp ce ea trecea prin chinul scoaterii inelelor.

În mod miraculos ele începură să iasă unul cîte unul de pe degete.

– Îți mulțumesc că ai fost atît de răbdător, zise ea pe un ton profesional, umbrit de un oftat.

Luînd o bucățică de pînză, șterse rapid fiecare inel.

– Mai tîrziu am să le șterg bine și am să le pun înapoi la locul lor în plicuri, spuse ea. Dacă vrei să te uiți la ăsta înainte de a-l împacheta.

– E în ordine. S-a făcut tîrziu.

– Dar n-ai vrea să privești inelul mai de-aproa-pe? întrebă ea dintr-o dată neplăcut surprinsă de iminența lui plecare. Clienții de obicei doresc să fie siguri că micșorarea inelului n-a lăsat nici o urmă.

– Am încredere în tine. Și apoi cu cît îl voi vedea mai curînd pe degetul Lisei, cu atît mă voi simți mai bine.

Un Bum! Bum! puternic se auzi din mijlocul

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

magazinului când cuvintele lui Steve își făcură loc în mintea ei. El se îndreptă către capătul raionului, lăsînd-o să cîntărească într-o altă perspectivă ultimele minute.

Dintr-un anume motiv ea îi interpretase în mod greșit personalitatea plăcută și farmecul natural pentru a flirta. Dar el de fapt nu flirta. Steve Stratton era îndrăgostit și ca orice îndrăgostit era extrem de bine dispus și fermecător. Și de ce n-ar fi fost? În cîteva minute se va afla la *Betancourt*. Anunțîndu-și logodna. Imaginîndu-și momentul romantic simți ceva straniu în regiunea inimii. Niște senzații pe care încercă să le interpreteze cu partea rațională a minții ei, pînă cînd o ultimă imagine îi veni în gînd. În minte îl văzu distrînd pe toată lumea cu povestea despre un pitic de la magazin, care aproape că-i pierduse inelul.

În timp ce lua inelul din grămadă pe care o avea în palmă, îl privi pe Steve Stratton. Trecuseră opt luni de cînd plecase Brian, opt luni de cînd evitase compania oricărui bărbat care arătase vreun interes fața de ea. Opt luni de cînd renunțase la lucrurile frumoase din viața ei. Într-un moment de criză, un tip frumos și fermecător îi arătase puțină afecțiune prietenească. Înainte să-și dea seama, deja își închipuise un scenariu de seducere pus la cale de el prin replicile spirituale și zîmbetul plăcut.

Clătinînd din cap necăjită, părerea ei bună despre sine se prăbuși, stîrnind un nor de praf. Cel mai rău lucru din lume nu era să stîrnești mila, ci rîsul. Poate că era timpul să caute un ajutor specializat. Din nou.

Punînd inelul lui pe degetul mare pentru a nu-l mai pierde, le închise pe celelalte șapte în casetă.

– Ce-i așa de nostim acolo? Întrebă ea, scoțînd hîrtie și fundă de sub teighea.

– Moș Crăciun a căzut de pe scaun de data asta, spuse el, întorcîndu-se spre ea. Te pot ajuta cu ceva?

– Nu, mulțumesc, spuse ea, reușind să zîmbească fără a se uita la el. Am să termin de împachetat în timp record și apoi vei putea pleca la petrecerea dumitale.

Scoțînd eticheta de pe inel o puse alături. Apoi așeză inelul într-o cutiuță cu satin alb și o închise.

Cu cît va reuși să-l facă să plece de aici mai curînd, cu atît i se va opri mai repede tremurul mîinilor.

Își dresе glasul și-i arată un loc pe chitanță.

– Dacă semnezi aici, îți pot da inelul, spuse ea înainte de a băga cutiuța de catifea într-o altă cutie mică și albă.

O împachetă repede, luă funda și începu să o lege.

– O să-ți dau imediat certificatul de garanție,

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

imediat ce termin cu...

– Nu-i nevoie, spuse el, băgînd hîrțile în buzunarul de la haină.

Punîndu-și degetul pe funda albastră, adăugă:

– O să i le dau fratelui meu după petrecere.

Oricît ar fi încercat, era imposibil să nu-l atingă cînd începu să facă funda la pachet.

– Fratele dumitale? întrebă ea, uitîndu-se la mîna lui ce se afla atît de aproape de a ei.

Cînd el nu răspunse, ea își ridică privirea.

– Avocatul familiei.

– Înțeleg, spuse ea, dar nu înțelegea nimic. Ar fi vrut să-l întrebe de ce avea nevoie de un avocat pentru a citi certificatul de garanție al unui inel, dar asta ar fi însemnat să se uite mai mult timp în ochii lui. Întorcîndu-și atenția către pachet, își zise totuși că legarea unei simple funde nu poate duce la o paralizie temporală. Apucîndu-se de treabă, legă panglica cît de repede putu, spunîndu-și că acest lucru nu era atît de complicat precum o intervenție chirurgicală pe creier și că va termina treaba în cîteva secunde. Așa că ce dacă degetele lor se tot atingeau, mîinile li se tot loveau, iar inima ei i se zbătea ca o pasăre prinsă într-o colivie?

Cînd termină complet de aranjat o fundă ușor de dezlegat, știu că ar fi fost în stare să-l identifice pe Steve Stratton și pe întuneric. Gîndul o făcu să

se simtă vinovată, omul se afla în drum către iubita lui.

– Gata, spuse ea, strângându-și mâinile la spate, în timp ce se dădea un pas înapoi.

– Gata? o întrebă el scoțându-și degetul de sub fundă.

Complet, ar fi vrut ea să adauge. Complet extenuată. Mai ales emoțional.

– Gata, răspunse ea, așezînd pachetul frumos într-o pungă roșie, în miniatură, pe care i-o înmînă.

O clipă el rămase privind-o lung, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva. Sau poate s-o întrebe ceva.

– Mi-a făcut plăcere, spuse el în cele din urmă cu un gestic ce semăna cu o plecăciune.

Ea încuviință tot printr-un gest, închipuindu-și-l alergînd către parcare acoperită de zăpadă pentru a ajunge la petrecerea logodnei sale. Curînd îi va șopti vorbe dulci logodnicei la ureche.

Simți un nod în gît și lacrimi nedorite în colțul ochilor. Ce se întîmpla oare cu ea?

– Vă doresc toate cele bune, domnule Stratton.

El se aplecă spre ea.

– Vrei să știi ce-mi doresc eu?

– Sigur, spuse ea, pierzîndu-se în ochii aceia șireți și albaștri ai lui.

– Îmi doresc ca să vii totuși să te joci sub

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

pomul meu de Crăciun, spuse el înainte de a o săruta pe obraz, aproape de gură. Foarte aproape de buze.

Apoi plecă, lăsînd-o într-o stare de șoc. Își ținu respirația pînă cînd începu s-o doară capul. Oare își va mai recăpăta mințile în totalitate, după cele petrecute în această seară? se întreba ea, lup-tîndu-se cu cheile ce le avea în mînă. Reuși să deschidă caseta cu diamante și să scoată panoul cu inele.

Uită că s-a întîmplat așa ceva, își șopti ea, concentrîndu-și atenția asupra curățării și sortării inelelor.

Un sărut ca acela n-avea nici o semnificație adîncă sau ascunsă. Nu era nimic altceva decît un sărut amical. În cel mai bun caz un fel de *mulțumesc* împreună cu remarca prin care o tachinase să vină să se joace sub pomul lui de Crăciun.

Luînd un alt inel, privi la scaunul gol al lui Moș Crăciun, în timp ce ștergea diamantul cu o cîrpă. Chiar dacă Steve Stratton nu s-ar fi logodit, tot nu și-ar fi permis să ia în seamă ideea de a se juca sub pomul lui de Crăciun. Era prea ocupată refă-cîndu-și viața și reputația ca să se mai gîndească și la Steve Stratton. Slavă cerului că nu mai avea nici un motiv pentru care să-l vadă din nou.

Dorind să nu se mai gîndească la întîlnirea lor,

aruncă o privire la ceas, apoi își forță un zîmbet pe buze. Peste douăzeci de minute va fi în drum către Scarborough Hall. Privind la ultimul inel pe care-l ștergea, zîmbetul îi îngheță pe buze, reușind să-și stăpînească un strigăt. Uitîndu-se mai de aproape la inel încercă să-și stăpînească tremurul mîinilor. După ce-i verifică eticheta, continuă să privească fix diamantele pînă cînd începură s-o usture ochii.

Acesta nu era inelul cu piatră ovală. Acesta era inelul cu diamantul de două carate, tăiat în formă de pară. Inelul cu diamant al lui Steve Stratton.

Capitolul 2

– Unde-i inelul?

– Tot acolo unde era și acum trei minute. Aici, în buzunar la mine, spuse Steve...Vrei să...

– Nu, nu, nu mi-l da încă, spuse Sam Stratton, trecându-și degetele prin păr.

Lumina candelabrelor de cristal i se reflectă în păr.

– Mai vreau să dansez o dată cu ea înainte de a o cere în căsătorie.

Străduindu-se să-și zărească prietena, fratele mai mic al lui Steve își îndreptă cravata în timp ce mormăi următoarele cuvinte:

– Nu vreau să-l simtă, din întâmplare, în buzunar la mine și să înceapă să-mi pună întrebări.

Așezându-se în fața lui Sam, Steve ridică dintr-o sprânceană.

– Ce fel? Este acesta un inel de logodnă sau ești doar bucuros că mă vezi? întrebă el, imitînd-o intenționat pe Mae West.

– O să trec cu vederea această remarcă obscenă, din respect față de situația ta actuală.

– Adică ce fel de situație? întrebă Steve, ridicîndu-și bărbia pentru a saluta o pereche ce trecea prin apropiere.

– Haide, lasă, nu-i nevoie să joci teatru cu mine, Steve, spuse Sam, întorcîndu-și privirea către fratele lui mai mare. Faptul că ți-ai găsit jumătatea în pat cu asociatul tău e o chestie destul de împuțită.

Clătinînd din cap, Steve luă un pahar cu șampanie de pe tava dusă de un chelner ce trecea pe lîngă ei.

– Doamne, îmi pare rău că trebuie să te dezumflu, dar el îmi lipsește mai mult decît ea, spuse înainte de a sorbi din pahar.

Gura lui Sam se deschise a uimire în timp ce făcea un gest cu mîna.

– Vorbești serios?

Rătăcind cu o privire leneșă prin sală, Steve răspunse:

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Dacă vrei să afli dacă sînt distrus pentru că iubita mea, pardon, fosta mea iubită, a avut o legătură cu fostul meu asociat, răspunsul este nu, nu sînt.

– Într-adevăr, orgoliul meu masculin este rănit, dar nu și inima, spuse el arătînd cu degetul spre piept, care însă mai așteaptă marea iubire.

– E de necrezut. Renunți la o relație de cît, de optsprezece luni, fără nici un pic de necaz? Cum reușești?

Urmărind cu atenție bulele de acid din paharul cu șampanie, Steve se hotărî totuși că nu era momentul potrivit pentru a avea o discuție serioasă cu fratele său. La ce-ar fi ajutat în această seară, cînd Sam își sărbătorea intrarea ca asociat într-o firmă de avocați și-și aduna curajul pentru a o cere în căsătorie pe iubita lui din copilărie? Apoi a-ți pune pe tapet vagul sentiment de singurătate în fața altui bărbat, era un act cel puțin teatral. Nimeni nu l-ar fi crezut. Și asta mai ales din cauza comportamentului său sigur pe sine, care-l făcea să aibă un succes nebun la femei.

– Hai să spunem doar că cele două săptămîni petrecute rătăcind prin Caraibe, m-au ajutat să văd lucrurile într-o altă lumină. Indiferent de sentimentele pe care le-am avut față de ea, începuseră să se cam degradeze cu luni de zile înainte de a-i găsi pe cei doi împreună. Oricum, spuse el,

luînd un sandviș de la bufet, ai fost grozav că mi-ai oferit adăpost, dar va trebui să încep să-mi caut un loc unde să stau. Tu și cu Lisa o să doriți să aveți mai multă intimitate, acum dacă vă veți logodi și, pînă cînd mă voi hotărî asupra unui nou spațiu pentru birouri, voi lucra separat de casă... indiferent unde se va afla aceasta.

– Și celălalt aspect al problemei? întrebă Sam, în timp ce Steve mușca din sandviș. Ai renunțat la asocierea cu cea mai productivă firmă de arhitecți unde dețineai jumătate din acțiuni. Într-o singură după-amiază te-ai despărțit de ceea ce-ai realizat în doisprezece ani... și Steve, spuse el atingînd brațul fratelui lui, nici măcar nu ai clipit.

Steve încuviință, știind că Sam n-ar fi fost niciodată capabil să înțeleagă că, renunțînd atît la viața personală, cît și la asociere, fusese pentru el ciudat de ușor. Amîndouă începuseră să-l calce pe nervi.

– Vine Anul Nou. Așa că și eu voi deveni un om nou, adăugă el.

Încă preocupat de situația actuală a lui Steve, Sam se strădui să-și păstreze calmul.

– Nimic nu te preocupă?

Avînd o expresie comică întipărită pe chip, Steve rămase cu ochii pironiți asupra paharului cu șampanie. La treizeci și șase de ani era bogat, avea o bună reputație în meseria sa și capaci-

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

tatea de a atrage orice femeie față de care manifesta vreun interes. În adîncul inimii lui însă nimic nu conta în afară de acel fior vag cînd și cînd.

– Nimic încă.

– Nimic încă, repetă Sam, clătinînd din cap.

– Promit că pe viitor mă voi preocupa mai mult.

– Știi că nu asta am vrut să spun.

– Uite ce e, de ani de zile am tot spus că aș vrea să-mi îndrept eforturile într-o altă direcție. Acum am ocazia că văd dacă sînt în stare de ceva sau nu.

Punînd un braț pe umerii fratelui său, îl îmbrățișă cu afecțiune.

– Liniștește-te frățioare, spuse el, recunoscînd o tensiune similară cu cea încercată de piticul lui de la bijuterie, puțin mai devreme în aceeași seară. *Piticul lui?* Rîse cu glas tare la acest gînd.

– Toată lumea e încordată în seara asta sau doar eu sînt bine dispus în perspectiva unei sărbători?

– La naiba, nu știu, Steve, spuse Sam, străduindu-se să zărească un căpșor roșcat, cu o rochie verde, de tafta, cu umerii goi. Eu sînt pe punctul de a face o cerere în căsătorie, iar tu mă ții aici, lipit de masă, spunîndu-mi povești cu pitici.

Văzînd cu ochii minții din nou piticul cu picioare lungi, Steve îl bătu pe umeri prietenos pe

fratele lui înainte de a-și retrage mîna. Sam avea dreptate. Pînă cînd o imitase pe Mae West, vorbise non-stop despre Gwen.

Cu siguranță că la început îl privise la fel ca toate celelalte femei, dar pe urmă se retrăsese destul de repede. Sorbind ultima picătură de șampanie din pahar, clătină cristalul în mînă.

Ce naiba îl intriga atît la o vînzătoare dintr-un magazin de bijuterii, îmbrăcată în costum de pitic?

În mod sigur, fascinația pe care o resimțise nu era legată de imaginile comice pe care i le oferise, căutînd ceva în patru labe sub pomul de Crăciun, ori trăgîndu-l de pantaloni sau chiar faptul că avea toate acele inele expuse pe degete. Mușcîndu-și obrazul pe dinăuntru, își aminti de sărutarea impulsivă pe care i-o dăduse. Dacă nu o senzație de sărbătoare, măcar altceva tot îi inspirase ea.

Își dresе glasul, întorcîndu-se spre Sam. Îl privi pe fratele său cum își aranjează butonii de la manșetă și apoi reverul hainei.

– Sam?

– Dacă ai de gînd să mă întrebi dacă vreau să mai aud despre piticul ăla, răspunsul este nu.

– Nu asta aveam de gînd, spuse el, făcînd un semn cu paharul prin aer înainte de a-l așeza pe bufet. Cînd ăăă... ți-ai dat seama că Lisa este

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

aleasa?

Din încruntarea care-i uni sprâncenele, Steve își dădu seama că tonul lui sentimental îl luase prin surprindere pe fratele său. Sam își schimbă greutatea de pe un picior pe altul. După o clipă de cugetare serioasă vorbi:

– Luna trecută când a început să vorbească despre un post la Denver. M-a speriat.

– Atunci de ce nu i-ai cerut să se mute la tine?

– Dacă trebuie să întrebi asta, înseamnă că nu înțelegi.

O privire scurtă, plină de înțeles, fu schimbată de către cei doi frați. După câteva secunde, Sam spuse:

– Știi care-i problema ta? Ai prea mult succes, ești prea sigur pe tine și arăți prea bine. Niciodată n-ai avut nevoie să insiști prea mult. Niciodată n-ai trecut prin spaimile iubirii, dragă frate. Sau nevoia copleșitoare de a profita de un anumit moment, fără a ține cont de cât de lipsit de sens ți se pare atunci. Dar într-una din zile când ai să te aștepți cel mai puțin...

Îi făcu cu degetul lui Steve.

– Mă va lovi în moalele capului! spuse Steve, punându-și o mână pe piept și clătînându-se pe picioare.

– Te va lovi în moalele capului, repetă Sam. Și indiferent cine va fi ea, spuse el, lovindu-l ușor cu

palma pe braț, în timp ce amîndoi izbucniră în rîs, pentru că ea te va face să simți că prinzi aripi.

Cînd Sam făcu un pas spre fata în rochie de tafta verde, Steve îl trase de mîneacă.

– Hei, ai cumva un inel în buzunar?

Sam aruncă o privire iute asupra pantalonilor, înainte de a-i adresa lui Steve o privire cruntă.

– Mulțumesc de atenționare, ești foarte grijuliu.

Înainte ca schimbul de replici spirituale să poată continua, cei doi frați zăriră deschizîndu-se ușile de la bucătăria din spatele bufetului amenajat. Mai întîi apărură o tichie de pitic, apoi ochii mari și rotunzi ai lui Gwen. Steve se-ntoarse către fratele lui.

– Poftim, și tu credeai că eu am inventat-o. Să-ți fie rușine.

Fiecare pas pe care-l făcea cu botoșii cu clopoței îi acoperea șoapta cu care-i striga numele, printr-un familiar *cling, cling, cling!*

– Domnule Stratton, zise ea cu o ultimă șoaptă cînd îl văzu uitîndu-se spre ea. Stai pe loc!

Dublîndu-și eforturile de a ajunge la el, își ținu cu o mîină tichia pe cap, în timp ce ocolea capătul bufetului.

– Nu-mi vine să cred, spuse Sam. Arată exact cum mi-ai descris-o.

După cîțiva pași, ea alunecă pe podea. Brațele lui Steve se întinseră la vreme pentru a o prinde

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

din spate de talie. Cu o mișcare iute o trase din fața coloanei către care se îndrepta, lipind-o de el.

– Și eu care credeam că nu faci vizite la domiciliu, îi șopti el la ureche.

– Aceasta... este o... urgență, șopti ea aproape fără suflare. Anunțul... spune-mi că nu l-ai... făcut încă.

– Anunțul? Întrebă el, continuînd s-o țină cu fermitate lipită de el.

Partea curbată din spatele ei se potrivea perfect la încheietura coapselor lui puțin desfăcute. Atît de perfect, încît fu nevoit să se concentreze asupra altor lucruri. Catifeaua de sub degetele lui îi modela perfect structura delicată a coapselor pe care le simțea contractîndu-se. Rapid. Avea nevoie de mai mult aer. La fel i se va întîmpla și lui dacă nu-și muta imediat mîinile în regiuni mai sigure.

Se lăsă încet să alunece pe talia ei, sperînd că ea va interpreta mișcarea lui ca o dovadă a preocupării lui față de lipsa ei de aer. Dacă ar avea cea mai vagă idee cît de bine îl făcea să se simtă el, probabil că i-ar ridica puțin cotul cu care-l împungea în stomac.

Ei îi trebuiră cîteva secunde pînă cînd să încerce din nou să vorbească.

– Anunțul... dușmăle... de logodnă.

Fratele său întâmpină ocheada aruncată de Steve cu o tresărire.

– Simț că urmează o altă poveste cu pitici.

Ridicându-și mâinile, el se dădu înapoi, făcînd un gest de rugă fierbinte.

– De ce să n-o păstrăm pentru mai târziu cînd o va putea asculta și Lisa?

Gwen se uită la versiunea blondă și mai tînăra a lui Steve Stratton, depărtîndu-se de el. Se opri destul pentru a răspunde cîtorva priviri întrebătoare adresate de un grup de oameni din apropiere. Cînd aceștia se întoarse discret cu spatele, Gwen se răsuci pentru a-i arunca lui Steve o privire acuzatoare.

– Le-ai spus povești despre mine, nu?

– Toate au fost adevărate, murmură el, dîndu-i drumul.

Încrucîșîndu-și brațele la piept, se sprijini cu spatele de coloană.

Din nou o măsură cu privirea, de parcă i-ar fi oferit cine știe ce informație prețioasă. Și avea de gînd să și profite de ea; simțea asta în privirea nesățioasă cu care o măsura.

Reuși după cîteva încercări să-i abată privirea.

– Adevărate sau nu, speram să fi uitat de mine, spuse ea, aplecîndu-se să scuture fulgii de zăpadă de pe botoșii ei cu moț în vîrf. Reuși să clincăne clopoțelii de vreo cinci, șase ori înainte

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

de a se scutura de zăpadă.

– Cum te-aș fi putut uita? Ești personajul din poezia preferată a surorii mele.

– Poezie?

– „Cu inele pe degete și clopoței la picioare, cu clinchetul ei pretutindeni o să ne înfioare“. Vrei să văd dacă orchestra poate cânta melodia?

Îndreptându-și brusc umerii, ea îi adresă un zîmbet slab, răspunzându-i șoptit printre dinți:

– Hai să nu facem asta. Oamenii or să înceapă să se uite lung la mine.

Făcînd un pas înapoi, îl îndemnă s-o urmeze.

– Trebuie să-ți vorbesc. Am putea intra puțin în bucătărie? Te rog.

Dîndu-și părul de pe frunte cu mîna, se uită fix la el, așteptîndu-l să se miște. Cînd se desprinsese de coloană și porni după ea, o voce din trecutul ei îi opri pe amîndoi.

– Gwen? Gwen Mansfield? Tu ești?

Strîngîndu-și umerii de spaimă, îi aruncă lui Steve o privire care spunea: *Salvează-mă!* Mattie Goldman era ultima persoană pe care ar fi dorit s-o vadă.

Redactor la rubrica socială și reporteră a rubricii de scandal a ziarului local, ea scrisese despre cele patru logodne și despre ulterioara desfacere a fiecăreia.

– Oh, Gwen, chiar tu ești? ciripi Mattie, cuprin-

zîndu-i dintr-o privire atît pe ea, cît și pe Steve.

– Bună, Mattie, spuse ea, scoțîndu-și tichia și ascunzînd-o la spate. Nu te-am văzut de... făcu un gest cu mîna goală, de luni de zile!

– De opt ca să fiu mai exactă, spuse Mattie, cercetînd curioasă costumul de pitic al lui Gwen. Cine e noul tău prieten, draga mea? Întrebă ea înainte de a izbucni în rîs, Moș Crăciun?

Gwen îi aruncă o privire lui Steve care părea absorbit de spectacolul pe care ea îl oferea. Din nou. Cum oare reușea să rămînă atît de atrăgător, cînd părea pe punctul de a izbucni în hohote de rîs, din pricina ei probabil, era ceva ce ea nu putea înțelege. E adevărat că strălucirea bronzului său îl făcea diferit față de ceilalți bărbați din sală. Și ochii aceia albaștri, atît de senini, atît de siguri, atît de...

Glasul lui Mattie Goldman îi atrase atenția la fel de iute ca spargerea unui bloc de gheață.

– Cum te mai descurci, Gwen? Vreau să spun de cînd Brian...

Gwen își întoarse capul atît de iute în direcția femeii, încît o persoană mai puțin antrenată și l-ar fi sucit cu siguranță.

– Brian? Mă descurc minunat. Mai bine ca niciodată.

– Zău?

Sprîncenele lui Mattie se ridicară a mirare, apoi

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

reveniră la forma lor ciudată.

– Am auzit că Scarborough Hall își schimbă din nou proprietarul.

– Ei bine, ai auzit prost. Ne simțim cu toții foarte bine, admirînd apele râului, spuse ea simțind picături de transpirație pe frunte.

Dacă Mattie va pomeni despre decesul subit al bătrînului domn Graham, era convinsă că se va ascunde sub mesele de la bufet.

– Și am auzit că ai pierdut un chiriaș. Bătrînul acela, care închiriasse apartamentul principal. Ai reușit să-l închiriezi din nou?

Înainte ca Gwen să se întoarcă pentru a ridica o față de masă ca să se strecoare sub masă, Steve se desprinsese de coloană și o luă de mînă.

– Mattie, i-am promis lui Moș Crăciun că voi dansa cu piticul lui preferat cînd se va cînta melodia asta. Te superi?

– Absolut deloc, adăugă Mattie privind după ei cu o curiozitate fățișă. Dar Steve, poate vorbim mai tîrziu, spuse ea din ce în ce mai tare, în ciuda privirilor pe care toți trei le atrăgeau. Vreau să știu de ce arhitectul cu cel mai mare succes din Philadelphia s-a mutat la King's Crossings.

El o conduse pe Gwen care-i era recunoscătoare, pentru că o salvase de Mattie, pe ringul de dans ticsit, de rochii lungi și smochinguri conservatoare.

Susan Connell

– Mulțumesc. Dacă nu m-ai fi luat de acolo, ea ar fi...

Gwen se opri în mijlocul frazei. Nu-i putea mărturisi că ziarista era încântată să redea cu lux de amănunte fiecare detaliu sordid al celor patru logodne rupte.

– Ei bine, se pare că ți-am salvat viața din nou, zise el, încercînd să se prefacă a fi serios într-un mod fermecător.

– Mda, așa e, spuse ea, căuțînd cu privirea în jur un loc, unde să dispară.

Cînd găsi și făcu un pas, el o apucă de mîină.

– Un dans. Îmi ești datoare.

De ce nu? Ce mai conta o vină în plus cînd ea avea un sac plin pe care să-l studieze în seara asta? Muzica crescuse în intensitate cînd el o luă în brațe, dansînd cu ea în mijlocul ringului de dans. Indiferent cît de ușor o conducea el, era dureros de clar pentru amîndoi că ea nu reușea să se relaxeze.

– Domnișoară Mansfield, am senzația că am luat-o razna.

– Zău? Întrebă ea reușind să zîmbească cînd își dădu seama că el o tachina din nou.

– Da. Se pare că sînt singurul din sala asta care aude... clopoței. Clinchet de clopoței. Mă urmărește mereu sunetul ăsta.

Nici chiar cu prețul vieții nu și-ar fi putut îpie-

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

dica rîsul pe care-l simți ridicîndu-i-se din piept, de undeva din regiunea inimii.

– Domnule Stratton. Cred că și eu sînt în aceeași situație. Eu îi aud de ore întregi.

El o învîrti expert prin mulțimea de dansatori și pentru o clipă ea avu senzația că locul ei dintotdeauna era aici, în brațele lui. Îi plăcea atenția pe care el i-o acorda, glumele pe care le făcea, mîna cu care o ținea de spate lipită de el. Îi plăceau toate prea mult la el, de fapt. Cînd ea încercă să se depărteze puțin, el îi făcu cu ochiul și n-o lăsă decît foarte puțin. Bineînțeles, că el se afla într-o dispoziție afurisită, dar nu ea era motivul. El urma să se logodească, iar ea avea de gînd să dispară de îndată ce reușea să facă schimbul de inele.

– Stai așa, îi spuse ea, oprindu-se brusc.

– S-a întîmplat ceva?

– Mă dor picioarele, dar nu asta e problema.

– Ai dreptate. Ai stat în picioare toată seara. Hai să ne așezăm. Există un loc la masă lîngă Lisa și fratele meu.

Înainte de a o putea conduce, ocolind o pereche care dansa, ea începu să vorbească grăbită:

– Steve, am făcut o greșeală îngrozitoare. Ți-am dat alt inel. Nu sînt sigură cum de s-a putut întîmpla așa ceva, dar îi am la mine pe al tău, pe cel potrivit, chiar aici.

Băgînd mîna în buzunarul de la fustă, scoase la iveală o cutiuță identică cu prima, gata împachetată. Cînd cineva o împinse din greșeală în brațele lui Steve, ea strînse instinctiv cutiuța la piept. Cu pumnii strînși pe pieptul lui și cu brațul lui Steve care o ținea de talie, îi veni destul de greu să formuleze o propoziție coerentă.

– Dacă am putea schimba pachetele fără a se observa, aş putea să dispar în liniște de aici.

El îi făcea cu mîna semn cuiva aflat la o masă lîngă ringul de dans.

– Fără a observa? o întrebă el, aruncîndu-i o privire rapidă. Oh, nu văd cum am putea-o face fără a se observa, continuă el.

– Ce? De ce?

– Pentru că eu nu pot trece neobservat. Absolut deloc. Vino cu mine, spuse el, luînd-o de mînă și conducînd-o către un grup de mese rotunde.

– Vreau să-ți fac cunoștință cu fratele meu.

– Cu fratele tău? Avocatul? Zău, domnule, adică Steve, totul e în regulă acum. Acesta este inelul dumatilă. Am verificat eticheta de zece ori înainte să-mi dau seama că ți-l dădusem pe celălalt. Jur că ăsta e diamantul de două carate, tăiat în formă de pară, pe care l-ai comandat. Doar n-o să mă dai în judecată acum?

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Nu cred că va fi necesar.

Trăgînd un scaun, o așteptă să se așeze.

– Ești sigură că asta-i doar o slujbă temporară pe perioada Crăciunului la *Bixby and Mellon's*? Pari a fi o adevărată expertă.

Ea era într-adevăr expertă în diamante.

– Autodidactă, murmură ea, așezîndu-se. Dar în afară de cei patru C care însemnau culoare, calitate, claritate și carate, ea mai cunoștea și un al cincilea. Catastrofă! Căci, iată, la orizont se profila din nou acest lucru pentru ea, se gîndea, reușind să zîmbească femeii drăguțe în rochie de tafta verde. Aceasta trebuie să fie Lisa.

Steve se așează pe scaunul de lîngă Gwen, apoi, nonșalant, își pune brațul pe spătar.

– Sam. Lisa. Faceți cunoștință cu piticul meu, Gwen Mansfield.

– Bună, Gwen. Deci ia spune-ne. Steve a făcut o cerere specială lui Moș Crăciun pentru tine?

Înainte de a putea răspunde, Lisa îl bătuse ușor pe mîna pe Steve.

– Parcă te-a refuzat vreodată cineva, inclusiv Moș Crăciun.

Gwen își aranjă manșetele. Nu voia nimic altceva decît să-și ceară scuze și să plece repede. Dacă oamenii aceștia vor tot încerca să o atragă într-o conversație prietenească, ea probabil că va

sfîrși prin a da la iveală încurcătura cu inelul.

Considerînd că sinuciderea ei socială n-ar fi tocmai o mișcare înțeleaptă chiar înaintea anunțului logodnei cuiva, reuși să facă prezentările cu buzele strînse și cu un zîmbet forțat. O pedepsea Dumnezeu, nu exista nici o altă explicație.

După un moment de tăcere, Sam se uită la Steve, apoi își dresе glasul cu zgomot.

– Oh, ai dreptate, spuse Steve, luînd cuțitul și lovindu-l de paharul din fața sa.

– Gwen a adus niște cadouri de Crăciun mai devreme anul acesta, spuse Steve tuturor celor aflați pe o rază de zece metri.

– Zău? întrebă Sam.

– Da. Ți-a adus și ție ceva, frățioare. Gwen de ce nu-i dai lui Sam pachetulul acela pe care-l ții în mînă?

Mărimdu-și ochii de uimire, Gwen se aplecă spre Steve și-i șopti la ureche:

– Pachetulul ăsta? Ești sigur că vrei să fac asta?

– La fel pe cît de sigur sînt că piticul meu are picioare lungi, îi șopti el apoi.

Muzica încetă, în timp ce ea depuse pachetulul în fața lui Sam.

– Crăciun fericit, spuse ea, nedumerită în totalitate de cererea ciudată a lui Steve.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

De ce și-ar dori el ca fratele lui să inspecteze inelul în fața Lisei? Și ce era chestia asta că ea ar avea picioare lungi?

Sam desfăcu pachetul, scoase cutiuța și o duse în dreptul nasului pentru a arunca o privire înăuntru.

– Oho. Cred că ai făcut o greșală, Gwen, spuse Sam.

– Am făcut mai multe, dar poți avea încredere în ceea ce se află în cutie.

– Asta înseamnă a fi ceva pentru Lisa, continuă Sam, lăsînd cutia jos și scoțînd inelul.

Ochii Lisei se umplură de lacrimi care i se rostogoliră pe obraji.

– Sam, șopti ea, privind inelul pe care el i-l puse în degete. Oh, Sam!

Pierdută în emoționantele momente cu lacrimi și sărutări, Gwen își sprijini coatele de masă și-și ridică bărbia pentru a privi mai bine inelul de pe degetul Lisei. Lui Gwen îi trebui o clipă ca să-și dea seama că Steve se ridicase.

– Momentul a luat sfîrșit. Cred că e timpul să-i lăsăm singuri.

Gwen simți cum i se înțepenise spinarea cînd avalanșa realității i se rostogoli peste cap. El știuse că ea va presupune că el era cel ce se va logodi în această seară și nu-i spusese nimic, dis-

trîndu-se în tot acest timp pe socoteala ei. Ei bine, nu el va rîde la urmă. Ținîndu-se de marginea mesei, își încheștă dinții înainte de a se arăta de acord cu el. Ridicîndu-se, se întoarse cu spatele la mulțimea adunată în jurul mesei.

– Urmează-mă, te rog, îi ordonă ea, apoi se întoarse pe călcîie și dispăru pe ușile bucătăriei pe unde intrase. Nu-i mai păsa de zgomotul de cling, cling, cling! sau de interesul stîrnit în jurul ei, dar știa că trebuie să facă ceva, și putea face în legătură cu păcăleala pe care i-o trăsese Steve. Trecu grăbită printre chelneri și bucătari, ignorîndu-i la fel ca și la sosire.

– Hei, voi doi, nu puteți intra acolo! strigă cineva cînd ea întinse mîna spre ușa din spate.

Ea îi aruncă omului cea mai periculoasă căutătură, dar de fapt Steve fu acela care-l reduse la tăcere ridicînd mîna.

– Știai că aici e magazia de alimente? o întrebă Steve, urmînd-o înăuntru.

Neluînd în seamă întrebarea lui, ea închise ușa în spatele lor.

– Spune-mi doar un singur lucru, zise ea înainte de a se întoarce cu fața la el. Cînd ți-ai dat seama că eu credeam că tu ești cel care se logodește aici, în seara asta?

El îi zîmbi cu destul farmec copilăresc încît s-o

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

facă să se întrebe dacă tonul ei ascutit nu era deplasat.

– Oare mai contează acum când amîndoi ne-am distrat, iar doi oameni foarte deosebiți s-au apropiat încă un pas de suprema fericire? Întrebă el cu glas scăzut, care-și cerea iertare, provocîndu-i senzații de mult uitate.

Ea se uită în altă parte, fixîndu-și privirea asupra raftului înalt, unde se aflau borcane uriașe de ardei copti. De ce oare el nu putea fi un simplu ticălos astfel încît ea să poată considera întreagă seară, împreună cu el cu tot, drept un incident neplăcut aflat sub titlu: „De ce oare m-am mai sculat din pat azi-dimineață?”

– Ai fi putut totuși spune ceva, zise ea, trecînd pe lîngă el pentru a ridica jaluzelele. Am alergat înapoi ca o maniacă.

– Ai alergat înapoi ca un pitic avînd o misiune. Am fost impresionat.

– Zău? De ce? Întrebă ea curioasă.

Cînd el privi din nou încăperea, aceasta păru să se fi micșorat în jurul lor. Apropierea lui o făcu să i se învîrtă capul și să i se înmoaie genunchii; trebuia să iasă de aici înainte de a se prăbuși la picioarele lui.

– Uită că te-am întrebat asta.

– Ba nu. Altfel cum am să te pot convinge să

ieși împreună cu mine?

Ea trase aer în piept simțind cum i se ridică părul pe ceafă, alarmată.

– Trebuie să plec. Ninge și mai tare, tu trebuie să te întorci la petrecere, iar eu nu mai vreau să mă mai vadă cineva în costumul ăsta. Să știi că niciodată nu voi mai avea curajul să mai apar aici. A fost într-adevăr o seară aiurită, nu-i așa?

Din nou se bâlbâia, dar atîta timp cît putea să evite discuția despre o eventuală întoarcere a lui, era dispusă să-și asume riscul de a suna complet ticnită.

O, apucă de mînă. Ea ezită, apoi își ridică privirea spre chipul lui. El avea acea privire în ochi care întreba: „*De ce te prefaci că se întîmplă altceva decît în realitate?*”

– Gwen?

– Ce? întrebă ea nervoasă, umezindu-și buzele.

– Mattie Goldman a menționat mai devreme că tu ai un apartament de închiriat la Scarborough Hall.

– Ce-i cu el?

– Păi, eu caut...

– E practic închiriat.

– N-ai să mai primești nimic de Crăciun dacă minți așa.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Oricum nu ți-ar plăcea locul.
– De ce nu? Întrebă el apropiindu-și fața de a ei.

– Pentru că... este... am doar sentimentul...
– Și eu am acest... sentiment, spuse el, aplecându-și capul pentru a-și apropia buzele de ale ei.

– Zău?

Făcea tot ce putea pentru a rezista puterii emanate de prezența lui masculină.

– În legătură cu ce?

– Cu cât de minunat va fi acest Crăciun.

Atingându-i bărbia, el își apropie gura de a ei.

– Vezi tu, pînă acum niciodată nu am avut propriul meu pitic.

Cuvintele lui caraghioase aruncară o plasă vrăjită în jurul lor, acoperind zgomotul certei a doi bucătari de cealaltă parte a ușii și sunetele plu-gurilor de zăpadă de afară.

Întredeschizînd buzele pentru a respira, ea îi simți gura înainte de a apuca să i se împotri-vească. Sărutul lui era cald, dulce și mult prea scurt.

– Sper că asta înseamnă că m-ai iertat, spuse el.

Ea nu-și dăduse seama pînă atunci că se ridicase, ținîndu-l în brațe. Lăsînd mîinile jos, privi

Într-o parte pentru a-și recăpăta respirația.

– Da, bineînțeles că te-am iertat. De fapt, nu e nimic de iertat. Totul a fost distractiv, doar sîntem oameni mari. Ce înseamnă o sărutare, două?

Nu avea de gînd să fugă pe ușă. Cu norocul ei s-ar fi putut împiedica. Și apoi inima îi bătea atît de tare de cînd o sărutase, iar ea dorea din tot sufletul să nu pară marcată de eveniment.

– Noapte bună, spuse ea, îndreptîndu-se spre ușă.

– A fost chiar așa de rău?

Ea înțelese ce voia el să spună.

– A fost un sărut... decent.

Cînd el nu răspunse, ea își călcă pe inimă și privi peste umăr. Surîsul lui șiret o făcu să zîmbească.

– Te rog, mai acordă-mi o șansă. Pot fi deosebit de indecent.

– N-am vrut să spun că a fost un sărut rău. Am vrut...

El se îndreptă către ea, încurajînd-o să continue, cu un interes ridicol de mare așternut pe chip.

– Da?

– Nu știu, spuse ea și chiar nu știa.

În momentul acela era doar conștientă de faptul că își simțea trupul ușor și greu, proaspăt și

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

copt, și pregătit. Pregătit. Promisiunea momentului îi copleși simțurile, în timp ce el continua să o privească.

Și atunci încetară să mai rîdă.

Cînd se aplecă ușor înainte, un clinchet ușor din botoșii ei sună un avertisment pentru amîndoi. El se retrase primul.

– Ce vrei? îl întrebă ea încet.

– Vreau să te văd din nou.

Chiar dacă știa că greșește încurajîndu-l, mai știa și că e tipul de bărbat care nu accepta un refuz.

Atracția dintre ei era de necontestat, dar dacă ea reușea să se poarte cu grijă, atunci totul se va termina înainte ca un lucru neplăcut să se întîmple.

– Bine, zise ea, deja gîndindu-se la un plan perfect de sabotaj.

– Și vreau să văd și apartamentul pe care-l ai de închiriat.

– Asta se poate aranja, spuse ea, deschizînd ușa și ieșind din nou în bucătărie.

Cu cît se rezolva mai repede problema, cu atît va fi mai bine.

– Altceva?

– Mai sînt multe, dar acum doar o mică întrebare.

Băgă mîna în buzunar și scoase pachetul pe care-l făcuseră mai devreme împreună la magazinul de bijuterii. Ea nu se obosi să-și ascundă uimirea cînd îl văzu. Cu toate cele ce se întîmplase între ei, uitase să mai ia inelul înapoi. Cînd întinse mîna după el, Steve se trase înapoi.

– Cine-i Brian?

– Pui cam multe întrebări, zise ea, înșfăcînd pachetul.

leșise afară în parcare și-și descuia deja mașina cînd îl auzi replicînd:

– Mîine seară. Șapte și jumătate. Să nu-ți uiți clopoțelii, Gwen.

Capitolul 3

– Mergi la restaurantul *Burger Babe's* în seara asta, Gwen?

Aplecându-se spre oglinda cu ramă, în stil rococo, Gwen își aranjă o clamă în cârlionții care-i încadrau fața. Dacă seara urma să se desfășoare după planul ei, își putea imagina cu ușurință cum va lua masa singură în local.

– S-ar putea, Marlin, spuse ea copilului de șapte ani, care stătea în spatele ei, pe holul odată elegant al clădirii Scarborough Hall.

Simți un curent rece în spate.

– Puișor, nu s-a închis ușa. Du-te și mai îm-

pinge-o o dată.

– Bine, spuse el, dar nu se mișcă decît ca să-și cuprindă sania cu ambele brațe.

– Să știi că arăți bine în chestia asta.

– Dar nu prea bine, totuși, nu-i așa? întrebă ea răsucindu-se într-o parte pentru a vedea spatele rochiei de lamé cu dantelă gri.

Cînd se uită în jos la pantofii cu tocuri, de culoarea *peau de soie*, privirea i se opri asupra zăpezii care se topea. Cu fiecare secundă, balta creștea formînd un adevărat lac în jurul ghetelor băiețelului și a tălpilor saniei.

– Nu prea bine pentru ce? întrebă Marlin, împrăștiind apa cu gheata în timp ce-și ștergea nasul cu mînușa. Pentru *Burger Babe's*?

– Bineînțeles că pentru *Burger Babe's*, spuse ea, știind că stratagema ei complicată și motivul pentru care dorea să scape de Steve Stratton ar fi prea mult pentru ca băiețelul de clasa a doua să înțeleagă atîta vreme cît și pentru ea însăși era destul de greu.

La început se gîndise să-și pună ceva țipător pe ea, cu care să-l sperie de-a binelea pe Steve Stratton. După o singură privire asupra salopetei ce i se lipea de trup ca o doua piele, se dezbrăcase.

Steve era prea deștept pentru un asemenea complot și și-ar fi dat seama de scopul ei chiar

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

Înainte ca ea să apuce să-și scoată guma de mestecat din gură, o altă idee la care renunțase. Și apoi, ea era în curs de a-și reclădi reputația, nicidecum de a și-o strica de tot. Sub nici o formă nu și-ar fi asumat riscul de a fi recunoscută în public într-o salopetă de piele, de culoarea muștarului, ce strălucea în lumina neonului. Faptul că era atât de disperată, încât îi trecuse prin cap o asemenea idee, o făcu să se scuture înfiorată.

Punându-și o mână pe piept, își îngustă ochii, studiind cu atenție rochia cu mâneci lungi, ce-i ajungea pînă la genunchi. Decolteul, tivit cu ștrăsuri, era adînc în față, iar în spate destul de mult cît să provoace senzație. Totuși, cu liniile clasice și feminine pe care le avea efectul de neutralizare al libidoului unui bărbat era destul de greu de ghicit. Ridicînd din umeri, renunță să se mai gîndească la asta: pînă acum cel puțin efectul neutralizator al rochiei se dovedise cu vîrf și îndesat.

Ultima dată cînd o purtase, cel de-al doilea logodnic al ei îi mărturisise dorința lui fierbinte de a se călugări. Sau o purtase cumva în seara cînd ce-al de-al treilea logodnic anunțase, la petrecerea de logodnă, că era homosexual? Ridicînd dintr-o sprînceană în oglindă își mușcă buzele, încercînd să-și amintească.

– Te logodești sau ce?

– Marlin! se plînsese ea. Nici măcar să nu-ți

treacă prin cap așa ceva.

Puștiul își acoperi iute fața cu mâinile.

– Iartă-mă, Gwen. Am uitat că n-am voie să vorbesc despre așa ceva. N-ai să plîngi acum, nu-i așa?

– Nu, pușor.

Întinse mîna pe măsuta de fier forjat de lîngă perete pentru a da drumul la radio.

– Pur și simplu nu vreau... spuse ea înainte de a se opri pentru a-și ridica vocea, ca să audă cineva, din întîmplare, așa ceva.

Melodia heavy-metal, care abia se auzea cu o clipă mai devreme, umplu brusc holul maiestuos cu zgomote asemănătoare celor de la balamuc. Erau exact sunete iritante, pe care ea dorea ca Steve Stratton să le audă cînd va sosi la întîlnirea lor.

– Ce-ai spus?

Zîbind, ea dădu volumul și mai tare.

– Cred că am auzit-o pe mama ta, strigîndu-te.

Expresia întrebătoare de pe chipul lui drăgălaș dispăru din oglindă. O clipă mai tîrziu auzi zgomotul saniei lovind podeaua, deși sunetul se pierdu în gălăgia infernală a melodiei interpretate de Metallica.

– Marlin, ți-ai uitat...

Prea tîrziu. El deja dispăruse pe una dintre ușile laterale de lîngă scări. Încrucișîndu-și brațele

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

pe piept, bătu ușor cu degetele pline de inele pe mîneca rochiei, în timp ce se uita la sanie.

Dorința de a reda vechea grandoare clădirii Scarborough Hall era una dintre prioritățile aflate pe agenda ei de lucru, dar trebui să-și stăpînească impulsul de a da deoparte balansoarul flexibil pentru a șterge balta de apă de dedesubt. Dacă mizeria asta se va adăuga serii dezagrabile pe care ea i-o pregătise lui Steve Stratton, atunci sania și balta de apă puteau rămîne fără grijă acolo unde se aflau.

Gîndul la Steve Stratton îi redeșteptă o amintire caldă din seara trecută. Străbătînd-o din nou un fior, din cauza curentului, îl văzu pe Steve, cu ochii minții, strigînd în parcare hotelului *Betancourt* după ea: *Cu clopoței cu tot, Gwen.*

Mîngîindu-și vîrfurile urechii cu degetele, se opri cînd atinse un cercel. Ce lipsă de logică o făcuse oare să cedeze impulsului de a purta clopoței în miniatură? Ar fi trebuit să-i bage înapoi în cutie de îndată ce-i zărise. În loc de asta însă, ea îi luase minunîndu-se cît de grozav se potriveau cu rochia din dantelă argintie, cu argintiul lor filigranat.

De ce să nu-și pună cerceii cu perle negre la care se gîndise prima dată? se întrebă ea. Nu trebuia să arate foarte bine; pur și simplu bine, atîta tot. Și ce era atît de atrăgător în a apărea cu clopoței?

Cînd își pusese perechea de cercei în urechi și-i clătinase, ei produsese un clinchet care o făcu să zîmbească trist. Ironia era irezistibilă, își spusese ea mai devreme cînd și-i prinsese. Steve Stratton oricum nu se va afla destul de aproape ca să-i audă.

Steve împinse ușor ușa masivă de stejar deja întredeschisă și păși în hol. Primul lucru pe care-l văzu fu Gwen privind fix la o sanie pe podeaua din marmură roz. Din cauza sunetelor ce te zgîrîia la urechi de la radio, ea nu-l auzise intrînd. Profită de avantajul lui și o sorbi din priviri. Apariția ei sofisticată înlocui imaginea de pitic pe care nu și-o putuse scoate din cap în ultimele douăzeci și patru de ore. Rochia argintie, din dantelă, era la fel de atrăgătoare ca umbra deasă a unui copac într-o zi fierbinte de august. La naiba, totul, de la nodul de păr întunecat și strălucitor, prins în vîrfurile capului, și pînă la ciorapii lucioși, era atrăgător la ea. Ea își atinse ușor urechea, iar el se întrebă cum ar fi oare dacă ea i-ar atinge la fel și lui vîrfurile urechii. Și apoi gîtul și gura. Închizînd ochii o clipă, scutură repede din cap. Putea doar bănuî, dar de un lucru era sigur. Mai seducătoare decît

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

o reclamă combinată pentru lenjerie și parfumuri, ea avea puterea de a-l trimite în ceață. Iar el abia aștepta acest moment.

Începu să-și aranjeze cravata, dar se opri la jumătatea gestului când își dădu seama că era unul dintre ticurile fratelui său. Reținându-și un hohot de râs, închise ușa și înaintă.

– Te gîndești să scoți sania ca să mai faci o plimbare? Întrebă el, acoperind zgomotul muzicii.

Ridicînd ochii ea rămase o clipă privindu-l fix, apoi ridică din umeri.

– Nu știu. Se află totuși aici dacă am să vreau, spuse ea pășind peste sanie. Bine ai venit la Scarborough Hall. Dă-mi voie să-ți iau haina.

El intră în alertă imediat. Ceva în modul în care îi ocolea privirea, îl făcu să se întrebe oare ce avea de gînd să facă? Își scoase paltonul și i-l dădu. În timp ce ea îl puse, neglijent, peste niște lemne vechi, Steve întinse mîna și închise radioul.

– Era prea tare? Îmi pare rău, dar încerc să păstrez o atmosferă plăcută aici tot timpul. Niciodată nu știu cît de bine e, pînă cînd nu primesc vreo reclamație.

Înainte ca el să apuce să spună ceva, auzi o ușă deschizîndu-se jos, pe hol. O clipă mai tîrziu apără un băiețel alergînd spre ei.

– Mama spune că dacă nu-ți mai trebuie aparatul de radio să i-l dai înapoi. Spune că genul

ăsta de muzică o face să se roage de două ori mai mult pentru tine.

Scuturînd din mîini din nou, Gwen se aplecă și scoase din priză aparatul. Înfășură firul în jurul radioului și i-l dădu băiatului.

– Spune-i mamei că-i mulțumesc, Marlin.

– Bine. A mai zis că dacă mai vrei să te ajute la ceva în seara asta să-i spui, spuse el luînd și sania, și ducîndu-le pe amîndouă spre ușa apartamentului său.

– Un loc plin de culoare, văd, spuse Steve.

– Poate dorești să vezi apartamentul. E sus. Arată către scara de o mărime și o grandoare pe care el nu le mai văzuse decît din filmul *Pe aripile vîntului*.

– Ia-o la dreapta pe palier. Este singurul apartament în aripa de est. E deschis. Vin și eu de îndată ce șterg balta asta de apă.

Cînd el urcă pe trepte, Gwen dispăru pe coridor. La jumătatea scărilor, el se opri să admire ferestrele înalte, cu geamuri mate, care dădeau spre palier. Geamurile aveau încrustate porumbei tinînd în cioc ramuri de măslin, de o culoare albă ca a laptelui, ceea ce-i crea o senzație de liniște și pace întreruptă brusc de lătratul cel mai puternic și mai gros pe care-l auzise vreodată.

Înainte de a avea timp să se întoarcă, simți în spate ceva mare și lăptos. Energicul animal, stînd

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

pe picioarele din spate, îi puse două labe enorme lui Steve pe umeri și începu să-l lingă vesel pe ceafă și pe o ureche.

– Bambi, jos fetițo, spuse Gwen veselă.

Imediat, Marele Danez îl lăsă pe Steve și începu să alerge pe scări în sus și-n jos, practic, izolându-l acolo. În timp ce Steve își ștergea urechea cu o batistă, avu grijă să-și ascundă un zîmbet. Dacă Gwen Mansfield credea că o să-l poată speria cu o dezordine teatrală, zgomote și alte aiureli, atunci se înșela amarnic.

– Bambi nu te-a lovit, nu?

El își dresă glasul.

– Nimic permanent.

– Bambi, vino, spuse ea, punînd cîrpa din mîini pe braț.

Sărintd cîte patru trepte deodată, cîinele ateriză lîngă Gwen privind-o cu adorație în ochi.

– E cățelușul lui Marlin. Nu știi ce o să ne facem cu ea cînd o să mai crească.

– Hmm.

După ce-și șterse din nou urechea și gîtul, își băgă batista la loc în buzunar.

– Cînd ți-am cerut apartamentul n-am știut că permiți chiriașilor să aibă și animale.

– Oh, da, spuse ea bătînd din palme.

Cîinele se ridică imediat în picioare, așezîndu-se apoi lîngă ea.

– Cu cât sîntem mai mulți, cu atît e mai vesel. Nu-i așa, Bambi?

Cu un mîrîit vesel, cîinele se ridică, jucăuș, cu labele pe pieptul lui Gwen, trăgînd cîrpa pe jos.

– Mă bucur că am aflat asta acum, spuse Steve, păstrînd o figură serioasă, cu maxilarele încheștate și bărbia coborîtă în piept.

– Atunci nu mai vrei să vezi apartamentul? întrebă ea, ridicînd cîrpa.

– Glumești? Abia aștept.

Bambi se repezi din nou lipind-o pe Gwen, ce rămăsese uluită, de perete.

Steve apucă balustrada pentru a coborî, dar se opri cînd Gwen păru mai mult surprinsă decît orice altceva. Deja cîinele înșfăcase cîrpa și fugise cu ea pe coridor.

– Jucăuș mai e, spuse el, uitîndu-se la Gwen care își prindea o buclă de păr ce-i căzuse pe umeri.

– Hmmm.

– De ani de zile îmi doream un cîine mare, continuă el pe un ton prietenos. Dacă iau apartamentul și nu te deranjează vreo doi-trei cățeluși acolo, aș vrea să-mi iau și eu unul pe care să-l dresesz.

Prefăcîndu-se că nu a auzit oftatul și geamătul ei în timp ce pleca după cîine, Steve urcă mai departe pe scări. Palierul era destul de mare ca

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

să parchezi și un automobil aici și tot mai rămînea destul loc pentru vreo zece persoane să danseze liniștite. Se opri să-și treacă degetele peste rama în stil roccoco a ferestrei, apoi privi spre tavanul bolțit. În ciuda cîtorva reparații necesare, Scarborough Hall era o piesă minunată de măiestrie artistică. Dacă avea nevoie de inspirație pentru munca sa de arhitect, acesta era un loc perfect pentru a o găsi. Minuțiozitatea detaliilor și frumusețea păstrării temeie eclectice, precum și simțul măiestriei îi vorbeau arhitectului din el. O să-i placă nespus să exploreze fiecare centimetru al acestei minunate opere arhitectonice. Dar nu acum, își aminti el. Va avea timp suficient după ce se va muta.

Pășind peste covorul vechi, oriental, și apoi urcînd alte cîteva trepte, zîmbi auzind-o pe Gwen undeva jos, certînd cîinele. Oare se crezuse într-adevăr fericit locuind în turnul acela de beton și sticlă din Philadelphia?

Intrînd în apartamentul întunecat, pipăi cu mîna pe perete după un întrerupător. Un singur bec se aprinse la candelabrul de la intrare, aruncînd umbre asupra tapetului lucios, de mătase, de pe pereți. Mai răsuci un comutator și se îndreptă spre ușile de sticlă. Se deschise și intră într-un living mobilat parțial. Ferestrele înalte și căminele masive impresionau pe orice potențial chiriaș, dar

tavanul cu fresce îl făcu să rămână mut de admirație.

Locuise toată viața, pe o rază de cincizeci de mile față de King's Cross. Cum de nu știuse de existența acestei clădiri pînă acum?

Gwen apără grăbită prin ușile de sticlă, apoi rămase pe loc cînd îl văzu. Ca orice viitor chiriaș, el examina încăperea din toate unghiurile posibile. O senzație de vinovăție îi strînse stomacul. Îi fura timpul atît al ei, cît și al lui în șarada asta rușinoasă. Trecîndu-și degetul cel mare pe inelele vechi, de argint, pe care le purta, lovi cu unghia în pietre. Poate că ar trebui să-i spună adevărul de ce nu dorea ca el să locuiască la Scarborough Hall și de ce nu intenționa să se întâlnească cu el. În fond, ce mai conta o rușine în plus față de ceea ce îndurase pînă atunci?

– Ai găsit cîrpa? o întrebă el plin de zel, verificînd cu atenție ferestrele.

– Da... păi ce-a mai rămas din ea. Cît de periculos este pentru un cîine să mănînce cîrpa de șters pe jos?

– Pentru majoritatea cîinilor? Destul de periculos.

Îndreptîndu-se, el își scoase haina și o puse pe un scaun.

– Pentru Bambi? Consider-o o proteină în plus pentru regimul ei alimentar.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

Dînd din cap, ea îl privi mergînd încet în jurul încăperii, cu mișcări sigure, pline de o prezență masculină vitală. Lăsîndu-se pe un fotoliu, se întinse, așezîndu-se confortabil. Își puse mîinile pe brațele curbate și-și sprijini capul de spătar, închizînd ochii.

– Ah, perfect!

Ce spunea vechea zicală? se întreba ea, impresionată de expresia subtilă de pe chipul lui. Ah, da, acum își amintea. *Întotdeauna e bine să ai un bărbat în casă.*

Înclinînd capul puțin, se uită atentă cum vîrfurile limbii îi atinse buzele. Le umezi și ea, simțindu-și sîngele îngroșîndu-i-se ca mierea de albine. Să locuiască vizavi de el, pe palier, nu va fi niciodată plictisitor.

– Duci lipsă de becuri pe aici, văd, dar pot rezolva asta.

Mișcările lui relaxate o făcură să nu mai fie atît de atentă, dar, în clipa cînd vocea lui îi pătrunse în minte, își aminti de ce nu putea el locui acolo. Își încrucișă brațele pe piept și minți din nou:

– La apartamentul ăsta trebuie refăcută instalația electrică. Poate că o voi face în primăvară... dacă vor dispărea zgomotele.

Își ținu respirația cînd el deschise ochii și-și întoarse capul spre ea.

– Ce zgomote?

Lăsându-și ochii în pământ, ea continuă să privească în podea.

Nu era problema că nu-i plăcea să zică vreo două-trei minciuni nevinovate, pur și simplu nu se prea pricepea la asta.

– Zgomote ciudate. Sînt... spuse ea, ridicînd mîinile într-un gest de neputință, greu de explicat.

– Zgomote ciudate, repetă el, ridicîndu-se.

– Sînt sigură că nu-i adevărat, zise ea, deplasîndu-se din living către sufragerie, dar cei care locuiesc de mai multă vreme decît mine la Scarborough Hall jură că este stafia doamnei Graham. Știi, ea a locuit aici cu soțul ei din 1958. E moartă de zece ani.

– Și ce vrea? întrebă el, aruncînd o privire curioasă prin încăpere.

– Îl vrea pe domnul Graham, zise Gwen, conducîndu-l în bucătărie, dar el nu-i aici.

– Și unde este el? întrebă Steve privind la mobilierul bucătăriei și la dulapurile cu uși de sticlă.

– Într-un cimitir din Ohio.

– Înțeleg. Deci locul ăsta are un aragaz cu șase ochiuri, tavane cu fresce și propria lui stafie, spuse Steve privind în jur și dînd din cap.

– Nu curge sînge din pereți și n-am auzit nici un geamăt ciudat.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

Se întoarse radios spre Gwen.

– Cred că fantoma mă place. Tu ce crezi?

Și mie îmi placi, se gândi ea, *dar n-am de gând, repet, n-am de gând să te las să afli.*

– Mai bine să-ți arăt și restul.

– Acolo sînt doar camere de oaspeți, spuse ea, sperînd ca el să nu vrea să vadă fiecare loc în parte. Împingînd ușa de la capătul holului, îi făcu semn să intre.

– Dormitorul principal.

El păși după ea în încăpere și rămase uimit, fluierînd admirativ.

– Uluitor! murmură el apropiindu-se de patul uriaș. Anglia, secolul al optsprezecelea, nu-i așa?

Aflată lîngă ușa, ea întinse gîtul și ridică din umeri.

– E doar un pat vechi.

– *Doar un pat vechi*, repetă el, avînd pe chip o expresie care voia să spună „Să-ți fie rușine că n-ai habar nici măcar de atîta lucru“.

Evitîndu-i ochii, ea merse spre ferestre. Ultimul lucru pe care dorea să-l discute cu Steve era un pat. Își dresе glasul și decretă:

– Toată mobila rămîne pe loc, doar dacă noul chiriaș nu vrea s-o mute în pod, spuse ea, dînd la o parte un panou tapițat din spatele draperiei.

– Uită-te puțin și la camera de toaletă, cu și-fonierul din perete. Baia e vizavi.

Sperînd să-și recapete stăpînirea de sine, ea se întoarse către fereastră privind la scena de afară.

La lumina stîlpilor de telegraf putea observa ușor urma lăsată de sania lui Marlin pe derdelușul dinspre răsărit. La poalele colinei, garajul nefolosit, acoperit de zăpadă, mare altădată, unde se păstrau trăsurile, semăna cu o fericitate de Crăciun, mai puțin ferestrele luminate și dîra de fum. Se încruntă. Ce se întîmpla cu ea? Oare nu încetase să creadă că viața nu putea fi comparată cu un basm? Oare cele patru logodne rupte nu constituiau o dovadă suficientă? Apăsîndu-și degetele pe geam încercă să se relaxeze. Cel puțin avea Scarborough Hall și, cînd știa asta, avea un motiv să viseze. Pur și simplu trebuia să muncească mai mult pentru a-și împlini acest vis. Într-o bună zi va putea repara și acea clădire, și o va închiria.

Ridicînd și cealaltă mînă pe geam, o puse alături de prima. Uneori magnitudinea și complexitatea situației o copleșeau. Avea atîtea planuri, dar pînă cînd nu îl găsea pe Brian Flanagan ca să-i poată cumpăra partea de proprietate asupra clădirii Scarborough Hall, îmbunătățirile majore nu puteau fi puse în practică.

Într-un fel va reuși să rezolve situația, dar găsirea lui Brian era prioritatea numărul unu de pe

agenda ei. Problema era că nimeni nu părea să știe unde se afla el.

Ridicându-și ochii privi din nou pe fereastră. Indiferent de anotimp era ceva magic în panta aceea a colinei, ce cobora lin în curba blîndă a apelor rîului care o înconjurau cu un șanțuleț, și în farmecul orașelului King's Crossing aflat pe malul de vizavi. Se strădui să zărească bărcile de pe rîu.

Cînd îl simți pe Steve apropiindu-se, trupul ei se înfioră de o emoție caldă. Consideră că sentimentul care-i încălzea inima se datora clădirii Scarbortough Hall, paradei de lumini de pe rîu și scînteii de speranță pentru viitor.

– Seamănă cu un loc vrăjit, așa în întuneric. Bărcile par a fi niște jucării cu luminițe, spuse Steve venind lîngă ea. Iar partea aceea a orașului King's Crossing îmi amintește de sătucul, în miniatură, de sub pomul de Crăciun de la *Bixby and Mellon's*. Mai ales cu turla bisericii de acolo din mijloc. O vezi? o întrebă el, aplecîndu-se astfel încît fața lui se apropie de ea.

Mirosea la fel de frumos ca prima dată cînd se aflate aproape de el. Trupul lui solid o făcu să-și simtă genunchii moi și să dorească ca ea să fi fost altcineva. Cineva cu puțin noroc cînd era vorba despre bărbați. Și-ar fi dorit de asemenea să nu fie atît de acut conștientă de mîna care o

ținea de spate și de degetul care-i atingea pielea. Dacă întorcea capul, buzele lui i-ar fi atins gura. Buzele începură s-o doară de o foame nesățioasă care o sperie, readucînd-o la realitate. Trebuia să se concentreze asupra lucrurilor care contau. Să păstreze Scarborough Hall și să stea departe de Steve Stratton.

– De obicei se plătește pentru o priveliște ca asta, murmură ea mai mult pentru sine decît pentru el.

– Cum adică?

– Mă tem că e rece aici noaptea pe toată durata iernii, spuse ea, apucînd marginea panoului cu amîndouă mîinile. Vezi, dormitorul acesta prinde curentul de aer al rîului.

– Ți-e frig? o întrebă el, apropiindu-se și mai mult de ea și reușind cumva să n-o sărute.

Privind în ochii lui, ea clătină din cap.

– Nici un pic, șopti ea.

– Înțeleg.

El păru să-și îndrepte spatele în timp ce-și trecea o mîină prin păr.

– Clădirea aceea de jos, spuse el, arătînd spre garaj, este și ea de închiriat?

– Nu încă. Are nevoie de reparații. De ce?

– Eu sînt arhitect și caut un loc pentru birouri. Dacă îmi convine spațiul, poate cădem de acord să fac renovările în schimbul chiriei.

Logodnică de-a pururi, soție niclodată

Fără Brian, oferta lui Steve era incredibil de tentantă. Cine știe cînd va fi ea în stare să repare clădirea?

– O să mă gîndesc la asta.

– În timp ce te gîndești poate o pot vedea mîine.

– Poate.

Traversînd încăperea, el se aplecă să vadă mai bine căminul. Băgînd mîna înăuntru mișcă de cîteva ori aerisirea, apoi se ridică și se scutură pe mîini.

– Trebuie curățat, dar pare capabil să dea destulă căldură.

Pipăind polița de deasupra căminului, privi cu atenție structura lemnului.

– Pur și simplu e minunat! Cum de ai ajuns proprietara acestui loc?

– Bunicul meu a lăsat niște bani fiecărui nepot.

– Dar de ce ai cumpărat Scarborough Hall?

– Bunicul locuia pe River Rood și cînd eram copii, veneam în vizită să ne jucăm în livada cu peri din spatele clădirii Scarborough Hall. Sora mea și cu mine ne imaginam povești, cum că eram prințese și acesta era palatul nostru, și încercam să-l recăpătăm înapoi. La cîteva ani după moartea bunicului, clădirea a fost scoasă la vînzare din cauza taxelor neplătite. Bineînțeles că nu-i un palat, după cum consideră majoritatea oa-

menilor, dar uneori, cînd închid ochii, eu așa mi-l imaginez.

Atingînd unul dintre inele, se prefăcu că verifică piatra pentru a ocoli privirea lui Steve. Nu intenționa să-i mărturisească faptul că partea ei de moștenire acoperise doar jumătate din costul clădirii. De ce să dea ocazia unei discuții pe marginea legăturii ei cu Brian?

– Sentimental sau nu, ăsta e modul în care am ajuns proprietăra sa.

– Înțeleg, spuse el privind-o cu un zîmbet de cunoscător. Se ivește o ocazie deosebită și, indiferent de ce se întîmplă, trebuie să acționezi. Fii pe fază și... toate celelalte.

Lăsîndu-și capul într-o parte, ea îl privi nevenindu-i să creadă.

– Da. Exact așa s-a și întîmplat.

Cînd el merse spre fotoliul tapizat și luă o pernă, ea se lăsă în voia dorinței de a fi mai aproape de el, spunîndu-și că era atrasă doar de entuziasmul pe care-l simțea și el față de Scarborough Hall. Și ea făcuse aceleași gesturi cînd îl văzuse prima oară.

Își amintea de plăcerea de a pipăi, mîngîia, atinge și îmbrățișa cu privirea totul din jur. Își lipise chiar și obrazul de draperii cînd era sigură că n-o vedea nimeni. Sprijinindu-și coatele de spătarul fotoliului, Steve făcu un gest cu mîna.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Acum înțeleg, și aici văd așa. Coniac pe masă. Whitney Houston cîntînd la casetofon. Și brațul meu în jurul unei frumoase...

Ea își ținu respirația. El îi făcu fără jenă cu ochiul.

– ... cățelușe din rasa Marele Danez.

Lui nu-i scăpă zîmbetul ușor pe care ea încerca să și-l ascundă în dosul mîinii.

– Dorm mai tîrziu dimineața.

– Și eu ori de cîte ori...

Ea se opri brusc. El reușise s-o inducă în eroare, creîndu-i o senzație de liniște și pace prin tonul lui blînd. Reveni la atitudinea pe care și-o impusese s-o aibă, jurîndu-și în gînd că n-o să se mai lase păcălită.

– Soarele apare prima dată în camera asta, așa că va trebui să te trezești în zori fie că-ți place sau nu.

– Îhî.

Apropiindu-se de pat, el încercă cu amîndouă mîinile salteaua.

– Bineînțeles însă că aș putea trage draperiile, nu?

– Da, presupun că ai putea, spuse ea ieșind repede din cameră.

Nu entuziasmul lui față de Scarborough Hall o atrăsese la el, ci Steve Stratton însuși. Și nici măcar nu părea impresionat de micile ei mașinații

pentru a-l face să renunțe la închiriere.

– Deci, cît ceri?

– Două mii cinci sute.

– Asta-i media pentru unul dintre apartamentele astea?

– Nu, dar ordonanța asupra controlului chirieșilor nu se aplică la noii chiriași: Și n-am menționat faptul că garanția este tot de două mii cinci sute.

El o urmă pe hol, dar înainte de a reuși să spună ceva, ea repede deschise o altă ușă.

– Aici este cea de-a doua baie.

Veni în spatele ei, sprijinindu-se cu șoldul de marginea chiuvetei, blocîndu-i efectiv ieșirea.

Plin de zel verifică robinetele de porțelan. Nu se întîmplă nimic. Ridicîndu-și ochii, îi prinse privirea în oglindă.

– Și tu unde ai să fii cînd voi avea nevoie de instalator?

– Chiar vizavi de palier, în aripa de vest, spuse ea, făcînd un pas lateral pentru a închide robinetul.

Undeva, dedesubt, se auzi un zgomot vibrînd.

– Ar trebui să știi de la început că instalația sanitară din acest apartament nu funcționează întotdeauna bine.

Trecînd pe lîngă el, ieși pe hol și merse grăbită.

Logodnică de-a pururi, soție nițiodată

– Ce-i aici? Întrebă el, oprindu-se în dreptul unei uși pe lângă care ea trecuse de două ori, fără să-i dea importanță.

– Acolo? Mai nimic. Doar o încăpere nefolosită...

Glasul ei se pierdu când el deschise ușa. Dacă ar fi existat vreo șansă pînă acum pentru a-l face să renunțe să locuiască la Scorborough Hall, acum o pierduse de tot. Întorcîndu-se din drum oftă învinsă.

– Intră.

Împingînd ușa, Steve păși într-un solariu care-i tăie respirația. Lumina lunii pătrundea prin acoperișul de sticlă de deasupra și perețele de sticlă din fața lui. Traversînd podeaua goală de lemn, el își dădu seama despre ceea ce odată trebuie să fi fost încăperea centrală a vechii clădiri maiestruoase. Ochiul său de arhitect cuprinse dintr-o privire suporturile metalice, contraforturile arcuite și rețeaua delicată de metal care dădea formă și putere cupolei de sticlă de deasupra. Îl mînceau palmele după instrumentele sale de lucru, imaginîndu-se reconfigurînd dimensiunile pentru o serie de exterioare diferite. Frecîndu-și ceafa, încercă, fără succes, să-și stăpînească fiorii de emoție ce-l cuprinseseră. Spațiul acesta îl afecta atît la nivel profesional, cît și personal. Întorcînd capul, știu imediat unde-i va așeza planșeta de

proiectare.

– Vrei să aprind lumina? îl întrebă Gwen din ușă.

El îi privi silueta din capătul încăperii.

– Nu. Nu acum, spuse el privind-o la lumina lunii.

Lumina mai puternică de pe hol îi contura silueta, aruncându-i un nimb în jurul părului și încălzindu-i cu blândețe dantela de la poale. El își dădea seama, după poziția nemișcată în care stătea, cu capul puțin într-o parte, că se străduia să-i ghicească reacția față de solariul apartamentului și mai mult decît atît, despre sera elegantă a clădirii.

Îi făcu semn să intre și cînd ea se îndreptă spre el, Steve încercă să nu rămînă cu ochii holbați la ea. Era cel mai greu lucru pe care încercase să-l facă în seara asta. Privi din nou către solariul scaldat în lumina dulce a lunii. Pe jos zăceau împrăștiate rafturi de lemn, maldăre de ghivece și un sortiment ciudat de ustensile pentru întreținerea plantelor și a florilor din seră. O cazemată abandonată a unui copil, făcută din două cutii mari de carton, apăra fîntîna din mijloc, acum plină de ierburi.

– Încearci să păstrezi secret locul ăsta?

Își împleti degetele, lăsîndu-le în jos, și rămase cu ochii plecați.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Dacă încerc să fac ceva, acel lucru e să nu mă gîndesc deloc la el.

– Trebuie să fi fost o bijuterie la vremea lui.

Dregîndu-și glasul, ea continuă să-și țină capul plecat.

– Primul proprietar al clădirii a proiectat această încăpere din Scarborough Hall pentru iubita lui. Se spune că ea era din Brazilia și ducea dorul climatei tropicale. El a umplut-o cu plante de acolo. A avut chiar păsări exotice, care zburau pe aici.

Ridicîndu-și ochii, se uită la cupola de sticlă și clătină din cap.

– Bananieri și o fîntînă cu îngerăși din marmură. Un paradis închis în sticlă. Poți să-ți închipui?

Scînteia unei speranțe nebunești, pe care el o văzu luminîndu-i pentru o clipă chipul, îi dădu fiori de plăcere și de durere în același timp. Cum de se putuse păcăli să creadă că, trăind alături de ea, nu va fi nimic altceva decît un experiment nostim înainte de a-și continua viața propriu-zisă?

– Acest bărbat...

El tuși.

– Acest bărbat trebuie s-o fi iubit-o foarte mult.

– Da, bănuiesc că da, zise ea, încrucișîndu-și brațele și privind într-o parte.

El se apropie.

– Ce s-a întîmplat?

Ea ridică din umeri, în timp ce întinse o mână să-și aranjeze cîteva şuvițe ce-i atîrnau lîngă urechi.

– Nu s-a căsătorit cu ea. Nimeni se pare că nu știe de ce. Oricum, ea l-a părăsit și s-a întors în Brazilia.

– Și?

– Ți-aduci aminte ce s-a întîmplat în „Grădina secretă”? Același lucru s-a întîmplat și aici. Proprietarul a închis sera și n-a mai intrat niciodată aici. Următorii proprietari ai casei au făcut încercări, spuse ea, incapabilă să reziste impulsului de a se întoarce spre încăperea de sticlă, înaltă de trei etaje, dar nimeni nu a mai reușit să-i redea adevărata glorie de odinioară.

– N-ar fi prea greu de pus la punct.

El clătină din cap cu teamă.

– Un loc ca acesta e făcut ca să te bucuri de el.

– Cînd totul va fi aranjat... cînd va veni momentul potrivit...

Întrerupîndu-și șirul vorbelor, ea își trecu degetele peste rama ferestrei și apoi își sprijini fruntea de ea.

Dacă acele gesturi îndrăznețe nu-i pecetluiră încă soarta, o făcu zîmbetul ei trist.

– Se pare că restaurarea ei ar trebui să fie prioritatea oricărei persoane ce posedă un cît de

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

mic simț romantic.

– Simț romantic? Numai atîta trebuie pentru a reface toate astea?

Privind sus pe cer, la lună, ea pufni pe nări fără delicatețe.

– Atunci înseamnă că va dura multă vreme pînă să văd păsări și bananieri pe aici. Nu știi că-ți trebuie ceva mai mult decît romantism, ca să reușești ceva?

Dacă lumina lunii nu-i dăduse dreptul s-o sărute, acum tonul ei rece și nevoia lui de a-l încălzi o făcură.

Atingîndu-i buzele ușor cu ale lui, îi șopti:

– Dar uneori un pic de romantism poate inspira lucruri mărețe.

Devenind rigidă, ea se trase înapoi și-și umezi buzele.

– Crezi că de asta am nevoie eu? De puțin romantism?

Indiferent cu ce demon se lupta ea, acesta nu-i subminase încă spiritul și nu-i stinsese scînteia inteligenței. Dacă înțelegea corect, atunci privirea aceea fixă a ei îl provoca s-o dezaprobe.

– Ce-i rău în a avea parte de puțin romantism? o întrebă el apropiindu-se și mai mult de ea și trecîndu-i degetul mare peste nas și gură. Înainte ca ea să-i răspundă, el îi atinse din nou ușor buzele cu gura. Ea se dădu înapoi, pretestînd cu

un geamăt din gît și un fior ciudat.

– Noi... tu n-ar trebui să faci asta, spuse ea, ducînd mîna la gură, dar fără a-și atinge buzele de această dată.

– Adu-ți aminte că eu sînt unul dintre ultimii romantici.

Apucînd-o de mînă, i-o dădu la o parte și o chemă mai aproape șoptindu-i numele. De data aceasta ea se topi în îmbrățișarea lui ușoară, lăsînd ca sărutul să înflorească în ceva splendid. Cu trupul ei lipit de al lui și cu lumina lunii învăluindu-i în seră, el avu senzația stranie că zboară pe deasupra lumii, înconjurați de o aură perlată, de parfumul ei și... de clinchetul clopoțelilor.

– Auzi? o întrebă el, ridicîndu-și capul uimit.

– Ce să aud? întrebă Gwen, deschizînd încet ochii.

Deodată un zgomot puternic se făcu auzit de pe hol.

– Ce-i asta? întrebă el.

– Instalația, zise ea, dîndu-l deoparte și repinzîndu-se pe hol spre baie.

El o urmă îndeaproape.

Zgomotul continuă mai tare și mai insistent cu fiecare clipă. Sprijinindu-se cu o mînă de marginea de porțelan, ea se întinse spre robinetul de întrerupere a apei.

– Se înțepenește din ce în ce mai tare ori de

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

cîte ori...

Simți cum roțița se clatină și o clipă mai tîrziu rămase cu ea în mînă. Cînd încercă să o forțeze la loc, își dădu seama că se rupsesse în două. Țevile continuau să zdrăngăne cu intensitate sporită.

– Poți să închizi apa? o întrebă Steve. Încearcă... începu el, dar se opri cînd ea îi arătă mînerul.

– Pfuil

– E *chiar* așa de rău? întrebă ea, dîndu-se înapoi din cauza zgomotului asurzitor:

O mică explozie o făcu să se agațe de el, cu un țipăt. Apa începu să țîșnească de sub chiu-vetă, udîndu-i picioarele și tivul rochiei.

Steve o dădu deoparte și se băgă sub chiu-vetă. După ce bombăni la adresa instalatorului ce pusese asemenea țevi, el se ridică. Cu pantalonii uzi leoarcă, cu cămașa lipindu-i-se de piept și cu cravata pe umăr, reuși să scoată două cuvinte:

– Subsolul. Repede.

– Pe aici.

Zvîrlindu-și pantofii cu tocuri din picioare, îl conduse afară din apartament, traversînd palierul.

– Se întîmplă des așa ceva? întrebă el, ajungînd-o din urmă, în timp ce coborau pe scări.

– Da.

– Nu țe cred.

– Bine, bine, spuse ea cu respirația ușor gîfîită. Nu chiar atît de des și nu chiar atît de rău.

Ajungînd în holul de marmură, îl luă de mînă, trăgîndu-l pe coridorul din spatele scărilor.

– Pe aici și sper că știi ce faci.

– Și eu la fel, spuse el zărind prin niște uși de sticlă sera, ori altfel o să avem o grămadă de necazuri.

Peste douăzeci de minute mergeau prin sub-sol printr-o apă înaltă de zece centimetri.

– Nu știu cum de-am putut să uit unde am pus dispozitivul de la pompa de absorbție. Îmi pare rău că a durat atît, spuse ea, frecîndu-și mîinile în încercarea de a și le încălzi. Te pot ajuta cu ceva? întrebă ea simțindu-se de două ori mai vinovată.

Oare cum reușise ea întregul plan de sabotare a acestei seri, ca să scape în halul ăsta totul de sub control? Și de ce oare se bucura de spectacolul senzual oferit de el, cu hainele lipite de piele, în timp ce instala pompa de absorbție?

– Data viitoare să nu mai întorci și să nu mai învîrtești nimic pînă cînd nu-ți spun eu.

Ea îi zîmbi ușor.

– Cel puțin, cînd am golit boilerul, s-a încălzit apa.

– Da, într-adevăr asta a fost ceva, zise el cu un glaș deloc convingător.

Ștergîndu-și fruntea cu mîna, făcu un gest cu

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

degetul spre ea.

– Dacă îmi poți răspunde la o întrebare, îți voi fi recunoscător.

– Bineînțeles, răspunse ea, gata să facă orice calcul mintal de ecuații sau chiar să-i cînte „O brad frumos!” în limba germană dacă el voia.

O salvase de a apela la un instalator, plus munca ce ar fi depuș-o, cînd deja ea îi era datoare cu șapte sute de dolari omului, de data trecută.

Pornind pompa de absorbție el se apropie, călcînd prin apă.

– De ce nu vrei să-mi închiriezi apartamentul?

Ea se uită peste tot în afară de el. Nu voia să-i spună adevărul. Nici nu voia să se gîndească la asta. Apoi, el vorbi cu un glas plin de promisiunea înțelegerii:

– Gwen?

– Din cauza a ceea ce s-a întîmplat sus.

Făcu doi pași spre ea cu degetul îndreptat în sus.

– Pentru că s-a spart țeava de apă în baie?

– Nu, sus în solariu.

– Pentru că te-am sărutat? Întrebă, răsucindu-și capul de parcă n-ar fi auzit-o bine.

Începu să zîmbească.

– Sau pentru că m-ai lăsat?

Dîndu-și părul pe spate, ea făcu cîțiva pași mai

departe de el.

– Te rog nu insista. Ar fi mai bine pentru amîndoi dacă ai găsi un loc de închiriat în altă parte. Nu mă interesezi... în felul acela.

– În ce fel?

Lăsîndu-și umerii în jos, ea se întoarse cu fața în întregime spre el.

– Știi foarte bine în ce fel. Eu, eu cred că m-am simțit vinovată, pentru că am încurcat, fără să vreau, inelele și pentru ca să nu mai fac valuri, ți-am permis anumite libertăți.

– Deci a fost un sacrificiu?

Frecîndu-și fruntea cu vîrfurile degetelor, își trecu apoi mîna peste față.

– Îți sînt recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut în seara asta aici, dar asta nu înseamnă că am să pretind anumite lucruri.

Nu mergea deloc. El tot dădea din cap, încuviințîndu-i explicațiile, scuturînd din cap exagerat de tare și din ce în ce mai prefăcut.

– Asculți ce-ți spun?

– Știi, spuse el, ștergîndu-și mîinile de ultima bucățică uscată de pe hainele lui în timp ce o privea fix. Aproape că erai să mă convingi.

Întinzînd mîinile, el atinse ușor clopoțelii micuți din urechile ei.

– Erai gata-gata.

Mîna ei se ridică să-l oprească, dar era prea

tîrziu să-și stăvilească roșeața care i se ridica în obraji.

– De ce porți cerceii ăștia, Gwen?

Prefăcîndu-se uimită de întrebare, își lăsă mîna în jos și desfăcu palma.

– Pentru că se potrivesc cu rochia.

– Să n-o crezi, se auzi un glas pe scări. Are perle negre, pe care le-ar fi putut purta cu rochia aceea. Cine ești?

Atît Gwen, cît și Steve se întoarseră spre locul de unde venea glasul. Șapte oameni se uitau la ei. Șase dintre ei aveau căni cu cafea în mîini și toți șapte păreau interesați și îngrijorați în același timp.

Îndreptîndu-se spre scări, Steve își șterse mîna din nou și începu să o întindă fiecăruia dintre cei aflați pe trepte.

– Steve Stratton. Încerc să închiriez un apartament la etajul al doilea. Știți, acela cu instalația proastă și cu un chiriaș fantomă.

După prezentări începură comentariile.

– Lasă-l să ia apartamentul, Gwen. Data viitoare cînd o să-mi curgă chiuveta nu va mai fi nevoie să-l chemi de Charlie Nebunul.

– Doamnă Macleod încă nu m-am hotărît, zise Gwen, făcîndu-i semn din ochi femeii să tacă.

– Fetițo, ești nebună? Știe cum să folosească pompa și pun pariu că n-o să-ți ceară bani pentru

asta. Trebuie să-l lași să stea.

– Fantastico! El señor es muy fuerte y tan guapo. Porqué no, señorita?

– Ce-a zis? o întrebă Steve pe Gwen.

– A spus că ești mare și urît, și sperii lumea, și...

– Teresa n-a spus așa, Gwen, spuse Marlin. A spus că e fantastic, puternic și frumos, și că de ce nu vrei să-i închiriezi?

– Mulțumesc, fiule, spuse Steve, dînd mîna cu băiețelul. Cum de-ai învățat spaniola?

Băiatul radia de bucurie.

– Din *Sesam Street*.

Hohote de rîs se auziră pe scări.

– Acum ce s-a întîmplat?

– Harry este orb, spuse Marlin. Și vorbește caraghios, pentru că este din Anglia. Trebuie să-i spui, cînd nu se aude, ce se întîmplă, pentru că el vrea să știe totul.

– Deci, Gwen, ce se întîmplă?

– Da, fată dragă, spuse Harry, ridicînd bărbia în direcția ei. Ce se întîmplă? întrebă el, punctîndu-și fiecare cuvînt cu o lovitură de baston pe trepte.

– Da, Gwen, spuse Steve, de ce nu ne spui ce se întîmplă?

O cumplită durere de cap, ar fi vrut ea să le răspundă.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

Privind fix la fețele chiriașilor ei, le transmise la toți, din privire, un mesaj de dezamăgire. Ei îi zîmbiră cu toții. Țițind necăjită, se uită la Steve care-i zîmbea surîzător, parcă spunându-i *te-am prins*. Poate că s-ar fi putut menține pe poziție, dar cînd se uită din nou la pantalonii lui udați pînă la genunchi și la petele de rugină de pe mînecele cămășii, începu să se calmeze. Și apoi el cunoștea meseria de instalator, iar cecurile lui cu chiria s-ar putea s-o scoată din datoriile pe care, se vedea treaba, altfel nu le mai venea de hac. Uitîndu-se în jos la apă, încercă din nou să se gîndească la un mod de a nu-i închiria apartamentul.

– Bine, bine, spuse ea, ridicînd mîinile. Ai cîștigat.

Se auziră strigăte de bucurie de pe scări, urmate de urări de bun-venit. Ea se întoarse spre Steve, în timp ce ceilalți începură să plece.

– Fac asta împotriva voinței mele, pentru că nu-mi pot permite să-l țin neocupat. Aceasta nu e, repet, o invitație pentru o relație mai mult decît cea obișnuită de chiriaș – proprietar, spuse ea urmărindu-i pe chiriași.

– Am să-ți aduc aminte de asta prima dată cînd ai să te porți frumos cu mine, spuse el, luîndu-și pantofii de pe scară și urcînd după ea.

Ea redeveni atentă, se întoarse și se opri din mers, îndreptînd un deget către pieptul lui.

– Nu sări calul. Încă n-ai semnat contractul.
– Da. Ar trebui să legalizăm problema cât se poate de repede, spuse el, ștergându-se pe mâini în timp ce trecea pe lângă ea.

– Luni sau marți e bine? Întrebă ea, zicându-și din nou că o făcea pentru banii de chirie, pentru talentul lui de instalator și pentru că era Crăciunul.

Ochii lui albaștri, zîmbetul permanent și prezența lui seducătoare n-aveau nimic de-a face cu asta.

– Ce-ai spune de seara asta, la masă? Întrebă el, mergînd prin hol spre foaier.

Ea îl urma îndeaproape.

– La masă? Uită-te numai la noi. Sîntem într-un hal de nedescris.

– Păi am întîrziat oricum la restaurant.

– Poate că ar trebui să renunțăm la masă în seara asta. Nu cred că există vreun restaurant în oraș care să ne primească măcar la ușă.

– Gwen, ați putea merge la *Burger Babe's*, spuse Marlin înainte ca mama lui să-l bage în apartamentul lor.

– *Burger Babe's*? Îmi place localul acela. Căpșuni cu frișcă, cartofi prăjiți. Bine, hai să facem curat în baie și pe urmă, în timp ce eu verific pompa, poți să redactezi contractul și să scrii numele meu pe el.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Steve, nu-i nici o grabă să semnăm contractul.

– Ba da, este.

Lăsîndu-și bărbia în piept, ea îl privi suspicioasă.

– Oare m-aș bucura să aflu de ce?

– Oamenii îmi aduc mîine lucrurile. Doamne, sper că Bambi nu ți-a distrus ultima cîrpă de șters pe jos. Nu prea mi-ar conveni să-mi rămînă podeaua de la baie plină de apă toată noaptea.

– Vorbești serios? Ai aranjat să-ți fie aduse lucrurile aici, fără măcar să fi văzut apartamentul? Ai considerat că eu oricum voi accepta?

Își duse mîinile la piept.

– Spune-mi că nu-i adevărat.

– Minciunile nu sînt punctul meu forte, spuse el scoțîndu-și ciorapii uscați din buzunarul pantalonilor.

Scuturîndu-i, se sprijini de balustrada curbată și-și puse unul din ei.

– Tu te pricepi la așa ceva?

Gwen privi în mașină la Steve care tocmai parca în fața restaurantului. Era pe punctul de a-i

povesti o altă întâmplare hazlie, nemaipomenită, ai cărei eroi fuseseră el și cu fratele său. Lui Gwen nu-i trecuse prin cap că se va simți atât de bine în compania lui, dar stilul vesel și spiritual de povestitor o făcuse să uite de toate necazurile. Cel puțin pe parcursul drumului scurt pînă la *Burger Babe's*. Poate că și profilul lui masculin, modul în care i se curbau mîinile cînd ținea volanul și mirosul plăcut de after-shave contribuiau la starea ei de spirit plăcută. Se încruntă gîndindu-se la soarta ei. El nu flirtase cu ea pe față, nu-i adresase complimente inutile și nici măcar nu încercase s-o sărute de cînd ieșiseră din solariu, dar prezența lui seducătoare și plină de magnetism continua să-i capteze întreaga atenție. Mușcîndu-și ușor buzele, ea își aminti că putea foarte bine să suporte restul serii, fără nici o scînteie de romantism care să scapere la orizont.

Trăgînd pe aleea din fața intrării, Steve parcă mașina și scoase cheile din contact. Își întrerupse povestirea și făcu un gest cu mîna, arătîndu-i prin parbriz.

– Cred că reclama spune: „Acum puteți servi mîncăruri delicioase“.

Deschise portiera și o pală de vînt rece pătrunse în interior.

– Stai așa, spuse ea, apucîndu-l de mînă.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

De îndată ce vor intra în localul puternic luminat și vor discuta contractul, acele emoții calde și ciudat de plăcute, pe care el i le trezea, vor trebui să înceteze.

Cîteva minute în plus de plăcere nu-i vor distruge viața.

– Nu te poți opri chiar acum, mai întâi trebuie să termini de povestit.

Lumina intermitentă a neonului îi oferi chipul zîmbitor al lui Steve, care o privi tăcut cîteva clipe. În cele din urmă închise portiera.

– Ei bine, Sam și cu mine am așteptat în spațele canapelei pe cineva care să vină și să descopere ce-am făcut de data asta. Așteptam să fim surprinși, dar nu ne așteptam ca în biblioteca bu-nicului să apară dintr-o dată douăzeci și opt de persoane.

Sprijinindu-și fruntea în palmă, el izbucni în rîs amintindu-și scena.

– Nu-mi mai ațîța curiozitatea Steve, zise ea, împingîndu-i mîna în joacă și făcînd cheile să scoată un clinchet.

Ea îl ținea de mînă pentru a-l îndemna să continue povestirea. Dacă îi plăcea modul în care căldura ce pornea să emane din el i se transmitea trupului ei, totul era în ordine. El o făcuse să rîdă tot drumul pînă la local.

– Ține minte că era Ajunul Crăciunului. Sora noastră, Natalie, se întorsese de la colegiu și căuta un colț retras, împreună cu prietenul ei. Au intrat și au venit drept spre cerga grecească din fața canapelei. Sam și cu mine eram prinși în capcană. Imediat au început să se sărute cu foc. Apoi Natalie s-a ridicat să-și scoată puloverul.

– Și? întrebă Gwen, încercînd cu greu să ignore imaginile celor doi îndrăgostiți.

– Natalie le-a văzut imediat.

– Le-a văzut? întrebă Gwen, izbucnind în hote cînd el nu se mai putu abține de rîs.

Se aplecă spre el.

– Iar mă pui pe jar, Steve. Spune o dată!

În spațiul strîmt al mașinii, ea îi observă umbra genelor pe obraz și buza de jos umedă. Dintr-o dată nu mai fu chiar atît de sigură dacă glumele sau prezența lui masculină, copleșitoare, o îndemnasera să facă o mișcare atît de îndrăzneată.

– Natalie a văzut cele două păpuși pe care noi le dezbrăcasem și le arajasem într-o poziție compromițătoare sub pom. A scos un țipăt care i-a adus pe toți cei din casă acolo.

– Și ați fost prinși?

– Ca doi șobolani în cursă. Și astăzi, dacă cineva pomenește G.I. Joe sau Barbie, Sam și cu mine ne tăvălim de rîs, spuse el, clătînd din cap

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

și sprijinindu-se cu spatele de portieră.

O șuviță de păr îi căzuse pe frunte. Dorința de a întinde mîna pentru a i-o aranja la loc era deosebit de tentantă. Foarte atrăgătoare. Dar ea era mai puternică și încă nu se prostise de tot. Retrăgîndu-se pe locul ei, în umbră, îl privi cu nesăț. Felul relaxat în care stătea, într-o poziție masculină, o făcu să simtă o dorință fierbinte de a se încolăci în jurul lui, oftînd de plăcere. Înghiți în sec. Va trebui să se mulțumească doar cu privitul.

El își mișcă mîna în joacă peste volan, atingîndu-l ușor, în timp ce continua să-și amintească. După o clipă se opri.

– La ce te uiți așa?

– La nimic, spuse ea, prea stingherită pentru a-și întoarce capul. Păi... la părul tău!

– La părul meu? Întrebă el, dîndu-și ochii peste cap și făcînd-o să rîdă din nou.

Îndreptîndu-și spatele, potrive oglinnda retrovi-zoare și-și suci gîtul, neîndemînatic. Fără să-și dea seama, ea urmări să vadă vreun semn de vanitate. Nu apăru însă nici unul, ci doar o curiozitate copilărească ce o încîntă.

După ce-și mișcă capul în cîteva direcții, ridică din umeri.

– Stai așa, lasă-mă pe mine, spuse ea, trecîndu-i mîna prin păr pentru a i-l aranja.

– Stai că nu-i bine.

Atingînd ușor firele zburlite, reuși să-i aranjeze cît de cît părul de pe frunte.

– Așa, spuse ea, atingîndu-i și tîmplele cu mîna în timp ce-i privea părul.

Îi cuprinse cu mîna și ceafa, iar degetele i se îngropară în buclele dese și ondulate. Privirile li se întîlniră fără să vrea. Căldura pe care o simțea ea se transformă brusc într-o flacără și îi trebui toată puterea pentru a nu se apleca să-i întîlnească gura într-un sărut pasional. Întorcîndu-și ochii, încercă să scape de momentul vrăjit pe care-l crease apropierea lor.

Planul ei însă nu funcționează cînd privirea i se opri asupra parbrizului aburit. Ținîndu-și respirația, își trase mîna și se retrase pe locul ei.

– Poate c-ar fi bine să te mai uiți o dată în oglindă, murmură ea lovind ușor cu degetele în poșetă.

La lumina intermitentă a neonului îl văzu ridicînd mîna spre ea. Apucîndu-i degetele, îi opri mișcarea strîngîndu-i-le ușor.

– De ce? Oricum o să se întîmple din nou, Gwen.

Fără să-și miște capul, privi printre gene și-l văzu apropiindu-se de ea. Cînd îi atinse obrazul, ea își dădu seama că el nu se referea la păr.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

Buzele ei se întredeschiseră încercînd să protesteze cînd el îi puse mîna sub bărbie, ridicîndu-i gura spre el. Închise ochii cînd el începu să o sărute. Cu cît se prelungea mai mult contactul catifelat, cu atît mai vrăjit devenea. Sărutul pasional se dizolvă din ce în ce mai mult pe buzele ei, pînă cînd fu înlocuit de o pală de vînt rece.

Ochii ei se deschiseră la timp pentru a-l vedea zîmbind, în timp ce ieșea din mașină.

Capitolul 4

– Cum e arhitectul tău?

Ridicîndu-se în coate, Gwen își dădu părul din ochi și rămase cu privirea ațintită asupra telefonului.

– Mamă? Tu ești?

– Bineînțeles că eu sînt. Acum trezește-te și povestește-mi totul despre el.

Gwen gemu, dîndu-și seama că acest schimb alarmant de cuvinte nu avea loc în vis.

– Nu este arhitectul meu și cum de-ai aflat? întrebă ea, luptîndu-se cu plapuma pentru a o ridica.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Ghici, draga mea.

– Să ghicesc? Mamă, tu ești în Carolina de Nord. Eu sînt în Pennsylvania. Nici măcar nu sînt sigură cît este ceasul. Ultimul lucru de care am nevoie e să mă joc de-a ghicitul.

– Oh, Gwen, întotdeauna ai fost un copil morocănos dimineța. Ai uitat că avem un fax acasă pentru afacerile tatălui tău? Oricum, cineva ne-a trimis prin fax un articol de Mattie Goldman de la rubrica „Vești bune”. Îl citim acum.

Gwen simți cum ceața pe care o avea în cap întotdeauna dimineța, devreme, se transformă într-un acces de minie.

– Iar sînt la rubrica „Vești bune”? Mamă, am crezut că după nouă luni Mattie a uitat de mine.

Tresări amintindu-și de întîlnirea accidentală de la hotelul *Betancourt*, de alaltăieri seară.

– Scumpa mea, cum ar fi putut cineva să uite de tine și de tot acel... ghinion. Și n-a fost altceva decît ghinion, Gwendolyn.

– Ghinion? Soartă? Piază-rea?

Ridicîndu-se din pat, Gwen dărimă telefonul de pe noptieră și se aplecă să-l ridice, împiedicîndu-se de plapumă.

Făcînd un gest de neputință cu telefonul spre tavan, rămase o clipă nemișcată. Dînd la o parte cu piciorul plapuma căzută, începu să se miște înainte și-apoi prin fața patului.

– Spune-i cum vrei, mamă. Dar Mattie Goldman a fost întotdeauna mai mult decît fericită să răstălmăcească necazurile din viața mea și apoi să le trîntească în fițuica ei, încît nici nu mai țin minte numărul articolelor. Dar văd că nu i-a fost de-ajuns...

Se opri din mers și trînti din nou telefonul pe noptieră.

– Mamă, cine ți-a trimis articolul?

– Gwen, dragă, liniștește-te. Nu știu, oricum nu are importanță. Și acum încetează să-mi mai eviți întrebările. Ieși din nou cu cineva?

– Dacă ies? Nu. Cu siguranță nu. Ar trebui să știi că, după Brian, sînt hotărîtă să-mi păstrez cu sfințenie celibatul pentru destulă vreme.

– Așteaptă o clipă, Gwen. Tatăl tău mă întreabă ceva... Nu, Richard, nu vrea să mărturisească. O s-o întreb. Da, știu că vrei ca și ea să aibă o căsnicie fericită la fel ca și sora ei. Eu...

Lăsîndu-și bărbia în piept, Gwen își dădu din nou seama că nu putea avea control asupra acestor conversații. Era un singur lucru de făcut.

– Mamă? Mamă, ascultă, pentru că n-am de gînd să mai repet a doua oară cele ce urmează, spuse ea, urcîndu-se în pat și așezîndu-se cu picioarele încrucișate în stil indian. Adevărul e că mi-am luat o slujbă temporală la magazinul *Bixby and Mellon's* pentru a cîștiga niște bani în plus și

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

să văd dacă pot afla unde a plecat Brian. Știi doar că doamna Bixby a fost întotdeauna prietenă bună cu mătușa lui Brian, Virginia. În sfârșit, a fost o încurcătură, iar eu, în final, a trebuit să-i duc un inel lui Steve și...

– Steve. Oh, ce frumos! Vă spuneți pe nume deja? Gwen să știi că am o presimțire în legătură cu băiatul ăsta. N-o să te dezamăgească. Iar tu nu trebuie să te lași... ăăă... influențată de ghinionul pe care l-ai avut cu ceilalți. Apropo, să știi că familia Stratton e foarte respectată și bine văzută. Acum, vrei să-ți citesc articolul?

Lăsînd la o parte curiozitatea acută ce o încercă, Gwen nu voia să discute cu nimeni despre Steve Stratton, cînd sentimentele ei erau mai amestecate ca niciodată. După ce o ajutase seara trecută să treacă peste dezastrul provocat de instalație, Steve fusese exagerat de încîntător, cînd luaseră masa la localul *Burge Babe's*. N-avea nici o intenție să-și trădeze starea de confuzie în fața mamei ei, cu vreun chicotit sau geamăt ori de cîte ori i s-ar fi citit numele lui.

– Nu, mai mult ca sigur că nu vreau să mi-l citești. Nu-mi pasă absolut deloc ce-a putut să scrie acolo. Acum trebuie să închid, pentru că sună cineva la ușă. Vorbim mai tîrziu și sărută-l pe tata.

Înainte ca mama ei să mai poată articula o

silabă, Gwen puse receptorul în furcă. Fără a se mai deranja să-și pună un capot pe ea, ieși repede din apartament și coborî scările în hol. Înșfăcînd ziarul *King's Scrossing Tribune* din teancul aflat pe masa de marmură, îl deschisese deja la rubrica locală, cînd ajunse din nou în dreptul scării.

Pe pagina a șaptea, sus, o întîmpină o fotografie zîmbitoare a lui Mattie Goldman împreună cu o semnătură cu un G sub formă de cercel. Picioarele lui Gwen se opriră înțepenite pe prima treaptă. Neluînd în seamă zgomotul unui camion ce se oprise afară, devoră fiecare cuvînt al articolului, de parcă viața ei ar fi depins de asta.

„Sala de bal a hotelului *Betancourt* a fost scena unei duble celebrări, vinerea trecută, seara. În timpul unei reușite petreceri pentru a anunța noua asociere a lui Sam Stratton la firma de avocați *Rowe, Davis & Lowenstein*, Sam a surprins pe toată lumea aflată de față printr-o cerere în căsătorie *surprinzătoare*, adresată expertei în anti-chități Lisa Morrison. Împreună cu lacrimile, uralele și sărutările de rigoare, acesta a fost unul dintre cele mai romantice momente la care am fost vreodată martoră. Arhitectul Steve Stratton și-a jucat din plin rolul de frate mai mare, prezentînd inelul cu ajutorul *piticului său personal* (Sînt

Logodnică de-a pururi, soție niclodată

cuvintele lui Steve, nu ale mele, oameni buni!) Artista graficiană și de design, Gwendolyn Mansfield, a făcut onorurile într-un costum care l-a făcut pe celibatarul Steve Stratton să zîmbească unor gânduri ascunse, îndrăznețe, dar frumoase pentru apropiatul sezon de sărbători.

P.S.

Gwen, a fost minunat să te vedem din nou alături de noi“.

Strîngînd ziarul la pieptul pijamalei ei, de satin albastru, Gwen întoarse capul, auzind ușa din fața deschizîndu-se în spatele ei. Steve Stratton, zîmbitor, bagă capul înăuntru, îi făcu cu ochiul, apoi intră.

Stăpînindu-și dorința de a urla, Gwen își aminti la vreme că e mai bine să-și păstreze energia pentru impactul cuvintelor, cînd le va putea așeza într-o ordine logică.

– Ei, bună dimineața, spuse Steve, mișcîndu-și degetele în mănușile de piele.

– Să nu-mi zici mie „bună dimineața“, ticălos egoist și îngîmfat, cu gura mare, care...

– Asta face parte din ritualul de bun-venit la Scarborough Hall? întrebă el, făcînd un semn către pijamaua ei cu cîteva numere mai mari, a cărei bluză îi ajungea pînă la genunchi, iar pantalonii îi atîrnau în jos.

– Pentru că dacă-i așa, trebuie să-ți spun că eu nu port pijama.

Apropiindu-se, își coborî glasul într-o șoaptă catifelată:

– Și chiar dacă aș purta, n-aș arăta nici pe departe la fel de seducător ca tine.

Dacă i se ridicase brusc temperatura, asta nu avea nimic de-a face cu felul în care mâinile lui se sprijineau în șolduri sau cum cămașa îi scotea în evidență umerii largi, ori cum blugii îi subliniau masculinitatea. Încrucișându-și brațele pe piept, strînse ziarul boțit, bătu cu piciorul gol pe podeaua de marmură rece și își ridică ochii pentru a-l privi fix. La naiba, ura momentele când voia să se mintă pe ea însăși, și nu reușea. Steve Stratton n-avea nici un drept să arate la fel de atrăgător în haine de lucru ca și în cele de seară.

– Ieși afară de aici și ia și camionul acela cu tine.

Sunetul scârțâitului unor frîne și apoi al unui motor ce se oprise umplu momentul de tăcere înainte ca Steve să spună:

– Hei, credeam că ai lăsat deoparte negativismul ăsta aseară, după operațiunea „Pompă de absorbție“.

– Te-ai înșelat, spuse ea, apucînd balustrada și pornind pe scări.

– Bine, atunci înseamnă că n-ai renunțat nici

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

aseară, la local, cînd mi-ai pus cartofi prăjiți cu furculița în farfurie?

Glasul lui era destul de calm și sigur pe sine, deci imposibil de ignorat.

Întorcîndu-se, ea schimbă ziarul în cealaltă mîna și din nou apucă balustrada.

– Ajunsesem la un fel de armistițiu, dar dacă aș fi știut despre asta, spuse ea simțindu-se și mai stingherită decît ar fi trebuit, în timp ce îi scutura ziarul în fața ochilor, nu m-aș fi grăbit atît de tare să-ți ofer un contract de închiriere. Și apropo: N-ai completat nici o cerere și nici nu mi-ai adus nici un fel de referințe.

– Poți să te oprești o clipă, iubito? Nu știu despre ce vorbești.

– Ce ți-a venit să-i spui lui Mattie Goldman că eu sînt piticul tău personal?

Expresia întrebătoare de pe chipul lui și sprîncenele încruntate o făcură să i se înmoaie picioarele. Părea mai uluit decît ea și făcu un gest de neputință. Poate că Steve nu vorbise din nou cu Mattie, după discuția în trei care avusese loc. Trase adînc aer în piept, gest care însă păru s-o nedumirească și mai mult. Din experiența ei anterioară știa că Mattie nu era genul de ziarist care să se ferească din a trage cu urechea dacă era necesar.

– Steve? întrebă ea prudentă simțind cum vina

i se strecură în suflet.

Poate că ea fusese singura căreia îi spusese acest lucru. Coborînd din nou pe scări, netezi ziarul, apoi i-l întinse. El îl studie în tăcere, fără a i se putea citi nimic pe chip.

– Ei? I-ai spus că eu sînt piticul tău personal?

Pe fața lui apăru o expresie tensionată, care dispăru aproape imediat, fiind înlocuită de un surîs larg.

– Ei bine, tu ești piticul meu personal, spuse el înainte de a arunca ziarul cu care ea îl amenințase.

Jos, în hol, o ușă se deschise și se închise. În spatele lor se auziră pași mici.

– Hei, Gwen! strigă Marlin.

Apoi:

– Steve!

– Te rog, fără violență în fața copiilor, spuse Steve, luîndu-i mîinile și punîndu-le pe pieptul lui.

Încruntîndu-se către Steve, ea se dădu puțin înapoi.

– Ți-ai ales momentul foarte bine, spuse ea printre dinți, dar indiscreția o să te coste. Toată lumea din King's Crossing îi citește articolele.

Amîndoi se întoarseră ca să-l vadă pe Marlin grăbindu-se către ei cu un ziar împăturit cu grijă în mîini.

– Bună, Steve. Camionul tău l-am auzit? Chiar

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

te muți azi?

Steve se uită la Gwen care rămăsese hotărâtă pe poziție, apoi ridică din sprâncene.

– S-ar putea să trebuiască să vorbesc cu frațele meu mai întâi, Marlin. Este avocat, spuse el, provocînd-o pe Gwen să-i răspundă și arătînd către ea.

Ea se strîmbă, știind că n-avea nici o lege de partea ei. Nu exista nici un mod de a-l împiedica să se mute.

Contractul era semnat și numai Dumnezeu știa ce pedeapsă va primi ea, pentru că permisesse ca așa ceva să se întîmple.

– Bine-ai venit la Scarborough Hall, spuse ea printre dinți, zîbind mînzește.

– Tu ești primul martor, Marlin. Mă mut astăzi.

– Uraaa. Pot să te ajut?

– Păi... ia vino încoace, voinicule.

Lăsîndu-se pe vine, Steve întinse mîna spre Marlin. Strîngîndu-i-o, fluieră a mirare.

– Cum aș putea să nu iau în seamă oferta ta, cînd ai o asemenea putere colosală?

– Sînt puternic.

În timp ce Marlin continua să-i povestească lui Steve despre realizările lui supraomenești în privința ridicării de greutate, Gwen își ascunse un zîmbet. Știind că tatăl lui Marlin, lucrînd în armată, era mai tot timpul plecat, acum, văzînd atenția pe

care i-o acorda Steve băiețelului, îi potoli hotărîrea de a rămîne mînioasă.

– Vezi numai să nu se lovească.

– Ai auzit. Doar lucrurile ușoare.

Bucuros că participa la ziua cea mare, Marlin ridică din umeri în semn de acceptare.

– Oh, da, Gwen. Mama vrea să-ți dau asta, spuse el, întinzîndu-i ziarul și punîndu-i-l în mînă.

– Spune că ești în el. Numai vorbe, nu și poza.

Ridicînd capul spre Steve, ea își îngustă ochii.

– Ar trebui cu toții să fim recunoscători pentru micile miracole.

– Dar și poza ta ar fi trebuit să fie în ziar, Gwen, pentru că ești drăguță. Nu-i așa că-i drăguță, Steve?

– Asta am observat și eu cînd am văzut-o prima dată, spuse el, punînd o mînă pe piept. Pe cuvîntul meu și să mor dacă nu-i așa.

Întorcîndu-se cu spatele la Steve, ea îndreptă o rugăciune către cer, ca fierbințeala care-i cuprindea fața să nu-i fi înroșit deja obrajii.

– Spune-i mamei că-i mulțumesc, Marlin, dar am și eu deja ziarul. Acum trebuie să plec să mă pregătesc pentru a merge la serviciu.

– Oh, da, Gwen. Mama vrea să te interesezi cînd o să fie seara pentru „Lăbuțe și Moș Crăciun“. Tata s-ar putea să vină acasă săptămîna viitoare și ea spune că el poate să mă ducă acolo.

Logodnică de-a pururi, soție niclodată

I-am făcut lui Bambi niște coarne de ren, Gwen, spuse el cu un zîmbet plin de bucurie. Și mama spune că pot face două poze. Doamne, să vezi numai cînd o să vadă pozele prietenul meu, Dylan.

Marlin îi aruncă o privire lui Steve.

– Dylan n-are decît o pisică.

– „Lăbuțe și Moș Crăciun“? Ce-i asta? Întrebă Steve.

– O acțiune sponsorizată de asociația locală pentru protecția animalelor. Plătești pentru o poza animalului tău preferat împreună cu Moș Crăciun, iar banii intră în fondul clinicii veterinare.

Punînd un braț pe umerii lui Marlin, îl strînse la piept.

– Dar mi-e teamă că acțiunea „Lăbuțe și Moș Crăciun“ este programată să aibă loc în seara asta.

Expresia de pe chipul băiețelului deveni brusc serioasă în timp ce ochii îi înotau în lacrimi.

– Îmi pare rău, Marlin. Dacă te-aș putea duce eu aș face-o, dar trebuie să lucrez în seara asta.

Buza de jos a lui Marlin tremura.

– Bineînțeles, continua ea grăbită, dacă în seara asta va ninge asociația va alege o altă zi din săptămîna viitoare.

– Gwen, n-o să ningă. Mama a spus că săptămîna trecută a nins împlător și că n-o să mai

fie zăpadă vreo cîteva săptămîni.

Băgîndu-și mîna în buzunar, Marlin se desprinse de ea și merse să-și sprijine capul de balustradă.

– Nici nu-mi pasă, murmură el, oricum era o idee idioată.

Cînd dădu să se apropie de el, Gwen simți mîna lui Steve pe umeri.

– Lasă-mă pe mine, spuse el.

Strîngerea lui de mînă, plină de siguranță, o făcu să se dea la o parte fără a protesta. Poate că Steve nu cunoștea amănuntele vieții lui Marlin, dar reprezenta o figură părintească de care băiețelul avea nevoie acum. Ea nu putea decît să-l îmbrățișeze, dar de data asta simțea că numai atît nu era suficient.

Dînd din cap către Steve, urcă în liniște pe scări. Cînd ajunse pe palier se uită înapoi și-l văzu pe Steve stînd pe trepte și vorbind încet cu băiețelul. Știa că trebuia să se pregătească pentru a pleca la muncă, să mai dea un telefon în legătură cu Brian și apoi să se hotărască pe care dintre inelele ei de logodnă să-l vîndă, dar acolo jos, pe scări, se întîmpla ceva emoționant. Marlin își ștergea ochii, dînd din cap hotărît. O clipă mai tîrziu el și Steve își ridicară privirile spre ea.

– Steve mă lasă să conduc eu camionul în jurul parării.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

Înfiorată, ea îi adresează un zîmbet.

– O să fie distractiv.

Gwen se ridică pe vîrfurile botoșilor ei de pitic pentru a cuprinde cu privirea scena veselă ce se desfășura în curtea interioară. Seara acțiunii „Lăbute și Moș Crăciun“ era în plină desfășurare și o ajuta să nu se mai gîndească la Steve. Înainte de fiecare pregătire pentru o fotografie, ea îl observă pe impostorul cu barbă cum strînge speriat brațele fotoliului. Nu prea îți puteai da seama cine era mai speriat: noul Moș Crăciun sau cîinii. Cei trei dalmățieni se foiau nervoși la capătul cozii și cîrînd li se alătură un cocker spaniel cîrlionțat, care voia să se împrietenească cu ei.

– Nu avea cumva și Brian un cîine, Gwen?

Gwen rămase nemișcată, apoi respiră adînc.

– Într-un fel, doamnă Bixby. Familia sa crește cîini de vînătoare în Bucks County.

Femeia mai vîrstnică își aranjă gulerul puloverului.

– Mătușa lui, Virginia, a trecut alaltăieri pe aici și a întrebat de tine.

Pieptul lui Gwen se strînsese cu un amestec de dezamăgire și de emoție. De ce oare nu fusese

acolo cînd trecuse Virginia Flanagan? Prea tîrziu acum pentru a-și mai face probleme.

– A spus ceva de Brian?

– Doar că la toți le e dor de el. Știi, familia lui încă mai crede că el a dispărut din vina ta.

Bătrîna așteptă, cu buzele strînse, ca Gwen să spună ceva.

– A spus cumva mătușa lui unde e sau cînd se va întoarce aici?

Clătinînd din cap, doamna Bixby o privi pe Gwen cu simpatie.

– Nu știi, nu-i așa, unde e, draga mea?

– Nu, spuse ea, luptîndu-se cu dorința de a cădea în genunchi pentru a o implora să-i dea mai multe informații. Dar aș vrea tare mult să iau legătura cu el.

Adunîndu-și o scamă de pe fustă, încercă să pară relaxată în timp ce o privea pe bătrînă.

– Familia lui nu vrea să vorbească cu mine. Doamnă Bixby, știu că sînteți apropiată de mătușa lui. Și am niște probleme pe care vreau să le clarific, știți. Pur și simplu nu am pe cine să întreb în afară de dumneavoastră. A spus cumva Virginia unde ar putea fi?

Doamna Bixby se umflă în pene plină de importanță.

– Păi, cred că am auzit ceva în legătură cu Hawaii. Sau era cumva Hialeah? Sau poate

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

Hoboken. Nu sînt sigură. Dacă o să-mi amintesc, dată viitoare, data viitoare cînd o s-o văd pe Virginia o s-o întreb exact, spuse ea, clătînînd din cap și încercînd să-și ascundă un zîmbet.

Hawaii, Hialeah? Hoboken? Care dintre ele? De opt luni nu știa nimic, iar acum și asta! Stăpînirea ei de sine făcu loc disperării cînd o apucă de mîină pe doamna Bixby.

– Vă rog, doamnă Bixby. Dacă ați putea afla unde este Brian, v-aș rămîne veșnic îndatorată.

Fără a-și lua ochii de la scena din mijlocul pieții, bătrîna o bătu vesel pe mîină pe Gwen.

– Presupun că *problemele* astea se leagă de viața ta socială, nu-i așa?

Aplecîndu-se către urechea lui Gwen, îi șopti:

– Am citit că ai din nou un prieten.

Gwen tresări.

– Nu am nici un prieten.

– Deci încă mai ții la Brian? Era un băiat atît de serios, Gwendolyn. Te puteai baza pe el. Întotdeauna se gîndea la viitorul tău. Dar nu știu dacă e bine să renunți la propria ta viață, din moment ce el a dispărut, spuse ea, traversînd magazinul către un client.

După ce îl ajută pe cumpărător, se întoarce la Gwen.

– O să văd ce pot afla pentru tine.

– Mulțumesc, șopti ea simțindu-se ușurată.

Dacă l-ar găsi pe Brian și l-ar convinge să-i vîndă ei jumătatea imobilului Scarborough Hall, acesta ar fi cel mai frumos dar de sărbătoare pe care și l-ar putea imagina. Nu se mai simțise atît de plină de speranță de luni de zile.

– Pentru nimic, zise doamna Bixby, oprindu-se să îndrepte un îngheraș de pe ramura pomului de Crăciun, în timp ce clientul scotocea prin caseta cu ceasuri. Cu cît vei reuși să dai la o parte întîmplarea cu Brian, și celelalte trei, cu atît mai bine.

Făcîndu-i cu degetul lui Gwen spuse:

– Și apoi am auzit că arhitectul ăsta e o adevărată partidă.

Gwen își menținu zîmbetul întipărit pe buze pînă cînd bătrîna merse în spatele teighelei. Învingîndu-și dorința de a urla, Gwen se întoarse să privească animalele cu stăpînii lor. *Partidă*. Ce cuvînt potrivit. Avea nevoie de Steve Stratton cum ar fi avut nevoie de o răceală. Cel puțin nu trebuia să-i suporte prezența copleșitoare aici, la magazin. Dar posibilitatea de a-l avea la Scarborough Hall va fi o adevărată aventură. Mușcîndu-și obrazul pe dinăuntru, își zise că va găsi ea o modalitate de a-l ocoli mai tîrziu. Acum însă nu mai voia să se gîndească la nimic decît cum să-l găsească pe Brian pentru a-și pune în aplicare planurile în legătură cu Scarborough Hall. Iar garajul... Scutură din cap neverinindu-i să creadă. Într-un mo-

ment de slăbiciune acceptase rugămintea lui Steve și-l însoțise, vizitînd clădirea. De îndată ce el începuse să-i descrie cu profesionalism modificările pe care le-ar face, ea devenise la fel de entuziastă ca și el în legătură cu spațiul pentru birouri. Cînd el menționase că renovările sale i-ar putea îmbunătăți șansa de a obține un împrumut, ea fusese de acord cu tîrgul propus.

O agitație familiară o trezi din gîndurile sale. Întinzîndu-și gîtul spre intrarea din sud, Gwen o văzu pe Bambi apărînd la orizont. Marele Danez, purtînd coarne de ren, trăgea de lesă încercînd să ajungă la ceilalți cîini. După ea apăru Marlin, încîntat la culme, și Steve Stratton ținînd de lesă și încercînd s-o domolească de Bambi, cel mai mare cîine dintre cei prezenți. Cînd toți trei se apropiară de capătul cozii, atmosfera, deja încărcată din mijlocul curții interioare, începu să vibreze de agitație canină.

Cîinii se smuceau, stăpînii se agitau, iar paznicii din jur se repeziră la aparatele de emisie-recepție.

Cu o smucitură zdravănă, dar absolut necesară, Steve reuși s-o oprească pe Bambi la cîțiva metri de capătul rîndului. Cînd reuși să-l facă pe cîinele foarte vesel să stea în poziția „șezi” lîngă piciorul lui, Steve scoase un oftat de ușurare, vizibil pe o rază de zece metri.

Gwen oftă și ea liniștită.

– Slavă Domnului, șopti ea, binecuvîntîndu-l în gînd încă o dată pe Steve Stratton. Dînd la o parte complicațiile pe care le provoca în viața ei, el își făcuse totuși timp pentru a îndeplini visul unui băiețel. Pentru asta avea de gînd să-i mulțumească personal.

Brusc, capul lui Bambi se întoarse către magazinul *Bixby and Mellon's*. În momentul în care o văzuse pe Gwen, Marele Danez parcă înnebuni. Lătrînd asurzitor de bucurie, cîinele se ridică în două labe.

– Hei, Gwen! Steve ne-a adus pe mine și pe Bambi. Vezi? strigă Marlin.

Alături de strigătele încîntate ale copilului, Bambi se lansă într-o serie de lătrături prelungite, făcînd restul animalelor să intre în panică.

Cu labele zgîriind podeaua de marmură, animalele începură să latre, stăpînii să strige, iar cîtiva cîini scăpară din lesă. Moș Crăciun, deja speriat, lăsă jos cîinele Collur, pe care-l ținea în brațe, și se repezi spre birouri. Trecînd în goană pe lîngă Gwen, își scoase barba.

– Dacă cineva crede că eu o să-mi risc viața de dragul lui, atunci se înșală amarnic.

– Moș Crăciun! Moș Crăciun! Stai! strigă Marlin îngrozit. Stevel! Gwen! Spuneți-i să vină înapoi. Vă rog, spuneți-i să vină înapoi.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

Gwen își făcu loc cu greu prin mulțimea de oameni și animale cuprinse de panică.

– Marlin, Moș Crăciun nu se simte bine, spuse ea, dîndu-și seama totuși că parcă mai rostise aceste vorbe nu de mult.

Apoi se uită la Steve și-și aminti de fetița pe care el o liniștise în urmă cu două seri. În mod miraculos, Steve reușise s-o așeze jos din nou pe Bambi care se speriasse. Ciinele își sprijinea capul de genunchiul lui Steve, în timp ce privea în tăcere spectacolul oferit de celelalte animale cu stăpînii lor și de paznici.

– Moș Crăciun a plecat înapoi la Polul Nord? întrebă Marlin, agățîndu-se de centura ei neagră de piele. A plecat pentru că a lătrat Bambi?

– Ei, scumpule. Nu știu dacă s-a întors la Polul Nord. O să trebuiască să așteptăm și să vedem, dar nu cred că se mai întoarce în seara asta.

Marlin privi tronul roșu din mijlocul curții, acum gol. După cîteva clipe de tăcere îi dădu drumul la cureaua, se lăsă în genunchi și-și încolăci brațele în jurul gîtului lui Bambi.

– Nu cred că-i place de noi, Bambi.

Tonul grav din glasul copilului îi sfîșie inima lui Gwen. Fără să știe de ce, se uită la Steve pentru a-i vedea reacția. Expresia lui rezervată o afectă mai mult decît ar fi dorit să recunoască. Seara distractivă pe care el o plănuiise pentru Marlin se

dovedise a fi un fiasco și observa, după linia aspră a buzelor, că nu-i convenea deloc. Voia să-i spună lui Steve că făcuse tot ce putuse și să nu se simtă vinovat, dar acum nu era nici locul, nici momentul potrivit. Fără a-și lua ochii de la el, mîngîie capul băiețelului.

– Bineînțeles că lui Moș Crăciun îi place de voi, Marlin.

Cînd auzi suspinele băiețelului, ea privi spre el.

– Ba nu, nu-i place, zise el în timp ce lacrimile udau blana cîinelui. Nu-i place nici de Bambi și nu-i place nici de mine. Și nici n-o să-l mai rog să mi-l aducă acasă pe tata de Crăciun pentru că probabil n-o s-o facă.

Gwen așteptă mai întîi să-și înghită propriile lacrimi ce amenințau să-i umple ochii. Cînd nu reuși, privi către cîine, cu coarneau strîmbe acum, sperînd să scape de emoție. Nodul din gîtul lui Gwen crescuse ca un bulgăre de zăpadă ce se rostogolește la vale cînd o auzi pe Bambi scheunînd și apoi lingînd lacrimile de pe obrazul lui Marlin. Oricît ar fi fost de trist momentul, ea știa că reacționează exagerat.

Lacrimi fierbinți îi umplură ochii, dovedindu-i aceasta, iar cînd gîtul i se contractă din pricina altor lacrimi își dădu seama că era pe punctul de a se face de rîs. Iar privirea lui Steve n-o ajuta deloc.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Hei, prietene, spuse Steve, punînd o mînă pe umerii băiețelului, nu te da bătut atît de ușor.

– Dar ce putem face? întrebă Marlin necăjit.

– Un plan, spuse el cu un optimism contaminant.

Suspînînd, Martin își ridică ochii spre el.

– Ce fel de plan? întrebă el mai atent de data aceasta.

– Hai acasă să vorbim despre asta.

Ajutîndu-l pe băiețel să se ridice, Steve se uită la Gwen.

– S-a întîmplat ceva? o întrebă el cu un glas deodată plin de tandrețe și îngrijorat.

Ștergîndu-și o lacrimă îi făcu semn ca și cum ar fi vrut să-l îmbrățișeze. Dacă mai existau eroi pe lumea asta, atunci cu siguranță că unul dintre ei se afla în fața ei acum.

– Nu-i nimic. Sînt doar una dintre cei care, plîng și la o reclamă lacrimogenă.

Dacă el s-ar fi întors și ar fi plecat în clipa aceea, ea ar fi reușit poate să-și stăpînească emoțiile ce o încercau. Însă el se uită la ea lung o clipă, apoi dădu din cap în semn de încuviințare.

– Ei, spune cum de mi-am dat seama de asta? întrebă el cu blîndețe.

Va fi veșnic recunoscătoare că privirea ei încrețită de lacrimi o împiedică să-i vadă expresia chipului. Pentru că altfel ea ar fi fost prima care

să-și întoarcă privirea.

În cele din urmă nu mai contă. În timp ce Steve îi conducea pe Marlin și pe Bambi spre ieșire, știu că el luase o parte din inima ei.

Pînă marți după-amiază reuși să se autoconvingă că potopul de lacrimi produs datorită incidentului cu Bambi n-avea nici o legătură cu senzația că se îndrăgostise de Steve. Pur și simplu suferea de sindromul premenstrual. Și apoi ce altă femeie n-ar fi reacționat așa, față de suferința unui băiețel și încrederea unui băiat sensibil și iubitor de a o înlătura? Luînd în seamă și ușurarea pe care o simțise în legătură cu promisiunea doamnei Bixby de a vorbi cu mătușa lui Brian, oare mai era de mirare că se simțise atît de mult atrasă de Steve? Bineînțeles că nu. Dar implicația ei sentimentală cu el începea și se sfîrșea aici. Și pe urmă, modul admirabil în care se descurcase cînd fusese vorba despre emoțiile delicate ale unui copil nu prezenta vreo garanție că n-ar fi în stare să-i zdrobească ei inima.

Lăsînd de o parte creioanele pe biroul ei de lucru din solariul apartamentului ei, privi prin perețele de sticlă în seră lui Steve. Îl urmărea cu

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

atenție de cînd intrase, în urmă cu zece minute, în seră, lucrînd aplecat la planșeta de proiectări. Acum, că își explicase propriile lacrimi, se simțea mai încrezătoare că nu va fi nevoie să-l ocolească. Această idee fusese naivă de la bun început, pentru că, oricum, avea destulă treabă, acum în preajma sărbătorilor.

După cum stătea concentrat asupra planșetei de lucru la fel de mult părea să se concentreze și asupra modului de desfășurare a propriei vieți. Nu-l văzuse și nu vorbise cu el de două zile. Aruncînd o privire la ceas văzu că trecuseră deja unsprezece minute în care el nu-i făcuse nici un semn și nici măcar nu se uitase spre ea.

Luînd cîteva creioane le băgă în ascuțitoare și începu să le învîrtă de zor. Dacă ei îi era imposibil să nu-l zărească acolo, același lucru era valabil și invers. Aceasta era o dovadă, își spuse ea, că atunci cînd era vorba despre femei el era în stare să fie fermecător, dar și indiferent dacă voia. Bine. Foarte bine, medită ea, trîntind toate creioanele pe masă în afară de unul singur. Asta era exact ceea ce suspectase și ea. Și pe urmă avea și proiectul *Tuscany Tomato Pie* la care trebuie să se gîndească. Era vremea să treacă la lucru. Respirînd adînc, răsfoi printre proiectele ei. O să se ocupe imediat de ele. Se foi pe scaun și-și pipăi inelele, luptîndu-se cu dorința de a se uita la el.

Dacă stăteai bine să te gîndești era de-a dreptul nepoliticos din partea lui să nu-i facă măcar un semn.

Foarte nepoliticos. Strîmbîndu-se, trînti creionul pe masă și se uită din nou la el, vizavi, în seră.

El nu se vedea nicăieri.

Sucindu-și gîtul, se înălță puțin să vadă mai bine unde ar putea fi. Cum de dispăruse atît de repede? Și total? Chinuindu-se să-l zărească printre glastre, era aproape să cadă de pe scaun cînd sună soneria. Grăbindu-se pe hol, își trase la loc mînecele tunicii și se rugă să nu se fi defectat instalația sanitară în apartamentul cuiva. Indiferent despre ce era vorba, se bucura de întrerupere.

Acum nu va mai trebui să se gîndească la el pentru o vreme.

– Vin, strigă ea, după ce persoana mai sună o dată.

Steve aștepta în fața ușii, foarte sigur că interpretase corect semnalele de vizavi de sera în care lucra. Observase fiecare dintre cele șase priviri lungi și cinci scurte pe care i le adresase Gwen de cînd apăruse în solariul ei. Nu că ar fi fost impresionat de număr. O singură privire ar fi fost suficientă pentru a-și da seama că-l observase. Două i-ar fi dovedit că încă se mai gîndește la el. Dar cînd *piticul* lui o făcuse de peste zece ori, atunci se gîndi că e cazul să o salute din nou.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

Ușa se deschise brusc și Gwen, uluită, îl privi dincolo de prag. Puloverul ei roz cu marginile îi zigzag, pantalonii negri, strînși pe picior, și picioarele goale îi provocară pe rînd cîte un fior în circuitul lui masculin. Moale și feminină. Suplă și sexy. Inocentă și dulce. Și ochii aceia mari, căprui și scînteietori, se deschiseseră pentru el. Doar pentru el. Buzele ei se întredeschiseră.

– Oh, tu erai.

Bine, deci nu era gata încă să-și arunce brațele în jurul gîtului lui, dar era categoric conștientă de el. Rămase, privind-o lung cîteva clipe, lăsînd ca zîmbetul să i se transforme încet într-un surîs larg. Cu fiecare clipă care trecea reacția ei de uimire era înlocuită cu o curiozitate aprinsă. Tre-cîndu-și degetele prin păr, trase aer în piept și zîmbi mai mult.

– Te pot ajuta cu ceva, Steve?

Desigur, spune-mi doar că și tu te-ai îndrăgostit de mine.

Scoțînd mîna de la spate îi întinse cîteva creioane. Făcînd un pas înainte, el se sprijini de canatul ușii.

– Ascuțitoarea mea s-a rupt și am observat că ai și tu una. Te deranjează?

– Ai observat?

Ea arătă cu degetul spre hol.

– M-ai văzut? Credeam că... adică, mă rog...

Își mușcă buzele, parcă vrînd să-și ia cuvintele înapoi. Lucrurile se îmbunătățiră vizibil cînd chipul ei se aprinse îmbujorat.

– Da? întrebă el dorind să-i muște și el ușor buzele înainte de a i le acoperi la fel ca și restul trupului cu sărutări fierbinți.

Atent la fiecare nuanță a reacției ei continue, crezu că a mîrit și a ajuns în ceruri cînd ea scoase sunetul acela feminin, nu exista nici un cuvînt cu care să-l poată descrie, din gît. Îl scoase din nou și el privi alături. Simțindu-și trupul rigid și înfiorat, își dădu seama că nu-l savura în mod inocent. Acum niciodată nu se va mai putea gîndi altfel la respirația aceea din gît, ca un geamăt mic la fel cum se întîmplase și cu clopoțelii de la picioare sau cu cerceii ei de argint.

Și n-avea nimic împotriva acestor sunete plăcute.

– Eu... o să... o să le ascut, spuse ea, făcîndu-i semn să intre.

– Dar nu va fi nici pe jumătate atît de plăcut ca jocul de-a v-ați ascunselea cu tine, spuse el, închizînd ușa și urmărind-o pe hol.

Cînd ea ajunse la ușa ce ducea spre camera de lucru, el o ținu închisă, forțînd-o să-l privească.

– Și să știi că-mi plăcea cum o făceai.

– Iar te afli pe o gheață subțire, spuse ea, dîndu-i mîna la o parte și mergînd către mijlocul

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

încăperii luminate.

Așezându-se pe scaun, arată spre stînga biroului.

– Ascuțitoarea e...

– Știu, spuse el, apoi o privi cum își ridică bărbia, ținându-și respirația, stingherită.

În timp ce-și ascuțea creioanele, ea își aranja planșeta de desen, răsuci guma în palme și reuși să șteargă orice dubiu pe care el îl mai avea în legătură cu interesul ei față de persoana sa. Era delicioasă așa stingherită la culme cum era; fără nici cea mai mică îndoială el își dădu seama că ea era, categoric, încîntător și deosebit de stimulator interesată de el. Motivul însă pentru care ea evita atît de mult acest lucru îi scăpa.

Bătînd ușa cu creioanele în palmă, el se apropie de ea.

– Te superi dacă te întreb la ce lucrezi?

– Nu, deloc.

Sculîndu-se din fața planșetei, își ridică brațele mîngîindu-și inelele cu degetele.

– Frumoasă colecție, zise el, arătînd către inelele care îi împodobeau degetele.

Răspunsul ei fu un zîmbet forțat în timp ce se îndrepta spre un colț al solariului. Din nou încerca să-l trateze ca pe orice alt client pe care l-ar avea în fața teighelei de la bijuterie.

Bătu cu degetul pe hîrtie.

- Este un proiect pentru firma *Tuscany Tomato Pie*. Vor să-și extindă piața de pizza la nivel național ca un produs al bucătăriei de înaltă clasă. Eu mă ocup de ambalaj.

- Hai să ne uităm, spuse el, trecînd în spatele ei pentru a se uita.

Aplecîndu-se, îi puse o mîină pe umăr, prinzîndu-i o șuviță de păr cu degetele. Prelungind clipa cît de mult putu, îi inspiră mirosul proaspăt. O aromă de șampon de fructe, pastă de dinți mentolată și mirosul din Gwen îi stîrniră simțurile. Prin minte îi trecură imagini în care ea stătea cuibărită lîngă el în patul mare, cu părul ei mătăsos, castaniu, încurcat de degetele lui pe perna albă... dimineața după o noapte de dragoste și... înainte de a face dragoste din nou.

- Foarte frumos, spuse el pipăindu-i șuvițele de păr cu vîrfurile degetelor.

- Da, spuse ea puțin răstit. Acum trebuie să mă întorc la lucru.

Luîndu-l de braț, îl conduse la ușă și-l urmă pe hol.

- Din moment ce apartamentele noastre sînt identice, cred că poți descuria și singur, spuse ea, închizîndu-i ușa în nas.

- Renunță la cărămizile alea.

Cărămizi? Oare îl auzise bine? Gwen rămase cu ochii la ușă, întrebîndu-se dacă nu cumva se

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

scrîntise ea sau Steve. După o secundă o deschise.

– Poftim?

– Cărmizile acelea de la cuptor din schița ta. Nu se potrivesc pentru ceea ce urmărești.

Măsurîndu-l din cap pînă în picioare își puse o mîină în șold.

– Și ce urmăresc?

– Ceva clasic și atrăgător pentru persoane sănătoase și cu mulți bani.

Nici ea nu s-ar fi putut exprima mai bine. Dînd din cap arătă către desen.

– Și ce nu-i bine la cărmizile mele?

Îl urmă spre masa de lucru, sperînd că judecata lui să se fi înșelat, dar știind că nu va fi așa.

– Nu sînt destul de antice, spuse el, luînd un creion dintre cele zece pe care le avea în mîină.

– Îmi dai voie?

– Te rog.

Rămase uimită de schimbare înainte de a se putea exprima în cuvinte. Pînă în acel moment evitase să se gîndească cum este el cînd nu flirtează cu ea.

Urmărindu-l cum lucrează, își dădu seama că nu-l va mai putea niciodată trata ca pe un play-boy ce nu urmărește altceva decît să se joace cu inima ei.

Cu îndemînare, cu simț artistic, atent la detalii

și total concentrat asupra hîrtiei aflată în fața lui, era hotărît să-i ofere maximul talentului său.

Dacă nu va fi destul de atentă îi va oferi șansa să... ce? Închizînd ochii se lăsă pe scaun. Cum de se întîmplase oare ca în mai puțin de o săptămînă, viața ei, și așa complicată, să fie întoarsă cu susul în jos de către acest arhitect superb, fermecător și sexy ce recunoștea cărămizile necorespunzătoare cînd le vedea.

– Vezi?

Ea deschise ochii, oftînd, și-și luă ochii de la el privind la planșă.

– Gwen, ale tale ar fi fost nemaipomenite pentru a face reclamă la un sos pentru fripturi la grătar, în mediul rural american, dar mărimea și forma nu sînt corespunzătoare pentru Italia antică. Marginile trebuie să fie mai rotunjite, cam așa, iar suprafețele mai aspre. Așa, spuse el, arătînd către una dintre monstrele sale, uită-te și vezi.

Apropiindu-și scaunul, fu cît pe aci să-și atingă obrazul de al lui. El puse un braț în jurul ei pentru a-i opri mișcarea și atunci vraja începu, un moment lung încărcat de intensitate senzuală. Lumina soarelui cădea asupra lor subliniind conturul mîinii lui bronzate, pe puloverul ei roz, în dreptul sînilor.

Îi era imposibil să se uite în altă parte în afară de brațul lui. Mintea ei înregistrează cele mai mici

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

detalii de la perii scurți și negri ce-i acopereau mîna pînă la degetele puternice și bronzate ce-i cuprinseseră brațul.

Un val de imagini îi apăru în minte fermecînd și mai mult o experiență deja intimă. Cît de ușor și natural ar fi să se lase pe spate ca el s-o sărute. S-o sărute cu adevărat. Clipi nedumerită. Și apoi ce? Privindu-i chipul, căută o confirmare că nu-și pierduse mințile și că imaginația nu-i juca feste. Dar nu era așa. Razele soarelui îi sclipeau în păr, iar ochii îi scînteiau împreună cu întreaga ființă, făcîndu-l mai atrăgător ca niciodată.

Cu buzele tremurînde și cu sîngele alergîndu-i nebunește prin vene, se forță să-și desprindă privirea cînd el își ridică brațul din jurul ei.

– Da, înțeleg, șopti ea, dorindu-și din toată inima să nu-l fi văzut, să nu-l fi simțit și să nu-l fi dorit.

Dacă o simplă atingere a lui îi putea inspira asemenea imagini senzuale, atunci nu mai avea de ales. Trebuia să revină la hotărîrea inițială. Adică să-l evite. Cînd nu va putea face asta, o să discute puțin cu el, uitîndu-se în altă parte.

– Mulțumesc și o să iau în considerare sugestia ta.

Dîndu-se înapoi cu grijă, se ridică și merse spre peretele de sticlă.

– Te-ai mutat cu totul acum? E în ordine?

– Nici că s-ar putea mai bine.

– Și munca? Cum merge?

– Lucrez la o schiță de mărire a spațiului unei piețe. Genul unde se vinde pizza *Tuscany Tomato Pies*, spuse el apropiindu-se de ea. Dar aş vrea să-ți arăt schițele mele pentru renovarea garajului. Ce-ar fi să faci o pauză și să vii să le vezi? Cred că ai să fii surprinsă cât de ușor s-ar putea pune în practică.

Era tentată să refuze, dar el își găsisese timp să o ajute și nu dorea să pară nepoliticoasă. Și la urma urmei cum putea cinci minute în plus să agraveze și mai mult lucrurile decât erau deja? În fond, poate că va descoperi cu ocazia asta ceva la el care să nu fie atrăgător.

Poate că nu era deloc gospodar.

Sau poate că viziona casete pornografice.

Sau avea o amantă care-și lăsase desuurile atârinate de candelabru.

Dădu din cap ușor la acest ultim gând.

– Doar câteva minute. Mai am multe treburi de făcut înainte de a apune soarele.

Capitolul 5

– Steve, nu am bătut nici un apropo, când ți-am spus că am treburi de făcut, ca să mă ajuți, spuse ea cu spatele lipit de ușa încuiată de la etajul al treilea.

Îi evită privirea hotărâtă, de parcă viața ei ar fi depins în întregime de asta. Trecînd printre degete uriașul inel de chei începu s-o caute pe cea potrivită.

– O să-mi ia cel mult cinci minute. Poți să te întorci la lucru, la proiectele tale și dacă am nevoie de tine îmi promit că am să vin jos după tine.

Încercase să-l convingă că nu are nevoie de

ajutorul lui cînd îi pomenise despre planul ei de a pune becuri colorate de Crăciun în fața casei. Cu cît încerca să-l convingă mai mult, cu atît el devenea mai hotărît.

– De ce nu-mi spui, pur și simplu, de ce nu vrei să vin și eu sus acolo?

Își ridică bărbia către ușă și zîmbi.

– Haide, iubito. Ce ascunzi acolo? Lucruri furate? Vreo rudă nebună? Cadavrul lui Jimmy Hoffa?

Ea rămase cu ochii ațintiți asupra lui preț de cîteva clipe, apoi descuie ușa și o deschise.

– Uită-te și singur. E doar o sală veche de bal. O folosesc drept depozit.

Îndreptîndu-se către cele cinci cutii de carton pe care scria „Instalație de Crăciun“, ridică primul capac și băgă mîna înăuntru.

– Uite, zise ea, răsucindu-se ca să-i arate. Nu am altceva de făcut decît să iau niște becuțe pe care să le agăț în boscheții de afară.

Steve își trecu mîna peste lambriul din lemn solid, apoi privi la podeaua cu intarsii către fereastra în stil paladian de deasupra ușilor de sticlă din celălalt capăt al sălii. Nu-i scăpă din vedere nici un perete cu stucaturi, nici o coloană zveltă sau vreunul dintre cele șase candelabre atîrnînd de tavanul cu fresce. Sau faptul că Gwen scoțoea cu febrilitate prin cutii, pentru a termina mai

repede și a-l scoate de acolo în timp record. Oricare ar fi fost motivele pentru care ea încerca să-l îndepărteze cât mai rapid din această încăpere, își pierdură brusc importanța; arhitectul din el fusese sedus de frumusețea lucrăturii aflată în fața privirilor lui.

– Te deranjează dacă mă uit un pic? Întrebă el, reușind să păstreze un ton normal al glasului, date fiind împrejurările încărcate de tensiune.

Apucînd marginea cutiei, ea își ridică ochii, aruncînd peste umăr o privire neliniștită către el.

– Nu-i mare lucru de văzut. Ți-aduci aminte că ți-am spus că mobila pe care n-o vrei în apartament o poți aduce aici sus?

– Poftim? Oh, da, spuse el, cuprinzînd cu degetele o coloană de lîngă ușă.

Era marmură italienească din secolul al nouăsprezecelea, păstrată intactă ca în ziua în care meșterul o terminase de prelucrat.

– Majoritatea chiriașilor mei se mută aducîndu-și propriul mobilier, așa că eu aduc mobila de la Scarborough Hall în această încăpere.

Oftă adînc, înainte de a ceda impulsului de a vorbi despre proprietatea ei.

– Fiecare dintre aceste alcovuri are cîte un balcon cu vedere spre rîu, dar n-am mai reușit să văd apa de luni de zile din cauză că mobila e pusă aici.

Întorcîndu-se către cutii, mormăi ceva de genul:

– Într-una din zilele astea...

Privirea lui Steve zăbovi fericită asupra spatelui ei timp de cîteva secunde. Clătină încet din cap.

– Într-una din zilele astea...

Scuturîndu-și un fior de nobilă reprimare a emoției încercate, se întoarse și merse pe sub boltă către primul alcov. Ridicînd colțul huselor eu care erau acoperite, aruncă o privire asupra pieșelor de mobilier. Adunase la un loc suficiente piese de mobilă stil pentru Martin Scorsese cît să realizeze *The Age of Innocence*, partea a doua.

– Mă gîndisem să folosesc luminile albastre la intrare, spuse ea cu glas ridicat ce răsună în sala goală de bal. Acum nu mai sînt sigură. Parcă mai multe culori pare mai tradițional. Mai multe Crăciunuri. Ce crezi, Steve? Steve?

Steve trase la loc husele peste mobilier, dădu din cap gînditor și se întoarse în sală.

– Sînt pentru amestecul tradițional, spuse el, mergînd din capătul sălii pînă la ușile de sticlă ce dădeau către balconul principal. Un scaun cu picioare subțiri, sculptate, și cu tapiseria aurie se afla între el și uși. Îl întoarse pentru a se așeza și a studia sala. În schimb, o studie pe ea. Cu capul lăsat într-o parte și cu mîinile în șolduri, el simți că se apropie un alt moment de tensiune.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Ce faci acolo? întrebă ea.
– Studiez locul; mă gîndesc cum să-ți fur pie-sele vechi de mobilier.

– Ce? întrebă ea surprinsă de-a binelea. Piese vechi? Vrei să spui vechiturile de mobile?

El vorbea despre mobilă, dar deodată păru evident că nu mobila era motivul tensiunii pe care o simțea ea. El își trecu degetele peste spătarul sculptat al scaunului. Singurul scaun din sala de bal.

Ea îl pusese în fața ușilor de sticlă. Ridicîndu-se, se dădu înapoi, uitîndu-se peste umăr. După o clipă se uită la ea. Tăcerea se prelungi pînă cînd ea mai scoase cîteva becuri colorate din cutie.

– Bine Steve, de acord cu tine. Am nevoie de ajutorul tău. O să fie foarte greu să descurc firele astea, spuse ea veselă.

Mult prea veselă.

Cum el nu răspunse, ea porni spre el cu brațul plin de fire încolăcite. O privi venind, cu rujul dispărut de pe buze și mușcîndu-și obrazul pe dinăuntru.

Avu o strîngere de inimă cînd ea, fără să se uite la el, îi puse în brațe colacul de fire.

– Pe cine aștepți, Gwen?

Aproape că putu vedea cum i se face pielea de găină cînd ea se bîlbîi:

– Eu... eu.. nu șt-știu ce vrei să spui.

- Ba știi, spuse el, punînd firele pe scaun. Există un singur scaun în încăperea asta și l-ai pus cu fața către ușile de sticlă.

Arătînd peste umăr n-o scăpă din priviri.

- Poți să vezi fiecare mașină care vine pe podul Buckingham pînă la River Road. Ești singura care ai cheie la camera asta, Gwen.

- Și? Asta nu înseamnă că eu...

- Îl iubești?

- Despre cine vorbești? întrebă ea, ridicîndu-și bărbia într-un ultim efort de a-l amenința:

- Cred că se numește Brian.

Nările ei fremătară, iar ochii se închiseră pentru o clipă cînd șopti printre dinți:

- Din nou Brian.

- Nu credeam că-l iubești, spuse Steve, încercînd să evite amestecul de ușurare și triumf din glas. De ce-l aștepți?

- Încetează.

- Nu vreau. Vreau să știu de ce te învîrți într-un cerc, încercînd să mă eviți, în timp ce-l aștepți pe un oarecare Brian să apară. Ce legătură are el cu viața ea dacă nici măcar nu se află prin preajmă?

- El...

Ea își ridică ochii în tavan și scoase un oftat agasat.

- Nu înțelegi.

- Iubito, fă-mă să înțeleg, spuse el blînd.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Steve, n-am nici o intenție să discut despre fostul meu prieten cu tine.

El simți cum trupul îi devine rigid. El nu căutase să afle informații despre Gwen, pentru că niciodată nu punea întrebări despre o femeie care-l interesa. Și apoi informații de genul ăsta puteai afla ori de câte ori doreai. Dar, cunoscînd ceva despre viața ei personală, devenise brusc ceva critic cînd se punea problema să-i cîștige atenția și afecțiunea.

Critic? Asta devenise provocarea vieții lui cu mult mai important decît punerea bazelor propriiei firme de arhitectură, pentru a-și continua viața profesională. Simți deasupra sprîncenelor roua transpirației. Apoi, un val de spaimă îl cuprinse. Asta era! Gwen era a/easa și, deodată, totul și ce era important, precum și amănuntele nesemnificative care făceau parte din viața ei, începură să conteze enorm pentru el.

– A fost mai mult decît un prieten pentru tine, nu?

– Am fost logodiți, spuse ea, încrucișîndu-și brațele. Dar nu vin în această încăpere goală, sperînd să-l văd venind cu mașina pe șoseaua River Road. Vin aici pentru că aici nu sînt telefoane, planșe de desen sau țevi care țiuie. Nimic ce mi-ar putea distra atenția de la funcționalitatea acestui imobil. Oamenii care locuiesc aici

depind de mine.

Lovindu-se cu degetul în piept repetă:

– De mine, Steve. Și n-am de gând să-i dezamănesc. Jur că n-am s-o fac.

– Nu mă îndoiesc de asta. Nu mi te pot imagina dezamăgind pe cineva.

Aproape nerealizînd remarca lui, ea continuă:

– Am idei de îmbunătățire a clădirii astfel încît să își scoată banii însutit. Steve, totul se va rezolva în curînd și...

Se opri în mijlocul frazei, avînd pe chip întipărită o expresie ce era un amestec de speranță, teamă și frustrare.

– De ce nu înțelegi că n-am nevoie de și mai multe complicații în viața mea acum?

Mergînd către ușile de sticlă privi afară, încercînd să-și recapete stăpînirea de sine. După o vreme își lăsă bărbia în piept. Lipindu-și obrazul de rama ferestrei, îi oferi o siluetă la fel de frumoasă ca o camee antică la apusul soarelui. Ea își dresе glasul.

– Nu aș vrea să-ți rănesc sentimentele, dar deja ți-am zis că nu mă simt deloc atrasă de tine.

Tensiunea pe care o simțise pînă atunci dispăru brusc. El izbucni în rîs.

– Nu te simți atrasă? Cînd oare ai să renunți la micile tale minciuni nevinovate? Întrebă el, trăgînd-o în brațe. De fiecare dată cînd sîntem unul în

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

preajma celuiilalt devenim ca două păpușele din acelea magnetice, care nu pot să stea fără să se atingă.

– Vorbesc serios, Steve, spuse ea privindu-i fix bărbia. N-ai să fii niciodată pentru mine altceva decât chiriașul care s-a autoimpus.

– Zău? Atunci cum îți explici sărutările pe care le-am împărtășit împreună? Și faptul că te scutură același fior ori de câte ori te ating? Și te jucai de-a v-ați ascunselea cu mine doar pentru că Marlin e prea vîrstnic pentru așa ceva?

Ea încercă să-i vorbească, dar el îi puse un deget pe buze.

– Fără minciuni, Gwen. Te-am lăsat pînă acum, dar vreau să fii sinceră cu mine.

Cuprinzîndu-i fața cu amîndouă mîinile o privi drept în ochi.

– Steve, nu crezi că-ți spun adevărul?

– Simt că vrei ca eu să cred că mi-ai închiriat apartamentul ca să te ajut să plătești pentru întreținerea casei Scarborough Hall, dar amîndoi știm că la mijloc este mult mai mult decât atît. Ține minte doar că eu sînt un om răbdător. Să știi că n-am de gînd să renunț la tine.

– Cum poți să spui așa ceva? Abia ne-am cunoscut, șopti ea, îndepărtîndu-i mîinile și apoi renunțînd la gest.

– Gwen, dacă ne-am fi întîlnit în iulie, tot m-ai fi

făcut să mă simt de parcă m-ar fi așteptat Crăciunul după colț.

– Nu știm nimic unul despre altul, spuse ea, dîndu-i drumul la mîini și retrăgîndu-se.

El o urmă.

– Știu că ești sensibilă și frumoasă, hotărîtă și sexy. Simt că mă îndrăgostesc din ce în ce mai repede de tine, iubito, iar tu nu poți face nimic să mă oprești.

– Ba da, pot, spuse ea, dîndu-se după scaun. Te pot ignora.

– Ai încercat deja și n-a mers. Sînt aici ca să rămîn, sînt aici pentru tine.

El dădu la o parte scaunul dintre ei.

– Vreau să văd cum îți vei realiza visurile. Și nu există nici un motiv să nu le poți realiza. Ești hotărîtă și deșteaptă, și meriți acest lucru, așa că ar trebui să ți se întîmple ceva minunat. Eu cred că tine, spuse el, punîndu-i mîinile pe umeri și scuturînd-o ușurel. Cuvintele îi veneau din inimă.

– Nu aștepta. Fă-o acum. Toate apartamentele sînt închiriate. Am făcut tîrgul cu garajul. Dă-mi voie să concep niște planuri și le poți duce la bancă pentru a solicita un împrumut ca să începi treaba.

Ochii ei îl priveau fix, iar brațele îi căzură pe lîngă corp.

– Nu, nu. Nu poți face asta.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Ba da, pot. Vreau să te ajut cît de mult pot. Să-mi spui numai ce vrei. Sau aş fi bucuros să-ţi dau şi eu nişte idei. Ia spaţiul acesta, spuse el continuînd să-i vorbească, în ciuda faptului că ea scutura mereu din cap. Două mici apartamente sau patru apartamente şi fiecare cu cel puţin un balcon.

– Încetează. N-am nevoie de un bărbat care să mă ducă de mîină. Nu depind de nimeni decît de mine însămi. Eu...

Privirea ei fierbinte îngheţă brusc.

– Sper că nu milă văd în ochii tăi.

– Ba da, dar nu pe tine te plîng.

– Atunci pe cine?

– Pe Brian. Ce tîmpit a fost să te lase să pleci.

Ea se întoarce din nou spre fereastră. Cîteva clipe îşi ţinu respiraţia, apoi îi dădu drumul, aburind geamul. Fără să-şi dea seama ce face, începuse să deseneze nişte inimi mici pe suprafaţa dreptunghiulară.

– Tu n-ai părăsit pe nimeni niciodată?

– Am părăsit pe cineva acum vreo două luni.

Ea se opri din desenat, dar rămase cu vîrfurile degetului pe sticlă. Urmări o picătură de apă, ce alunecă precum o săgeată printre inimile de la baza ferestrei.

– Eraţi... apropiaţi?

– Numele ei era Jennifer Allen şi am trăit îm-

preună optsprezece luni.

– Și ai părăsit-o pur și simplu?

– Lucrurile au fost mai complicate decît atît.

– Întotdeauna sînt, spuse ea, ștergînd iute cu palma inimile desenate.

– Gwen, ea s-a îndrăgostit de asociatul meu și...

Se întrerupse, ridicînd palmele în sus.

– Eu am plecat. Sfîrșitul relației. Sfîrșitul asociației mele.

Ea ezită, studiîndu-l cu grijă înainte de a-i răspunde:

– Probabil că ți-a fost destul de greu.

– În afară de neplăcerea de a fi fost manipulat și mințit, tot ceea ce am suferit s-a limitat la un orgoliu rănit, dar nu la o inimă zdrobită.

Zîmbi.

– De cînd te-am găsit pe tine sub pomul acela de Crăciun, viziunea mea asupra viitorului s-a îmbunătățit considerabil.

– Manierele tale cavaleriești nu mă păcălesc, spuse ea, clătinînd din cap, întorcîndu-se spre scaun pentru a lua în brațe becurile. Necazul suferit trebuie să fi fost de două ori mai greu de îndurat, pentru că fratele tău tocmai s-o logodit. Treci printr-o experiență clasică de romantism, care ricoșează. Nu vezi? Pînă cînd ai să-ți revii, din punct de vedere emoțional, ești înclinat să spui

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

unele lucruri bizare. Steve, trebuie să te aduni! Să-ți redefinești planurile de viitor. Să te implici în situații în care să te simți evaluat la justa ta valoare.

– Ca și cea cu tine?

Pierzându-și răbdarea, își dădu capul de spate și gemu.

– Fă-ți propria ta viață, Steve.

El o privi solemn. Firișoarele de praf dansînd în razele de soare confereau o calitate eterică liniștii ce-i înconjură.

– Fratele meu avea dreptate. Totul a fost prea ușor pentru mine. Tu într-adevăr ai să mă pui la muncă, spuse el, înainte de a se apleca și a depune un sărut cast pe fruntea ei. Să fii bună cu mine!

Gwen îl privi, îndreptîndu-se spre cutii, cu inima bătîndu-i în ritmul pașilor lui. Cînd el se aplecă să mai scoată niște becuri, ea se luptă să-și învingă plăcerea dulce provocată de cuvintele lui. Aproape că-i venea să creadă în versiunea lui Steve Stratton despre ruperea legăturii lui. *Aproape*, dar ea nu se lăsa chiar atît de ușor păcălită. Indiferent cît de prețuită o făcea el să se simtă, n-avea nici o intenție de a juca la risc pentru o viață tihnită și liniștită alături de el. Nu. Categoric nu, își spuse ea în timp ce se lupta cu atracția ce o simțea venind de la cîțiva pași în fața ei.

Îi trecură prin minte imagini ale trupului lui pe jumătate gol, aplecându-se spre ea. Aproape că-i putea simți brațele în jurul trupului ei, strângînd-o într-o îmbrățișare pătimașă. Închizînd ochii, se strădui să dea deoparte imaginile seducătoare, dar ceea ce el îi strigă de la distanță o făcu să-și simtă genunchii moi.

– Obișnuiește-te cu mine, iubito. Am venit aici ca să rămîn.

Pipăind cu mîna în spate, își dădu drumul încet pe scaun. Zeii dorinței o puneau la încercare. Ea își strînse ochii cu putere. N-o să-și riște acum inima din cauza unui libidou nestăpînit. Nu se va lăsa păcălită de nimeni, niciodată, își zise ea. Și, dacă va simți că hotărîrea i se va clătina, își va aminti că există o persoană, pe nume Jennifer, care avea versiunea ei la cele întîmplate. Versiunea lui Steve despre ruperea legăturii n-o convinse că asta era întreaga poveste. Nu. Ruperea unei legături nu putea fi niciodată atît de simplă. Sau putea? Întinzînd mîna la frunte, în locul unde el o sărutase, Gwen o lăsă la loc încet în poală, dîndu-și seama că stătea cu privirea ațintită asupra spatelui lui, în timp ce el se apleca deasupra altei cutii. Închise ochii și gemu. În seara asta o va ruga pe doamna Bixby să-i prelungească programul la magazin. Cel puțin, cît timp se va afla

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

acolo nu va trebui să se uite la el din nici un unghi.

– Vrei să-ți vinzi alt inel cu diamant? întrebă doamna Bixby, scoțînd inelul de logodnă din cutia pe care Gwen o ținea în mînă.

Punîndu-și lupa de bijutier la ochi, bătrîna ridică inelul în lumină pentru a studia piatra.

– Te cam afli la strîmtoare, nu-i așa?

– Deloc, minți Gwen, în timp ce lovea ușor cu degetele în sticla de la teighea. Toată lumea îmi spune să las trecutul la o parte și m-am hotărît să fac ceva în privința asta, înainte de a veni Anul Nou. Mai întîi fac curățenie în cutia mea de bijuterii, spuse ea un pic prea veselă.

– Înțeleg, murmură bătrîna, deloc convinsă. Acesta este inelul pe care ți l-a dat Brian?

– Nu, spuse Gwen, dorindu-și să fi avut o soră geamănă rea, căreia să-i fi plăcut să discute despre bărbații din trecutul ei.

Ei nu-i plăcea cu siguranță așa ceva.

– Al lui Brian era... mult mai mare.

Mare cît un bec, se gîndi ea privind către curtea interioară. După cum înainta rîndul și după modul

cum ciripeau copiii se părea că în sfârșit se găsisese un Moș Crăciun serios de data asta. Privind spre ea, el îi făcu un semn de salut după ce arată către costumul ei de catifea roșie și apoi către al lui. Moș Crăciun avea și simțul umorului pe deasupra. Gwen simți cum îi dispare zîmbetul auzind următoarea întrebare a doamnei Bixby:

– Care dintre logodnicii tăi ți l-a dat pe ăsta?

Întorcîndu-se cu spatele la scena veselă de afară, ea răspunse pe un ton, de obicei, rezervat martorilor ostili:

– Părintele Gerald.

– Și nu ți l-a cerut înapoi cînd a rupt logodna pentru a se călugări?

Doamna Bixby lăsă jos lupa pentru a arunca o privire iute către Gwen.

– Ce umilitor trebuie să fi fost pentru tine. Cel puțin nu se gîndea la jurămîntul de privațiune cînd ți l-a cumpărat pe ăsta. Trebuie să ai o adevărată colecție deja, draga mea.

Gwen își lipi cutiuța goală de frunte. Dacă nu va spune nimic, atunci nu va trebui să retracteze nimic, se hotărî ea în timp ce-și stăpînea dorința de a-i răspunde. După o clipă, își ridică colțul gurii într-o grimasă.

– Domană Bixby, știu că nu vă place să țineți prea multe mărfuri în caseta de bijuterii a ma-

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

gazinului, dar v-aș fi recunoscătoare dacă ați face o excepție de data aceasta. Vă mai amintiți? Ultimul inel pe care vi l-am adus s-a vândut foarte repede.

– Oh, da. Era smaraldul acela de un carat, tăiat cu baghete roz în pări. Barry Munroe ți-l dăduse pe acela, nu? Sărmană Gwen. Ai avut un șir de ghinioane. Te-ai gândit că poate diamantele sînt pietre prețioase care-ți poartă ghinion?

– Doamnă Bixby...

– Ei, poată că acest arhitect...

– Doamnă Bixby!

– Bine. N-o să-mi mai bag nasul în viața ta particulară. Și da, o să pun inelul la vînzare, dacă ești de acord cu prețul de trei mii de dolari și un comision de treizeci și cinci la sută pentru magazin. Ei, haide, fără supărare. Știi doar că asta-i politica magazinului.

Gwen încuviință oftînd și-i dădu cutiuța doamnei Bixby. Nu mai putea amîna să-și recapete mașina, iar posibilitatea unui venit adițional era prea tentantă pentru a putea fi trecută cu vederea.

– Sînt de acord, spuse ea, acoperind rîsetele ce se auzeau din curtea interioară.

– O să fiu în birou pentru a completa formele, ca să poți semna contractul înainte de a pleca în seara asta.

Stingînd lumina puternică, doamna Bixby ezită o clipă înainte de a se îndrepta către birou.

– Oh, Gwen, există vreo posibilitate să poți lucra cîteva seri în plus pe săptămîină?

– Cred că s-ar putea aranja, spuse Gwen, abia putîndu-și stăpîni senzația de ușurare care o cuprinsese. Acum nu mai trebuia să născocească vreun motiv aiurit de ce trebuia să lucreze cîteva ore în plus.

– Atunci e bine, pentru că cei din administrația pieței au sunat să spună că noul Moș Crăciun angajat e dispus să lucreze pînă la ora închiderii. Și chiar s-a oferit să încerce încă o dată acțiunea „Lăbuțe și Moș Crăciun“.

– Zău? întrebă Gwen, aruncînd o privire peste umăr spre Moș Crăciun. Oh, dar asta-i minunat, pentru că la Scarborough Hall e un băiețel care a pierdut ocazia seara trecută. V-ar deranja dacă mă duc pînă acolo acum să-l întreb pe fotograf cînd vor face din nou acțiunea „Lăbuțe și Moș Crăciun“?

– Du-te. Stau eu aici.

Cînd ieși din magazin și traversă curtea, Gwen începu să se întrebe dacă ar putea oare îndrăzni să spere că în sfîrșit norocul ei începea să se schimbe. Mai întîi inelul, apoi orele de muncă în plus și acum un Moș Crăciun dispus să se foto-

grafieze cu Bambi?

Rîndul de copii și părinți către tronul lui Moș Crăciun se desfăcu, în timp ce se apropia Gwen în costumul ei de pitic. Trecu de o femeie care lucra, ocupată, la casă și aștepta fotograful să termine cu gemenii așezați pe genunchii lui Moș Crăciun. După ce se stinse lumina blitz-ului ea făcu un pas înainte.

– Scuzați-mă. Știți cumva în ce seară va avea loc acțiunea „Lăbuțe și Moș Crăciun“?

– N-am auzit nimic despre așa ceva, spuse fotograful, în timp ce scoase filmul din aparat. Dîndu-l casierei, îi înmînă o batistă copilului ce plîngea fiind următorul la rînd.

– În timp ce vorbesc eu puțin să-l liniștesc pe copilașul ăsta, du-te și întreabă-l pe Moș Crăciun. El s-ar putea să știe.

Gwen așteptă pînă cînd părinții copiilor îi luară pe cei doi gemeni și se îndreptară spre ieșire. Strîngînd la piept pungile de celofan cu bomboane, se întinse peste umărul părinților, aruncînd o ultimă privire către Moș Crăciun care le făcea semne cu mîna. Indiferent cine o fi fost, se gîndi Gwen, era clar că-și făcea munca cu multă plăcere. Porni pe covorul roșu ce urca spre el, apoi rămase înțepenită pe loc cînd îi văzu ochii albaștri, surîzători privind-o.

Nu, nu putea fi adevărat!

Moș Crăciun vorbi primul, zîmbetul lui fiind înconjurat de barba albă ca zăpada.

– Ei poftim, dacă acesta nu-i piticul meu personal, Gwen.

– Steve, tu ești? șopti ea îndoindu-și genunchii și aplecîndu-se către el.

Ochii ei se măriră uimiți, în timp ce-și duse mîna la gură împiedicîndu-și un hohot de rîs.

– Oh, Dumnezeuule, tu ești. Ce faci aici?

– Trebuie să mai întreb? Îmi cîștig existența, îi șopti Steve.

Amenințînd-o cu degetul acoperit de mînușă, adăugă:

– La sugestia ta.

Ochii ei mari se îmbîlînziră într-o expresie de acceptare blîndă. Inima lui începu să bată mai tare.

– Bine, spuse el, întorcînd palmele în sus. Împrumut identitatea cuiva pentru cîteva săptămîni, dar trebuie să recunoști că e un început.

Clătinînd din cap, vizibil încîntată, se apropie cu un pas, continuînd conversația în șoaptă:

– Ai făcut asta pentru ca Marlin să poate face o poză cu Bambi și cu Moș Crăciun, nu-i așa?

– El e motivul numărul doi, spuse el, coborînd de pe tron pentru a se apropie de ea.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

Bătîndu-și ușor barba cu mîna înmănușată, făcu semn cu cealaltă mulțimii de copii și părinți.

– Băieți și fete, anunță el. Aș vrea să-l cunoașteți pe piticul meu preferat. Numele ei este Gwen și a venit aici ca să-i spună bătrînului Moș Crăciun ce își dorește de Crăciun. Se supără cineva dacă vorbesc cu ea mai întîi? Întrebă el, luînd-o de mîna și trăgînd-o lîngă el. Chiar și prin costumul gros el îi putea simți curba șoldului și picioarele, lungi și frumoase, lipite de el. Avînd-o atît de aproape avu pentru o clipă în cap imaginea lor împreună în fața căminului din dormitorul lui. Se dezbrăcau unul pe altul de haine, oprindu-se în fiecare clipă pentru a se săruta și a se atinge sau pentru a se îmbrățișa pur și simplu de bucurie. Imaginea dispăru, cînd la un metru mai jos de scenă mulțimea începu să aplaude, aprobînd înțîlnirea neașteptată dintre Moș Crăciun și piticul lui.

Cîțiva vînzători priveau din ușa magazinelor ce dădeau spre curtea interioară, scoțînd urale și fluierînd, dorind și ei să ia parte la eveniment.

Steve își îndreptă din nou atenția spre Gwen.

– Zîmbește-mi mereu așa și o să-ți îndeplinesc cea mai fierbinte dorință, îi șopti el la ureche.

Ea privi într-o parte, dar continuă să zîmbească. Iar el știu că din acea clipă ceva între ei se

schimbase. Ceva minunat, ceva fundamental, ceva atât de încărcat de promisiune, încît, pentru o clipă, el simți nevoia să anunțe acest lucru tuturor celor prezenți acolo.

– Moș Crăciun, de unde știi care e cea mai fierbinte dorință a mea? întrebă ea șoptit, tachi-nîndu-l în timp ce făcea semne cu mîna mulțimii.

Cuprinzîndu-i mijlocul cu mîna, o conduse pe scări către tronul lui.

– Pentru că mi-am imaginat care-ar putea fi cea mai fierbinte dorință a ta de cel puțin o sută de ori și sînt convins că am ghicit-o cel puțin o dată.

Cînd ea vru să protesteze, el ridică mîna.

– Bătrînului Moș Crăciun i-ar plăcea să discute amănuntele cu piticul lui favorit, dar acum are treabă. Mai bine străduiește-te să iasă o poză cu adevărat frumoasă, spuse el, așezîndu-se și deschizînd brațele către ea. Ea ezită o clipă, apoi cineva sună din clopoțeli așezați în jurul scenei.

În timp ce ea se așeza pe genunchii lui, blitz-urile cîtorva aparate de fotografiat fulgerară din diferite unghiuri ale curții pline de oameni. Copilul ce plînsese zîmbi cînd Gwen și Steve îi făcură semn cu mîna.

– Deci, hai, spune-i ceva bătrînului Moș Crăciun, îi ceru Steve cu glas ridicat pentru ca toată

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

lumea din jur să audă. Ai fost obraznică sau cuminte?

– Cuminte, răspunse ea cu glas tare.

– Ei bine, Moș Crăciun promite să facă tot ce-i stă în putință pentru a remedia acest neajuns, spuse el printre dinți. Acum zîmbește la aparat.

Deja ea rămăsese cu ochii mari auzind promisiunea lui îndrăzneată, dar cînd o ciupi ușor de coapsă, ea deschise gura uimită.

– Hai să mai încercăm o dată, spuse fotograf.

– Mi-ar plăcea la nebunie, spuse Steve.

Cînd Gwen și cu el se priviră pe sub gene, blitz-ul fulgeră din nou a doua oară.

Capitolul 6

Cînd Steve nu repara clante de la uși pentru ea, urmărea zgomote ciudate din sistemul de încălzire sau sugera modalități ieftine, dar eficiente de creștere a gradului de izolație termică. Într-o după-amiază însorită, Gwen îl zări de la balconul sălii de bal, conducîndu-l pe chiriașul ei orb, Harry, către parcare. Într-altă zi îl văzu împreună cu fratele lui și cîțiva muncitori, lucrînd la realizarea unei mici parcări lîngă garajul părăsit. Încet-încet făcea tot ce-i stătea în putință pentru a deveni un membru indispensabil al comunității de la Scarborough Hall. Ea îi accepta cu politețe ajutorul,

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

dar nu uita niciodată ce pățise cu ultimii patru bărbați din viața ei. Convingându-se de una singură că Steve nu era încă prea hotărât în privința schimbărilor ce urmau a fi făcute la garaj, pentru a se opri din lucru și a pleca din King's Crossing, nu mai fu în stare să se gândească la altceva o zi întreagă. Când îi pomeni despre această posibilitate, el rîse și-i aminti că semnase un contract.

– Nu-i bătut în cuie, îi spuse ea, dar el se mulțumi să clatine din cap.

Pînă la sfîrșitul săptămînii singurul lucru cu care nu reușise încă să se obișnuiască și să-l accepte era acel curent invizibil de senzualitate care o afecta profund, amenințînd-o cu pierderea minților și aruncarea în brațele lui. Ea se ținu de cuvînt reușind să-i evite privirile lungi și să scape de acele tăceri blînde ce precedau momentul în care ar fi putut să o sărute el sau ea pe el. Venea Crăciunul, își spunea ea, iar spiritul lui plin de blîndețe era irezistibil. Dar oricît de generos, iubitor și nostim putea fi el, ea se păzea de începutul unei relații fizice, conștientă deodată că dacă vor deveni amănți, viața ei nu-i va mai aparține complet.

Încerca să-și spună că Steve Stratton era un om bun în esență, aflat în vizită în lumea ei, pînă cînd își va redescoperi propriul drum în viață. Acceptînd acest lucru îi era mai ușor să reziste acelor

zîmbete intime și provocatoare, pe care el nu înceta să i le trimită. Cînd el se va întoarce înapoi la viața lui sofisticată, ea va reuși să treacă peste acest incident din viața ei, odată cu suferința dulce pe care o încerca ori de cîte ori se afla singură cu el.

Pe el nu părea să-l deranjeze faptul că trebuia să împartă compania ei și cu ceilalți. El a fost cel care a organizat expediția pentru achiziționarea bradului comun ce urma să împodobească foai-erul de la Scarborough Hall. Cu cinci minute înainte de a se aduna cu toții, Gwen îl întîlni afară în parcare.

În timp ce motorul mașinii se încălzea, curăța zăpada de pe parbriz.

– Filozofia ta de „mai mult înseamnă mai bine“, era în pericol, spuse ea, privindu-i șapca bleumarin pe care o purta.

Altcuiva, șapca strîmbă nu i-ar fi venit atît de bine, dar lui îi scotea în evidență pomeții înalți ai obrazilor, ochii albaștri, mărginiți de gene negre, și trăsăturile fine.

– Bineînțeles, spuse el, oprindu-se pentru a-i face cu ochiul. Dar despre ce vorbim?

– Săptămîna trecută, cînd ai sugerat să folosim toate instalațiile de becuri colorate pe care le aveam. Uite, spuse ea, arătînd cu mîna către boscheți și copaci, și spre fiecare fereastră și ușă din

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

exterior a casei. Îmi amintesc de niște jeleuri incandescente sub zăpada proaspătă. Și cele din spatele țurțurilor de colo de lângă cornișe... de niște dropsuri imense.

Sprijinindu-se de mașină, zîmbi.

– Întotdeauna a fost ceva deosebit în legătură cu Scarborough Hall, dar niciodată nu am văzut casa arătînd atît de fermecătoare ca în seara asta.

Încrucișîndu-și brațele pe piept, o trecu un fior cînd el se apropie.

– Ți-e frig?

Ea clătină din cap.

– Știu că pare o nebunie, dar văzînd clădirea asta frumoasă, parcă ieșită din povești... parcă strălucind de nestemate și acoperită de zăpadă... aproape că mă sperie.

– De ce te-ar speria? Întrebă el, aruncînd o privire spre Scarborough Hall și uitîndu-se apoi din nou la ea.

Cum ar fi putut să-i spună că din cauza lui Brian Flanagan îi era frică să nu piardă singurul basm care era atît de aproape să devină real? Că singurul motiv, pentru care își va putea achita toate datoriile luna aceasta, era pentru că primise vestea că acum o oră un alt inel de-al ei de logodnă se vînduse. Făcu o mutră hazlie și ridică o mîină.

Îndreptîndu-se în cealaltă parte a mașinii, începu să șteargă gheața ce acoperea geamul de la locul pasagerului.

– Cine vine cu noi în seara asta?

– Să vedem, spuse el lovindu-și pumnii pentru a se încălzi. Harry...

– Harry? spuse ea oprind peria la jumătatea mișcării. Steve, e orb.

Steve se lovi ușor cu degetul înmănușat de o nară.

– M-a asigurat că poate mirosi cel mai proaspăt brad din magazin. Și a jurat că nimeni nu-și poate da seama mai bine dacă acele bradului sînt uscate, decît o persoană oarbă.

Ea dădu din cap, încuviințînd în timp ce dădea crusta de gheață jos.

– Și mai cine?

– Teresa Alvarez.

– Teresa? repetă ea, cu o urmă de neliniște în glas.

– Fratele ei este șeful magazinului *Jesus's Christmas-tree* din Cloverdale Highway, ne oferă ceva special. Dacă vom cumpăra doi brazi, pe al treilea îl primim gratis.

Steve lovi cu mînușa capota mașinii.

– America. Ce țară!

Ea rîse.

– Cum stă el cu engleza?

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Nu contează. Îl luăm cu noi și pe translatorul nostru.

– Marlin? Întrebă ea, întinzându-i peria.

– Bineînțeles. Pe cine mai știm care să urmărească emisiunea „Sesame Street” pe canalul de televiziune spaniol? Și pe urmă mama lui părea cam obosită în seara asta. Când trebuie să se nască bebelușul?

– Luna viitoare, dar a jurat că n-o să-l nască pînă nu vine soțul ei acasă. E cu armata în Germania, spuse ea, întorcîndu-se către ușa de la intrare, care se deschise.

Marlin, Harry și Teresa pășiră pe sub arcul de lumini colorate, cîntînd refrenul de la *Jingle Bells*.

Se porni o ninsoare ușoară în timp ce Steve îi încarcă pe toți în camionetă, luînd-o pe River Road.

– Gata, trupă, hai să revedem acum sarcinile, spuse el, îndreptîndu-se către pod.

Nimeni însă nu-l asculta; toți cîntau variante ale celui de-al doilea mers din *Jingle Bells*.

Două ore mai tîrziu erau înapoi la Scarborough Hall cu trei brazi, cîte o ghirlandă de brad pentru ușa fiecărui apartament și doisprezece metri de plante ornamentale verzi făcute sul pe portbagajul de deasupra al camionetei lui Steve. În ciuda protestelor doamnei Macleod, că mai întîi brazil ar trebui lăsați o vreme să se odihnească,

petrecerea de împodobire a pomilor era în plină desfășurare în mai puțin de o oră.

Se întâlneau cu toții pe palierul de la etajul al doilea, cu globuri, platouri cu gustări și povești despre Crăciunurile trecute.

– Anul trecut n-am avut asemenea petrecere, îi spuse Marlin lui Steve, în timp ce tăia lanțul lui de cămile, fiecare colorată cu grijă în toate culorile, din cutia lui de creioane.

– De ce nu? întrebă Steve, în timp ce agăța unul dintre ornamentele pe care le adusese el.

Clătinând unul dintre globurile de sticlă, răsuci înainte și înapoi sîrmulița, pînă cînd Marlin nu mai reuși să vadă imaginea pictată și rîse.

– Pentru că erau alți proprietari la Scarborough Hall, care nu se purtau frumos cu noi.

Steve se uită în jos de pe palier spre hol. Gwen era ocupată cu așezarea platourilor și a salatelor pe masa lungă, special adusă pentru adunare.

El avusese impresia că ea avea imobilul de cîțiva ani, cînd de fapt, ea probabil cumpărase casa după ce Brian o părăsise. Nu era de mirare că punea atîta suflet în tot ce făcea pentru Scarborough Hall. Îi era teamă să-și încredințeze inima altui bărbat. Își îngustă privirea. Dar el nu era doar un alt bărbat, iar ea ar fi trebuit să-și dea seama de asta. Pînă acum o înțelesese și încercase să ia

totul în glumă. Cu alte cuvinte, exact ceea ce o făcea să se simtă bine și în siguranță. Poate că venise momentul să vadă și cealaltă față a lui, care se apropie mai mult de realitate. În timp ce-l ajuta pe Marlin să despacheteze și să agațe cămilele lui, în mintea sa începu să se contureze un plan. Un plan simplu și cinstit, dar nu foarte riscant.

Mai târziu, după ce terminaseră de împodobit bradul și își umpleau farfuriile de pe bufetul improvizat, Steve se așeză lângă Gwen pe treptele acoperite de covor. Ceilalți chiriași se așezaseră și ei pe trepte, ținând farfuriile pe genunchi.

– Crăciunul ăsta e diferit față de cel de anul trecut. Jennifer voia să-l petrecem la Aspen, dar eu i-am zis că nu vreau să plec din Philadelphia.

– Pentru că voiai să rămii aproape de familie? întrebă Gwen, luînd în mînă o aripă de pui friptă.

– Nu, lucram la un proiect care mi se părea mai interesant decît să merg la schi cu ea o săptămînă.

Gwen îl privi ungînd cu unt o felie de pîine, iar degetele îi rămăseseră nemișcate în farfurie.

– Bănuiesc că proiectul acela era foarte important pentru tine. Însemna foarte mult, probabil, din moment ce erai dispus să lucrezi și de Crăciun, la el.

– Vrei să spui adică dacă era mai important

decît Jennifer?

– N-am zis asta.

– Dar este adevărat. Cred că și ea și-a dat seama. Bineînțeles însă că asta nu m-a ajutat să trec peste șoc cînd am găsit-o în pat cu asociatul meu.

El o privi pe Gwen continuînd să mestece friptura de pui în timp ce stătea cu ochii ațintiți pe podea.

Las-o baltă, iubito. N-am de gînd să te las să pretinzi că nu ți-am spus.

Gwen înghiți, apoi împrăștie salata pe marginea farfuriei. După o tăcere aproape palpabilă, ea vorbi:

– Deci de aceea ai venit la King's Crossing. Ai vrut să scapi de o situație jenantă?

– Situația jenantă n-a durat mult, spuse el, ridicînd din umeri. Mi-e rușine să recunosc, dar simt mai mult lipsa asociatului meu decît a lui Jennifer. Nu mă înțelege greșit, avea și părți bune, dar acum știu că nu eram făcuți unul pentru altul. Probabil că n-ar fi trebuit să mă simt vinovat datorită ușurării pe care am simțit-o, cînd m-am mutat.

– Ușurare? întrebă Gwen, punînd farfuria alături și uitîndu-se la el.

– Voia să ne căsătorim, iar eu nu-mi puteam aminti ce mă făcuse oare să cred că am putea

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

trăi împreună. Mai ales după ce mi-am dat seama de cîte ori ea, hm, manipula adevărul.

Ea îi ocoli privirea.

Punîndu-și farfuria alături, el își împleti degetele și rămase privind alături de ea.

– E ceva mult prea personal, Gwen?

– Nu. Da. De ce?

– De ce îți spun toate astea? Pentru că ți-ai făcut o imagine despre mine, care nu-i conformă cu realitatea. Cu cît afli mai multe despre mine, cu atît îți vei da mai bine seama că nu sînt un îndrăgostit veșnic, care are acum o nouă față. Am făcut greșeli, dar am învățat ceva din ele. Sînt gata să merg mai departe. Și vreau să știu dacă vrei și tu.

Cînd ea se întoarse să se uite la el, ochii îi scînteiau de confuzie, de nevoie și de speranță reținută.

– Cine dracu' e Briar și care e locul lui în toată povestea asta?

Tresărind, ea își încleștă pumnii și se uită la el. Un alt moment de nehotărîre îi luminează privirea, apoi oftă resemnată.

– Trebuie să stăm de vorbă.

– Da.

După ce cîntară ultimul colind, strînseră mîncarea și stinseră luminile pomului de Crăciun. Ea îl urmă pe Steve în apartamentul lui. Fără o vorbă,

intră în dormitor și se așeză pe canapea. Când el turnă coniac într-un pahărel și i-l dădu, ea îl bău fără a-i zîmbi sau să-i mulțumească.

– Îmi place cum ai aranjat aici, spuse ea, ținînd paharul pe genunchi.

El rîse încet cînd termină de aprins focul.

– Gwen, spuse el, bătînd-o ușurel pe genunchi, n-am făcut absolut nimic în plus aici.

Flacăra ce o cuprinse la atingerea lui îi trecu prin coapse și apoi se opri cuibărimdu-se între ele.

Ea își încrucișă picioarele pentru a scăpa de senzația senzuală, dar fiorul crescua în intensitate. Din rău în mai rău, se gîndi ea. Înghițind în sec, surprinsă, clipi nedumerită. Sau mai bine?

– Ai dreptate. Știam asta.

Într-o clipă de disperare, simțind apropierea invitatului, se gîndi să-i ofere lui Dumnezeu jumătatea ei de proprietate asupra imobilului Scarborough Hall împreună cu ceea ce-i mai rămăsese din colecția ei de inele de logodnă, dacă el o va transforma pe loc în călugăriță. Apoi Steve se lăsă pe călcîie, își puse mîinile pe genunchi și se ridică încet. Trupul lui cu umeri lați se îndreptă în fața ei amintindu-i că era doar o novice în ceea ce privește tentațiile, pînă cînd apăruse el în viața ei. Pînă și felul în care ținea gîtul sticlei de coniac, cînd își turnă în pahar, se apropia de o excitație

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

ostentativă.

– Haide, spuse el, încercînd să-i ridice moralul cu o nerăbdare prefăcută.

Așeză sticla pe măsuta de alături, îi puse dopul, apoi îl apăsă zdravăn cu podul palmei. Dacă prin asta încerca să împrășteie tensiunea, comportîndu-se ca un sergent de instrucție, dădea greș. Se așeză lîngă ea, lovind-o cu piciorul încet din neglijență. Cel puțin așa crezu ea pînă cînd el o lovi din nou în joacă.

– Indiferent ce ai de gînd să-mi spui nu poate fi chiar atît de rău.

– Nu știu de unde să încep, spuse ea, mîngîind piciorul paharului. Eu... oh, n-o să mergă.

Întinzîndu-se peste el, puse paharul pe masă, apoi făcu o mișcare stîngace pentru a se ridica.

El o prinse de mîină.

– Ba da, o să mergă, spuse el, apropiindu-și chipul, periculos de mult de al ei.

Buzele ei se întredeschiseră în așteptarea unui sărut. Așteptă fără suflare acea ușoară călătorie care s-o aducă în brațele lui. Ce naiba aștepta el? Era pe punctul de a cădea la cea mai mică mișcare.

Dar el n-o trase mai aproape.

Și asta o făcu să se întrebe de ce se pusese în această postură jenantă. Poate pentru că dorea să-și îngroape amintirile umilitoare într-un moment

fierbinte de pasiune sălbatică. Poate că merita fiecare gest delicios pe care și-l putea imagina să-l facă cu el și el cu ea. Poate că avea nevoie de o lună de liniște mintală într-o altă galaxie.

– Nu cred...

– O să meargă, pentru că poți avea încredere în mine că înțeleg, spuse el, luându-i cealaltă mână și așezînd-o la loc pe canapea. Ți-am povestit despre faptul că am găsit-o pe Jennifer în pat cu asociatul meu, nu pentru că-mi face plăcere să-mi aduc aminte de un asemenea moment neplăcut.

– Atunci de ce?

– Pentru că voiam să știi că eu și cu tine nu sîntem deloc diferiți. Amîndoi am trecut prin niște probleme în relațiile noastre. Dar așa se întîmplă în viață și apoi înainte puțin mai înțelept. Și mai doritor în a găsi ceva adevărat.

Cînd o strînse de mînă simți un fior în inimă. El voia să vorbească, iar capul ei era la prostii! Oare cînd va înceta să-l mai privească ca pe un tip obișnuit?

– Gwen, șopti el, nimeni nu trece prin viață fără un moment neplăcut.

– Un moment? Ce-ai spune de... mai multe decît unul? întrebă ea, ridicîndu-și ochii în tavan.

– Mai multe decît unul...

El se lăsă pe spate, pe o pernă, cu picioarele depărtate, în timp ce-și lua coniacul.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Dă-mi voie să mă așez mai bine.

– Steve, nu-i nimic de rîs. Nu-ți pot spune toate astea și după aceea să ies afară și să fac îngerași de zăpadă, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Vezi tu, cînd e vorba despre relații sînt un adevărat dezastru.

– Continuă, spuse el, sprijinindu-și cotul de marginea canapelei. Și fără minciuni, Gwen.

– Fără minciuni, spuse ea, apoi oftă. Ți-aduci aminte de seara în care ne-am întîlnit?

El zîmbi, iar inima ei își dublă bătăile.

– Ți-am spus că sînt o expertă autodidactă în diamante. Nu te-am mințit. Am fost logodită de patru ori...

Arătă cu degetul la el.

– Ai clipit!

– Iartă-mă. Nu mai fac. Te rog, continuă.

Privindu-l cu prudență începu din nou:

– Primul, un smarald de două carate, îngropat în platină, a fost de la un băiat cu care am fost prietenă în colegiu. Michael studia la aceeași universitate.

Își frecă sprîncenele înainte de a continua:

– Mai aveam trei săptămîni pînă la căsătorie, cînd m-a oprit într-o pauză pe culoar. Mi-a spus că încrederea mea în el îi dă curajul să facă ceea ce visase întotdeauna. Și că știa, adînc în sufletul lui, că eu mă voi bucura pentru el din cauza...

spiritului meu generos.

– Și care era visul lui?

Ea înghiți în sec.

– Să devină mercenar. A plecat să lupte într-un război din, nu mai știu, Africa, bănuiesc. Iar eu am rămas la școală, lingîndu-mi rănile în taină, în timp ce spuneam tuturor cît de mîndră eram de el.

– Ăsta-i unul, spuse Steve, ducînd paharul la gură.

Ea își îndreptă spatelē, așezîndu-și cu grijă mîinile în poală.

– Paul a urmat imediat după Michael. Paul știa să asculte atît de frumos. Era singura persoană căreia mă puteam confesa, simțindu-mă în largul meu, despre Michael.

Privi la flăcările din cămin.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva nu e în regulă, cînd mi-a trecut prin cap cuvîntul a se confesa.

– Oh, nu.

Ea dădu din cap.

– Oh, da. Curînd, după ce mi-a dat inelul cu diamant, de un carat, Paul mi-a spus că ascultîndu-mă pe mine își aflate adevărata chemare.

– A devenit ofițer de poliție? Întrebă Steve sorbind o înghițitură din pahar.

– Preot.

Ridicîndu-se brusc, Steve ținu paharul deo-

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

parte, înecîndu-se cu coniac și tușind.

– Ai pățit ceva?

Punîndu-și două degete la rădăcina nasului, el clătină din cap și-i făcu semn să continue.

– Paul mi-a spus că data viitoare cînd voi hotărî să mă căsătoresc să-l rog pe el să facă slujba la biserică. N-am stat prea multă vreme supărată pe Paul. M-am gîndit că voi atrage asupra mea mînia lui Dumnezeu dac-o fac. Steve rîse încet, apoi își ceru scuze.

– Nu-i nimic, spuse ea, mîngîindu-și buzele cu o șuviță de păr, apoi oftînd din nou. Apoi a urmat Barry, expert în artă. Era un suflet atît de pierdut cînd l-am întîlnit! Încă nu-mi revenisem complet de pe urma lui Paul cînd am început să ies cu Barry. Am simțit brusc că mi-am făcut un nou prieten. Niciodată Barry n-a insistat ca relația noastră să devină altfel...

Clătină din cap.

– Ar fi trebuit să bănuiesc că era ceva în ne-regulă, cînd am primit exprese prin poștă diamantul, de două carate, cu baghete roz. Nu știu unde mi-a fost capul. Azi eram prieteni și mîine îi purtam inelul de logodnă. Oh, Doamne, cum de nu mi-am dat seama! spuse ea, lăsîndu-se pe spate și acoperindu-și fața cu mîna.

– Nu te opri acum.

– Ești sigur că vrei să auzi asta?

– Pot suporta.

– În timpul petrecerii noastre de logodnă la hotelul *Betancourt*, chiar înainte de anunțul formal, Barry a început să plîngă. Mama îi tot dădea batiste. Mama lui îl întreba dacă și-a luat medicamentele. Tata, eu și încă alți cîțiva bărbați se uitau suspicioși. Barry, în cele din urmă, s-a liniștit cît de cît și a anunțat pe toți cei prezenți, inclusiv pe Mattie Goldman, că era homosexual. După asta am intrat în spital.

– Toate astea s-au întîmplat aici, la King's Crossings?

– Stai. N-am terminat.

El numără pe degete, apoi deschise mîna și înclină capul.

– Brian?

– Brian. După cîteva luni petrecute în compania unui medic terapeut, mult prea optimist, eram mai mult decît pregătită pentru cea mai mare greșeală din viața mea. Eram sătulă de simpatii și bîrfe. Voiam ca toată lumea să știe că sînt normală. Voiam pe mine întîi să mă conving că eram normală. Bineînțeles, greșeala mea a fost să cred că Brian este normal.

Se lăsă jos de pe canapea în fața căminului. După cîteva respirații adînci, își șterse o lacrimă de pe obraz.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Așteaptă puțin. Îmi vine destul de greu să-ți povestesc asta.

Punînd paharul alături, el veni lîngă ea și-i luă mîna.

– Sînt lîngă tine, iubito.

– Presupun că am devenit interesată de Brian, pentru că părea să fie... stabil. Are propria lui companie de investiții.

Clătină din cap.

– După toți ceilalți, Brian părea o alegere sigură, spuse ea.

Privind peste umărul lui, ea își aminti că nu existau alegeri sigure.

Glasul lui Steve o întrerupse, strîngînd-o ușor de mînă:

– Ai uitat să-mi spui de inel.

– Un diamant de două carate, în formă de pară, de la *Tiffany*, spuse ea, suspinînd.

Fără a se opri, continuă:

– Oricum, eram la croitoreasă pentru ultima probă la rochia de mireasă cînd m-a sunat, zise ea, ridicînd ochii spre Steve. Stăteam în fața oglinzii cu trei laturi, cu o perniță de ace într-o mînă și cu telefonul portabil în cealaltă. A spus că vrea să plece în weekend ca să-și adune gîndurile.

– Și cînd s-a întors, s-a răzgîndit? întrebă Steve.

– Să se întoarcă? A plecat acum nouă luni și de atunci n-am mai auzit de el.

Steve își lăsă umerii largi pe cuvertura cu franjuri de pe canapea, cu un braț sprijinit de genunchiul îndoit și avînd pe chip întipărită o expresie de compasiune și amuzament.

– Hei, nu mai trebuie să mai ai de-a face cu ei, de acum, Gwen. Lasă-i încolo.

Greșești, ar fi vrut ea să-i spună, în timp ce durerea surdă, pe care o simțea de cincisprezece minute în jurul inimii, i se accentuă. Trebuie să aibă de-a face cu Brian... cînd îl va găsi. Bineînțeles că n-avea de gînd să-i spună despre asta lui Steve. Ar crede că e cea mai mare idioată ce-a existat vreodată pe pămînt, din moment ce și-a investit întreaga moștenire alături de ticălosul ăla iresponsabil.

Cea mai inteligentă mișcare a ei va fi să plece de lîngă Steve înainte de a face o prostie total ireversibilă, ca de exemplu să i se cuibărească în brațe și să-și sprijine capul de pieptul lui lat. Dîndu-i drumul la mînă, se întinse să apuce marginea tapisată a canapelei.

– Acum știi, spuse ea, ridicîndu-se. Am pierdut de patru ori, Steve.

– Ba n-ai pierdut nimic.

– Atunci sînt o piază-reă.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Pe naiba ești o piază-rea.

Ștergîndu-și cu o mînă lacrimile, o deschise pe cealaltă într-un gest de neputință.

– Bine, atunci fii măcar corect. Spune-mi că sînt ghinionistă din punct de vedere statistic.

– Îți este teamă doar...

– Da, mi-e teamă! aproape că strigă ea, în timp ce ochii i se umpleau de și mai multe lacrimi.

Făcu un pas înapoi și deschise gura din nou. Cînd cuvintele nu ieșiră, buzele transmiseră oricum același mesaj tăcut: *Mi-e teamă*.

– Gwen, nu cred că i-ai iubit vreodată. Nu în felul în care ești tu făcută să iubești, spuse el, ridicîndu-se să vină după ea.

Ea reuși să ajungă pe platforma carpetată, pe care era așezat patul, înainte ca el s-o oprească, punînd un braț pe stîlpul întunecat pe care-l apucase ea. Își înfășură brațele în jurul coloanei netede, de parcă cu puțin efort ar fi putut deveni o parte din ea. Prea tîrziu își dădu seama că a făcut o mișcare greșită. Brațul lui o cuprinse lipind-o de lemnul neted și lucios. Fiecare curbă distinctivă a trupului său masculin îi deveni prezentă în minte cu o acuratețe îndrăzneată. Respirația lui era caldă și mirosea a coniac cînd își apropie chipul de al ei.

– Cei patru bărbați sînt cei care au pierdut,

Gwen.

– Așa spuse toată lumea, șopti ea, în timp ce se lupta cu senzațiile de plăcere ce-i cuprindeau trupul. Dar ei n-au trebuit să îndure privirile de milă. Sau bîrfa. N-au fost ei cei umiliți de patru ori la rînd. Eu am fost, spuse ea cu glas răgușit și tremurător.

Bătu cu palma pe puloverul roșu, iar inelul ei scoase un sunet lovindu-se de nasturii aurii.

– Jur că nu voi mai permite să mi se întîmple din nou.

– Uită-te la mine, Gwen.

El se dădu puțin înapoi ca ea să se poată întoarce spre el.

– N-am să te părăsesc. Viața mea n-are nici un ascunziș.

Îi ridică bărbia.

– Știi că nu ți-aș face nici un rău, niciodată. Doamne, mi-ai spus totul și eu sînt încă aici, dorindu-te mai mult ca niciodată.

Ea rămase tăcută încăpățînată, dar pleoapele i se lăsară cu destulă nehotărîre pentru a-l determina să insiste. Cînd o trase mai aproape ea nu se împotrivi presiunii șoldurilor și coapselor lui asupra trupului ei. Preț de o clipă, o simți lipindu-se de el.

– Iubito, dacă trebuie să crezi în noroc și în

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

ghinion, atunci începe prin a crede că eu sînt cel mai norocos bărbat din lume, spuse el, conturîndu-i buzele cu un deget înainte de a i le atinge ușor cu un sărut ce avea aromă de coniac. Cînd te uiți așa la mine, simt cum inima vrea să-mi iasă afară din piept.

Cînd acceptă încă un sărut din partea lui, încrederea ei de a se scuza se pierdu lîngă buzele lui.

– Asta nu trebuie să se întîmple.

– Gwen, te doresc atît de tare, încît nici nu pot să văd bine.

– Dar eu nu știu dacă mai cred în basme, spuse ea, într-o încercare disperată de a-și menține hotărîrea ce începuse să dispară.

– Iar eu abia încep, zise el, scoțîndu-și puloverul și punîndu-l deoparte.

Imediat urmă cămașa.

– Dă-mi noaptea asta și-ți jur că te voi face să crezi din nou în ele.

El simți cum îi zvîcnesc tîmplele, așteptînd să se întîmple un miracol. Flăcările aruncau o umbră pe peretele din spate, umplînd spațiul gol cu mișcările lor ciudate. La un moment dat, în acele momente pline de tensiune, el își dădu seama că restul vieții lui depindea de răspunsul ei. Dar dorea ca și ea să știe asta.

– Odată ce începem, n-o să ne mai întoarcem, Gwen.

– Ești hotărât, nu-i așa?

El încuviință.

– Vrei să mă faci să cred...

– Să crezi.

Ea începu să-și descheie puloverul. Când el îi văzu curbele dulci ale sînilor ascunse în spatele țesăturii roșii, de lînă, se simți de parcă ar fi urmat să facă dragoste pentru prima dată în viața lui.

– Lasă-mă pe mine.

Descheindu-i ultimul nasture îndreptă spre cer o rugă fierbinte de mulțumire. Când ea întinse mîna, îngropîndu-și degetele în părul lui, sînii și cupele de dantelă, care-i susțineau, i se lipiră de pieptul acoperit de păr aspru.

Ea își întredeschise buzele, iar el făcu la fel, întîmpinîndu-i limba cu un oftat plin de încîntare. Ea îi exploră gura cu vîrfurile limbii, apoi păru să-l absoarbă cu totul. El simți că i se înmoaie genunchii cînd ea se desprinsese de el.

– În seara asta, șopti ea, mîngîindu-i pieptul cu palmele. Doar în seara asta.

Îi acoperi pieptul și gîtul cu sărutări.

Fiori de dorință îi săgetară trupul în toate zonele erogene. Doamne, în seara asta n-avea nimic împotrivă.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

Cînd întinse mîna spre sutienul ei, își simți degetele încălzindu-i-se prin contactul cu pielea ei și-i desfăcu cupele, dîndu-le deoparte. Îi scoase puloverul și-i îndepărtă bretelele de satin, lăsîndu-le să cadă jos pe podea. Voia să-i privească mugurii sînilor, întărindu-se sub atingerea lui, dar simți un fior de plăcere adîncă, văzînd că sfircurile ei erau deja tari și pline de dorință.

– Cînd s-a întîmplat asta? întrebă el.

– Cînd m-ai ținut lîngă stîlp și te-ai lipit de mine, spuse ea, lăsîndu-și iute privirea în jos.

El trăsă o linie de la sîni pînă mai jos de stomac, apoi își răsfiră degetele cuprinzîndu-i cu palma partea din față a blugilor. Cînd degetele lui se strecurară, ea își dădu capul pe spate și-i acoperi mîna cu a ei.

– O să mergem încet, spuse el, sărutîndu-i pleoapele, apoi mîngîindu-i încheietura coapselor.

O mîngîie pînă cînd ea începu să se miște ușor. Cum el nu mări ritmul, ea își strecură degetele sub cureaua lui, trăgînd de cataramă cu o nerăbdare lipsită de jenă.

El își ținu respirația și se depărtă puțin de ea.

– Atinge-mă la fel cum te ating și eu.

Ea îi atinse bărbăția înainte de a-și strecura mîna în părul mătăsos din jurul buricului.

– Așa cum te ating și eu, îi repetă el înainte de

a-i atinge vârful urechii cu limba.

– Steve, șopti ea, trecîndu-și vârful degetele pe pielea lui catifelată și apoi mîngîindu-l pe toată lungimea.

El se gîndea ce senzație va încerca oare cînd îi va simți mîinile încolăcîindu-se în jurul lui.

– Scoate-ți hainele, spuse el, luptînd cu valul de plăcere care amenința să-l îngenuncheze.

Ea porni spre cea mai apropiată veioză, în timp ce el scoase pachetul din sertarul nop-tierei.

Dînd deoparte cuvertura de culoarea oului de rață el lăsă pachetul roșu pe perna din capăt. Își scoase pantalonii dintr-o singură mișcare, ceea ce-i dădu timp să o vadă scoțîndu-i pe ai ei. În cîteva secunde un slip de dantelă și un slip bleumarin zăceau aruncate pe jos.

Ridicînd-o în brațe, dădu cu piciorul hainelor și se apropie de pat.

– Grăbește-te, șopti ea.

Zîmbind, el puse un genunchi pe pat, apoi o așeză între perne și-i acoperi fața cu sărutări.

– În nici un caz.

Jucîndu-se cu mugurii sînilor, își lăsă capul și-i prinse unul cu buzele. Nu se grăbi, sugîndu-i încet pînă cînd ajunseră ca două pietricele înainte de a-și ridica ochii s-o privească.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

Ea întinse mâinile mângâindu-i umerii și pieptul acoperit cu păr negru și des.

– Te-am dorit din prima clipă, spuse el, surprins de propria umilință ce se simțea în vorbele sale.

Îi zîmbi.

– Nu știam că dorința poate fi atât de adîncă.

Acoperindu-și fața cu mâinile, ea închise ochii și apoi se întinse spre el.

– Nu vorbi, spuse ea, cuprinzîndu-i șoldurile și așezîndu-l în mijlocul coapselor ei. O să-mi frîngi inima dacă vorbești.

Spunînd aceste cuvinte, el își dădu seama că ea se abțînea și că va trebui să facă tot ce-i stătea în putință pentru a o aduce în totalitate alături de el în aceste clipe. O sărută pe gît, mușcînd-o ușurel.

– Atunci vorbește tu, spuse el, întinzînd mîna după prezervativ și rupînd învelitoarea.

– Nu știu ce să spun.

– Spune-mi la cine te gîndești cînd mergi seara la culcare.

El îi coborî mîna și amîndoi îl puseră.

– La tine. Mă gîndesc la tine, spuse ea, depăr-tîndu-și picioarele.

El îi puse ușor mîna pe genunchi, atingînd-o delicat.

– Ba nu.

– Ba da, așa fac... mă gîndesc la tine, repetă ea străduindu-se să-și mențină respirația egală.

Atingerea lui senzuală îi trimise fiori de plăcere fierbinți în centrul feminității ei.

– Te gîndești la noi, spuse el, atingîndu-i ușor coapsele. Strecurîndu-și degetele între ele o apă-să blînd înăuntru și le scoase umede de esența ei.

– Spune-mi că te gîndești la noi.

– Mă gîndesc la tine, spuse ea, încercînd să-și păstreze ultima idee rațională, pentru că nu mă pot gîndi la noi. Nu pot...

Ea se întrerupse cu un geamăt cînd el își stecură din nou degetele înăuntru ei.

– Ba da, poți, spuse el, mișcîndu-și degetele încet înainte și înapoi, deschizînd-o, umezind-o și mai mult, și aducînd-o în pragul nebuniei.

– Tu și cu mine... împreună, zise el cu degetele ușor tremurînd în ea. Deschide ochii și uită-te la mine, Gwen.

O conducea într-un vis erotic unde nu mai conta nimic decît plăcerea ei și bărbatul care i-o oferea. Dorința de a-și menține îndoielile și teama începu să se dizolve. Doar intensitatea privirii lui și spirala crescîndă a dorinței contau. Și totuși nu putea rosti cuvintele pe care le dorea el.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Da, așa, deschide ochii. Depărtează și picioarele. Depărtează-le un pic mai mult.

– Steve, șopti ea.

– Mai mult. Da, acum e bine. Și spune-mi numele din nou.

Ea încercă de două ori înainte de a reuși să-l rostească între două respirații gâfite.

– Steve. Oh, Steve.

– Spune-mi că mă vrei înăuntrul tău, îi ceru el, mișcându-se deasupra ei. Că vrei să fim împreună.

Ea își depărtă picioarele.

– Spune, îi ceru el, cu ochii strălucind de dorință. Spune-o pentru noi.

Ea se împinse cu spatele, apoi își ridică umerii pentru a-l întâmpina. Dar el rămase pe loc pînă cînd ea nu mai putu aștepta; nu mai voia să aștepte încă o clipă chinuitoare.

– Vreau ca noi... să fim împreună... acum, Steve. Vreau să fim împreună.

El se simți de parcă ar fi alergat un maraton și cînd o pătrunse avu senzația că a trecut linia de sosire.

Ea întâmpină fiecare mișcare a lui cu una proprie.

Plăcerea se ridică într-o spirală ce-i conduse către un alt nivel, pe care el nu-l mai atinsese

niciodată. Iar ea era acolo, alături de el, împărtășind același extaz, mișcându-se în ritmul muzicii din sufletele lor. El ar fi vrut să încetinească ritmul, să se bucure mai îndelung de plăcerile ascunse, dar ea avea alte planuri.

– Nu te opri, îi șopti ea, când el se dădu înapoi.

El o trase deasupra, întorcându-se pe spate. Fără a se dezlipi de el, ea se aplecă, luându-l de umeri. Și atunci lumea păru să se cutremure în jurul lui când ea își înteți mișcările, îmbrățișându-l strâns. Când ea ajunse la orgasm, el îi cuprinse gura într-un sărut pătimaș și i se alătură într-o explozie de plăcere, ce făcu să-i țiue urechile. După aceea ea căzu încet pe brațul lui, cu picioarele lipite de ale lui și cu părul încurcat într-o masă de bucle umede de transpirație.

Când el își recăpătă suflarea, rîse.

– Îmi imaginez cum trebuie să fie acoperișul, spuse el, făcînd un gest cu mîna spre tavan. Totul e acoperit de zăpadă în afară de zona de deasupra acestei încăperi... unde totul s-a topit și ies aburi.

Ea se așeză lîngă el și-și puse capul pe pernă. Privindu-l cu ochi jucăuși îi întîlni privirea scînteietoare și rîse. Apoi rîsul le dispăru la amîndoi, schimbînd împreună priviri de uimire în legătură cu ceea ce fuseseră în stare să facă.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Mă întorc imediat, spuse el, îndreptându-se spre baie.

Cîteva minute mai tîrziu se întoarse și găsi patul gol. Sprijinindu-și mîna de o coloană, privi către ușa deschisă, imaginîndu-și cum își trăsese blugii și puloverul în grabă. Zimbi închipuindu-și cum ea se furișase cu sutienul și slipul în mîna, traversînd palierul spre apartamentul ei.

Nu era nici un necaz... pentru seara asta, se gîndi el în timp ce luă sticla de coniac. Ea nu plecase prea departe, iar el îi spusese adevărul. N-avea de gînd să plece nicăieri.

Capitolul 7

A doua zi dimineața, devreme, Gwen luă toate facturile, le băgă în geanta de pînză și ieși din apartament, înainte ca Steve s-o găsească acolo. Nu se îndoia de faptul că el va veni s-o caute, acum cînd făcuse dragoste cu destulă pasiune cît să se topească zăpada de pe acoperiș.

Mușcîndu-și buzele pentru a-și înăbuși rîsul la amintirea cuvintelor lui, dădu din cap încuviințînd cînd chelnerița de la localul *Buger Babe's* făcu semn spre ceașca ei de cafea, acum goală. Slavă Domnului că-și amintise de diminețile de sîmbătă liniștite de la local, pe care le petrecuse aici. Bă-

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

ținând ușor cu vârful degetelor pe fața de masă frumos colorată și-l imaginea pe Steve căutând-o prin Scarborough Hall și prin împrejurimi.

Poate că nu s-ar mai simți chiar atât de vinovată pentru că-l evita, dacă și-ar putea ține gândurile ocupate cu datoriile pe care le avea de îndeplinit. Acoperindu-și fața cu mâinile, încercă să se concentreze asupra bilanțului ei bugetar. N-avea nici un rost. Coloanele de cifre se dizolvau în mintea ei, fiind înlocuite de privirea lui Steve ce rătăcea pe trupul ei.

În scurta ei experiență sexuală nimeni nu ajunsese vreodată s-o facă să se simtă așa cum o făcuse Steve. El se potrivea perfect cu ea la fiecare nivel, de la dorințele cele mai primare pînă la cele mai înalte noțiuni civilizate ale ei, despre cum ar trebui să comunice un bărbat cu o femeie. Îi oferise toate motivele să creadă că același lucru i se întîmplase și lui. Amintiri voluptuoase despre modul în care își stîrniseră plăcerile unul altuia îi umplură mintea, simțindu-și trupul cuprins din nou de aceeași fiori.

Luînd ceașca de cafea cu o mînă nesigură, o duse la buze și luă o înghițitură. N-avea de gînd să-și piardă rațiunea doar pentru că hormonilor se întîmplaseră să se completeze reciproc ca un chibrit aprins cu cocktail Molotov.

Punînd cana la loc, își scoase calculatorul și-l

puse pe masă. Avea multă treabă de făcut în ultima vreme și tot amînase cumpărăturile de Crăciun; se va gîndi din nou la noaptea trecută după ce lucrurile se vor mai liniști. Trăgînd aer în piept încercă să nu se gîndească la faptul că sentimentul fermecat pe care-l încerca nu va dispărea chiar atît de curînd. Și apoi, necazul va fi cînd se va întîmpla așa. Lovind ușor cu pumnul în masă, își ordonă să se concentreze. Vînzîndu-se inelul de logodnă a lui Paul, acum îl putea plăti pe instalatorul Charlie Nebunul și chiar să mai pună ceva deoparte pentru factura de electricitate, ce știa că va veni mărită din pricina luminilor instalate în fața casei pentru Crăciun.

În următoarea jumătate de oră jonglă cu cifrele, spuse cîteva rugăciuni în gînd și blestemă situația în care o lăsase Brian. Neluînd în seamă pe ceilalți clienți care intrau și ieșeau sau ninsoarea ușoară ce începuse să cadă afară, adresă o rugămintă fierbinte lui Dumnezeu, ca Brian să se întoarcă. Avînd însă în vedere miracolul pe care-l trăise alături de Steve, se îndoia că va mai avea parte de altul curînd. Totuși, nu mai avea șanse să continue multă vreme în felul ăsta.

Întreținerea imobilului Scarborough Hall în ultimele nouă luni avusese cîteva momente dificile, dar, știind că nu va putea solicita un împrumut pînă cînd nu rezolva problema cu Brian, acum era

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

și mai rău.

În timp ce privirea ei rătăcea pe podeaua în pătrățele a localului, un glas masculin familiar se făcu auzit ca din senin.

Ducîndu-și ambele mîini la piept, tresări speriată.

– Nu ai așteptat să-ți vină ziarul.

Ea ridică ochii și-l văzu pe Steve cu un ziar împăturit în mînă, sprijinindu-se de cuierul pentru haine de lîngă separeul ei. Zîmbetul lui molipsitor îi aminti de primul moment în care-l văzuse cu fulgii de zăpadă topindu-i-se pe gulerul hainei, cu ochii scînteindu-i veseli și cu un chip superb.

– De unde ai știut unde să mă găsești?

– Marlin. Mi-a spus că odată l-ai dus la *Burger Babe's* să-i dai o napolitană cu alune și... cred că el i-a zis *Sirop April*. Și asta s-a întîmplat într-o sîmbătă, pentru că a pierdut serialul *Garfield and friends*.

Fără a se opri, Steve continuă:

– De ce ai plecat aseară?

Ea rămase să-l privească în ochi. Mai devreme sau mai tîrziu o să-l invite în separeu ca să-i spună... ce să-i spună? Că era îndrăgostită de el?

O cuprinse un val de panică, redeșteptîndu-i instinctul de conservare. N-avea de gînd să facă o asemenea prostie.

– Eu... eu am considerat că avem nevoie de

puțin timp.

Bătînd cu mîna pe chitanțele și facturile din fața ei, adăugă iute:

– Mulțumesc că mi-ai adus ziarul, dar, după cum vezi, n-am timp să-l citesc chiar acum.

– Ar trebui să-ți faci timp. Ești în el... cu mine.

– Ce?

Înșfăcă grăbită ziarul din mîna lui și se uită repede pe pagina unde-l întorsese el. O fotografie color a ei, stînd pe genunchii lui Moș Crăciun, alias Steve, ocupa un sfert de pagină. Alături se afla rubrica „Vești bune” a lui Mattie Goldman în care numele lor apăreau scrise cu litere de tipar.

Steve se aplecă peste umărul ei, arătă către articol, imitînd glasul lui Mattie Goldman în timp ce citea cu glas tare:

– *„Oare ce o încîntă în aceste zile pe Gwen Mansfield, piticul preferat al lui Moș Crăciun? Poate că vom afla un răspuns de la arhitectul Steve Stratton”*. Crezi că ar trebui să-i spun că fotografia a fost făcută în timp ce-ți dădeam o gîscă de Crăciun?

Gwen îi aruncă o privire ce ar fi paralizat corzile vocale ale unui regiment de soldați.

– Puțin mai tare, te rog. Nu cred că te-a auzit și bucătarul de la bucătărie.

– Nu-i nimic, zise el, scoțîndu-și jacheta și punînd-o în cuier. Aplecîndu-se lîngă urechea ei, îi

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

șopti:

– Vreau să discutăm despre noaptea trecută.

– Eu nu vreau să vorbesc despre asta, spuse ea, în timp ce el se așeza pe scaunul de vizavi de ea. Nu aici. Nu acum.

– Gwen, Gwen, Gwen, o certă el cu prefăcută compasiune.

– O să mă faci s-o spun, nu-i așa?

– Pot să beau o cafea mai întâi? Întrebă el, făcînd un semn chelneriței.

Cînd femeia se uită la el, Steve arată spre ceașca lui Gwen și apoi spre el.

– Uite ce e, zise Gwen, uitîndu-se peste umăr să vadă dacă celelalte chelnerițe nu o auzeau. N-am putea să păstrăm problema asta pentru o discuție personală?

Se opri cînd el își sprijini coatele de masă, își puse bărbia în palme și se încruntă la ea.

– De ce faci asta?

– Nu acum e momentul în care-mi spui că ceea ce s-a întîmplat aseară a fost o greșeală?

Ea își umezi buzele și așteptă ca ospătărița să-i pună cafeaua în față. Hotărîrea lui rămase nestrămutată.

– Și dacă a fost?

– Țin să-ți amintesc că mi-ai promis să nu mai minți. Sau știi eu la ce alte prostii te mai gîndești să-mi spui, Gwen. Sînt foarte serios în privința

asta, spuse el, întinzînd mîna după zaharniță. Pot înțelege orice-mi spui, dar minciunile mă scot din sărite.

– De cînd te-ai făcut așa de pertinent? Atît de încrezător? Întrebă ea, privindu-l cum dă la o parte frișca pentru a gusta cafeaua.

Punînd ceașca masivă, cu dungi verzi, înapoi pe farfûrioară, se aplecă spre ea, zîmbindu-i din nou.

– M-am făcut de cînd ai devenit tu o femeie sălbatică azi-noapte.

Întinse brațele peste masă.

– Cînd m-ai lipit de pat, fără a pierde nici o mișcare. Cînd am crezut că experimentez un moment divin, auzîndu-te cum ai început să-l strigi pe Cel de Sus. Dar sînt bucuros să-ți spun că mi-am dat seama că mă aflu tot în lumea noastră atunci cînd m-ai privit după, cu ochii aceea mari, căprui și ai rîs împreună cu mine.

Lăsîndu-se pe spate, îi privi obrajii acoperiți de o roșeață puternică.

– În privința chestiunilor legate de suflet, ceea ce ni s-a întîmplat nouă poate constitui „o adevărată lovitură”.

– Ba nu, nu-i așa, spuse ea grăbită, ca un copil ce minte pentru prima oară. Și... și eu sînt mai în măsură să știu.

– Gwen, ceilalți bărbați te-au rănit, dar nu ți-au

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

distrus spiritul sau inima.

Uitîndu-se într-o parte pentru a-i evita privirea, văzu două adolescente privindu-l pe Steve de pe scaunele lor de la bar. Spuneau ceva în șoaptă și chicoteau, apoi oftară înainte de a se întoarce la prăjitura lor. Gwen nu le putea învinovăți; Steve era o prezență care impunea, atrăgînd atenția tuturor femeilor normale din jur. Avea dreptate în privința lui Michael, Paul, Barry și Brian. O răniseră într-adevăr, dar nu-i distruseseră spiritul sau inima.

Ceea ce o înspăimînta era faptul că Steve ar putea.

Se întoarce din nou către el, cînd dădu deoparte ceașca și calculatorul din fața ei și-i luă o mînă într-ale lui.

– Repet, n-am de gînd să te fac să suferi, Gwen, te iu...

– Nu, spuse ea, apăsîndu-i mîna pe buze. Să n-o spui.

Dîndu-i mîna la o parte, el îi zîmbi.

– E adevărat. Știi doar că e adevărat.

– Ceea ce știu e că noaptea trecută a fost deosebită.

– În sfîrșit piticul rostește adevărul, spuse el. Atunci de ce nu mă lași să spun aceste cuvinte?

– Pentru că, de exemplu, ne cunoaștem de mai puțin de o lună.

– Încearcă să-mi convingi inima de asta, spuse el. Minte. Trupul. Dar nu încerca să le spui că eu nu te iu...

– Nu-mi vine să cred că faci așa ceva.

Ea își înșfăcă calculatorul și-l băgă în geantă. Aseară... aseară mi-am amintit de trecut și am avut un moment de slăbiciune. Dar asta a fost aseară.

Luînd un pumn plin de hîrtii, le îndesă peste calculator.

– Și da, trebuie să vorbim despre asta, dar acum nu pot.

Se ridică să iasă.

– Bine, bine, zise el, luînd o hîrtie rămasă pe masă. Atunci o să vorbim despre altceva.

Ea îi aruncă o privire provocatoare și se lăsă la loc pe bancă.

– Cum mai merge proiectul *Tuscany Tomato Pie*?

– Acela? întrebă ea surprinsă și ușurată că el își amintise. L-am predat, dar n-aștept nici un răspuns înainte de începutul anului viitor:

– Ești liber profesionistă, nu?

– Da, zise ea, întrebîndu-se cum de putea ei schimba subiectul unei conversații la o sută optzeci de grade cu atîta ușurință. Dar n-am deocamdată nici un proiect.

– Bănuiesc că asta înseamnă că atunci cînd

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

am să lucrez în biroul meu, n-am să mă mai uit vizavi la tine, în biroul tău.

– Ai dreptate, spuse ea, îndreptînd o factură mototolită. Doamna Bixby m-a rugat să lucrez în plus pînă după Crăciun. N-aș putea începe un proiect nou nici dacă aș avea la ce să lucrez.

Se opri, uitîndu-se în ceașca de cafea, și oftă.

– Știi, nu suport să stau în sera aceea fără să lucrez. Aș avea o depresiune psihică toată ziua, după ce-aș *admira* starea îngrozitoare în care se află solariul.

Clătină din cap.

– Va trebui să fac puțină ordine pe acolo.

– Te supără chiar atît de mult?

Ea încuviință.

– Dacă există ceva care m-a făcut să-mi investesc moștenirea în Scarborough Hall, atunci este grădina aceea cu pereți de sticlă.

Ridică din umeri.

– Ei, cel puțin a grădinii care va fi într-o zi acolo.

– O să fac eu curat în locul tău. Știi, să scot ce-a mai rămas din ustensilele alea de grădinărit și să le duc în garajul acela pe jumătate plin. Apoi am să scot gunoiul. Și o să arunc lemnele uscate și ierburile.

– De ce să te apuci de-așa ceva și să-ți pierzi timpul, cînd mai e puțin pînă la Crăciun?

- Tocmai, pentru că e mai puțin de o săptămână pînă la Crăciun.

Împingîndu-și buza de jos înainte și imitînd în-cruntarea ei, el bătu darabana cu degetele pe masă.

- Hei, și eu aștept Crăciunul.

Ea își schimbă expresia feței într-un zîmbet blînd. Nu se gîndise, în egoismul ei, că și pe el îl interesa acest lucru. Și pentru că se oferea să facă curat ca un dar oferit ei i se păru propunerea cu atît mai mișcătoare.

- Și ce-ai să faci cu munca ta?

- Tocmai termin acum ceva.

- Supermagazinul?

El clătină din cap.

- Proiectul acela a căzut cînd s-au retras investitorii.

Aruncă o privire către hîrtille ei.

- Pentru că tot vorbim de finanțe, ai ceva probleme?

Își simți mușchii abdomenului strîngîndu-i-se ca de fiecare dată cînd avea de plătit vreun cec. Doamne Dumnezeule acum te pomenești c-o să-i ofere bani. Dacă ceea ce se întîmplase noaptea trecută nu-i complicase suficient viața, n-avea de făcut altceva decît să se gîndească la numele lui Brian alături de al ei pe contractul de cumpărare al imobilului Scarborough Hall. Numai la gîndul că

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

Steve ar putea afla adevărata ei situație financiară o înspăimînta de moarte.

– Mă descurc eu.

Steve avu o clipă de ezitare, apoi încuviință dînd din cap și-i zîmbi.

– Fă-mi o favoare și ocolește solariul un timp. O să arate mult mai rău o vreme înainte de a arăta mai bine.

– Atunci am să-l ocolesc cu plăcere.

– Și cu mine cum rămîne? Fără minciuni, Gwen.

Ea știa ce întreba el. Văzîndu-i ochii aceia care o sorbeau din priviri, simți că începe să ardă mocnit pe dinăuntru.

– Fără minciuni. Nu te mai pot evita acum.

Inima i se strînse cînd el privi spre tavan și oftă adînc. Pînă atunci își ascunsese tensiunea în spațele unei bune dispoziții afișate.

Ieșind din separeu, el își luă jacheta și o puse pe umeri.

– Marlin rămîne în seara asta la un prieten. Din moment ce administrația pieței refuză să mai facă în seara asta acțiunea „Lăbuțe și Moș Crăciun“, m-am gîndit să îmbrac acasă costumul de Moș Crăciun, iar tu ne-ai putea face niște fotografii, mie și lui Bambi, la Scarborough Hall. Poate c-ar fi mai bine să faci mai multe și apoi de Crăciun să le pun, ca ornamente la pom. Dimineața o să aibă

un șoc cînd o să le găsească.

Aplecîndu-se spre ea, se sprijini cu mîinile de masă.

– Ce zici?

Ce să zică? Că era fără îndoială cel mai grijuliu bărbat pe care-l întîlnise vreodată. Că l-ar fi dorit să fie tatăl copiilor ei. Că simțea că-i plesnește inima de bucurie. Înghiți în sec, încercînd să-și rețină lacrimile.

– Cred că va ieși ceva demn de cea mai bună reclamă.

El o sărută scurt pe obraz.

– Ți-ai lăsat ciorapii sub pat la mine, șopti el.

Ea înghiți din nou în sec.

Privirea lui rătăci pe chipul ei pînă cînd îi întîlni ochii pentru o clipă lungă încărcată de o emoție profund senzuală. Trupul ei dorea să-i simtă greutatea. Se simțea complet dezgolită în fața lui și totuși... în siguranță. Destul de în siguranță pentru a scăpa un geamăt.

– Steve.

– Te gîndești la noaptea trecută, așa-i? Și la fiecare mîngîiere pe care ai oferit-o și ai primit-o. Și eu la fel.

Sprijinindu-și fruntea de a ei, trase adînc aer în piept și-i mîngîie obrazul.

– Sînt al tău, Gwen. Pînă în măduva oaselor.

Ea ar fi vrut să-i spună că și ea simțea la fel,

dar se abținu cînd i se redeșteptară vechile spai-me. Gîndul de a continua relația lor o umplea de presentimente.

– Steve, te rog să înțelegi. Nu sînt încă pregătită să citesc despre noi în „Vești bune“. Momentele intime ale vieții mele au fost mereu ținta ridicolului. N-aș suporta dacă s-ar întîmpla același lucru și cu noi.

Uitîndu-se la el îi citi mesajul în ochii lui calzi și plini de tandrețe. Plecîndu-și pleoapele, clătină din cap, în timp ce reușea să-și păstreze glasul ce amenința să se înece într-o șoaptă:

– Să n-o spui.

El își mușcă obrazul pe dinăuntru. Își reținu un zîmbet cînd scoase din buzunar o bancnotă de cinci dolari pe care o lăsă pe masă.

După ce-și duse un deget la buze, îl îndreptă spre ea într-o parodie copilărească de rămas-bun. Cel puțin așa credea ea.

– Moș Crăciun o să vină la tine pe la ora zece. Îi place să bea *Amaretto*, să mănînce floricele și... ei bine, știi tu ce-i mai place.

Ea își simți fiecare pătîcică a trupului înfiorîndu-se de plăcere, cînd schimbară un zîmbet plin de promisiuni. Lăsînd capul în jos, își ascunse fața îngropînd-o în hîrtii și încercînd să nu ia în seamă adolescențele care chicoteau văzîndu-l pe Steve plecînd.

– Oh, Doamne, l-ai văzut? Întrebă blonda, apucînd-o pe prietena ei de mîină și scuturînd-o.

– Ar trebui să fiu oarbă să nu-l văd. E cel mai mișto tip pe care l-am văzut de vîrsta lui. Cîți ani crezi că are? Treizeci și cinci?

– Nu-mi pasă dacă-i bătrîn; e totuși cel mai sexy individ pe care l-am văzut în blugi și cu jachetă de piele. Mă întreb dacă o fi purtînd chiloți bărbătești sau vreun slip din ăla strîmt.

Conversația lor plină de curiozitate continuă, dar Gwen deja își strîngea hîrțile. Ea știa de multe zile că se îndrăgostise de el, dar declarația lui cu „pînă în măduva oaselor” îi distrusese capacitatea de a se mai concentra asupra facturilor pentru instalația de apă. Mîinile îi tremurau cînd ieși din separeu și își puse haina.

– Norocoaso, șopti una dintre fete cînd ea își luă geanta și se îndreptă spre ușă.

Din partea cealaltă a localului se întoarseră capete și o urmărire rîsetele înfundate ale consumatorilor. Probabil că rîdeau de discuția fetelor, își spuse ea. N-aveau cum să rîdă de ea. Ea își păstră cumpătul, în timp ce trăgea cu coada ochiului către separeurile laterale pline de clienți. Cu siguranță că nu toți cei prezenți îi văzuseră poza în ziar. Și dacă o văzuseră, de unde erau să știe ce se petrecea între ea și Steve? Tresări. Și la urma urmei ce naiba se petrecea decît o aventură

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

care nu ducea nicăieri. Măcar de l-ar fi putut găsi pe Brian pentru a-l convinge să-i vîndă ei jumătatea lui de imobil. Astfel s-ar putea reface financiar, ar construi mai multe apartamente și ar dovedi locuitorilor din King's Crossing, precum și ei însăși, că e capabilă să ia o hotărîre bine gîndită și să acționeze în consecință. Și dacă Steve Stratton se va mai afla prin preajmă atunci, va vedea că ea este o femeie în stare să facă mult mai multe decît o colecție de inele de logodnă.

Ieșirea ei fu însoțită de sunetul clopoțelului aflat deasupra ușii. Odată ieșită în aerul înghețat, își ridică gulerul și se îndreptă repede către mașina aflată în parcare. Cumpărăturile de Crăciun, pe care intenționa să le facă în această sîmbătă, cu o săptămînă înainte de Crăciun, nu i se păru o idee nebunească cînd își aminti că piața acoperită unde se aflau magazinele era încălzită. O pală de vînt rece o dezechilibră și-i descheie haina. Adresînd consumatorilor care-o priveau pe geam un zîmbet slab, își verifică hainele să vadă dacă erau în ordine înainte de a-și strînge din nou haina în jurul trupului. N-ar fi fost surprinsă să descopere că Steve i-a descheiat bluza sau sutienul. Vraja fierbinte care o țesuse în jurul ei cu vorbele rostite putea să-i scurtcircuiteze ceva celule ale materiei cenușii. Grăbindu-se să dea colțul și să scape de vînt făcu cîțiva pași, apoi rămase ca trăsniță cu

ochii pironiți la mașina ei și la mesajul scris cu litere mare de tipar pe parbrizul acoperit de zăpadă.

MOȘ CRĂCIUN TE IUBEȘTE.

Din local auzi urale și aplauze. Mii de emoții îi străbătură sufletul într-o fracțiune de secundă, dar în cele din urmă dădu zăpada la o parte și ieși din parcare cu lacrimile alunecându-i pe obraji. Și ea îl iubea. Din toată inima și cu tot sufletul, îl iubea. Unde vor duce toate astea nu știa. Și nici nu-i păsa. Cel puțin pentru o vreme. Asta era mai rău decât orice reclamă frumoasă ce și-o putea imagina. Și cu norocul ei era de așteptat ca Mattie Goldman să se afle pîndind-o de undeva de prin vreun colț și luînd notițe de zor!

Gwen trecu printre șirurile nesfîrșite de cumpărători. Rememorînd în minte lista de cadouri, se hotărî să ignore spațiile goale din dreptul tuturor numelor în afară de Steve. Cu cele șase cutii cu floricele de porumb, sticla de *Amaretto* învelită într-o husă de catifea și un pachet ambalat ca de sărbători, conținînd prezervative, dar nu ceva strident, mai avea nevoie doar de încă un cadou pentru a încheia.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

Cînd intră în magazinul de articole electronice, auzi deasupra capului sunetul clopoțelului de la intrare care acoperi pentru o clipă muzica blîndă a colindei de Crăciun. Clopoței! Păreau să sune peste tot în acest sezon; se gîndi ea absentă.

Peste puțin timp plătea pentru discurile pe care le alesese ca dar pentru Steve. În timp ce aștepta să fie ambalate, fredonă melodia „Siver Bells” și se întoarce să privească în spate la televizoarele puse în funcțiune. Toate conectate la canalul de filme de comedie și acoperind un perete întreg păreau să realizeze un mozaic demențial cu chipul lui... Brian? Rămase cu ochii holbați la comicul de pe ecran. Nu se poate. Punîndu-și sacoșa pe tejghea, se frecă la ochi și privi din nou peretele. Brian! Brian! Brian! Brian! Nu se putea, ăsta era un miraj, datorat stresului la care fusese supusă în ultima vreme.

Clătină din cap și clipi de cîteva ori. Era imposibil. Și totuși el era.

– Scuzați-mă, doamnă. Mai doriți ceva? Întrebă vînzătorul dîndu-i pachetul.

Băgîndu-l în sacoșă, se întorse înainte și înapoi către peretele pe care se aflau televizoarele.

– Știți cumva cînd și unde a fost filmat acest spectacol?

Tînărul privi preț de cîteva secunde la televizoare.

– Oh, acesta e destul de recent. Vedeți ghirlande de flori pe peretele de bambus din spatele comicalului? Acela e un nou club din Honolulu. Vă interesează un televizor nou?

– Nu, mulțumesc. Mă interesează o viață nouă!

Uitându-se la ecusonul lui, îi zise:

– Crăciun fericit, Al.

Înșfăcînd sacoșa cu cumpărături ieși în piață și-și făcu loc prin aglomerație în cîteva secunde. Cine oare s-ar fi gîndit că Brian a părăsit-o pe ea și propria companie de investiții pentru a fugi și a deveni actor de comedie? Brian care avea douăsprezece costume de haine purta acum blugi și un tricou pe care era imprimat „Comicii o fac pentru rîs”. Brian care trăia totuși pe acest pămînt și deci nu era departe de un telefon. Pentru prima dată de luni de zile posibilitatea de a lua legătura cu Brian și de a încheia un tîrg cu el se apropia de realitate.

După trei minute forma numărul de la informațiile din Hawaii.

– Ești într-o dispoziție excelentă de cînd te-ai întîlnit cu Bambi în parcare, zise Steve, urmînd-o

în apartamentul ei.

Schimbându-și hainele de pe o mînă pe alta, închise ușa după el. S-ar fi putut duce în apartamentul lui să se schimbe, dar atunci nu i-ar mai fi auzit rîsul ca un clinchet de clopoței cînd își pusese aparatul de fotografiat pe masă în hol și n-ar mai fi văzut-o cum își dă buclele cu mîna peste umăr pentru a se întoarce ca să-i răspundă:

– Păi cum aș putea fi altfel cînd trebuie să fac față unui cățeluș de patruzeci și cinci de kilograme care are coarne de ren. Vino aici și uită-te la fotografiile astea. Lui Martin or să-i placă la nebunie, spuse Gwen, răspîndindu-le pe masă. Crezi c-o să ne lase să păstrăm și noi una?

– Sigur că da, spuse Steve, scoțîndu-și barba de Moș ca s-o sărute. Nu trebuie decît să-i ceri. Copiii sînt foarte generoși cînd li se dă ocazia.

Lăsîndu-și capul pe un umăr, ea îl privi atentă și cu seriozitate.

– Chiar crezi asta despre toată lumea sau costumul de Moș Crăciun ți s-a urcat la cap?

– Cred asta despre toată lumea. Tu nu?

Ridicînd din umeri ea răsuci între degete o şuviță din barba lui.

– Sper, spuse ea încet în timp ce-l conducea pe hol către o versiune feminină a dormitorului lui.

Privind la motivele florale ale încăperii, el își

lăsă hainele pe un scaun și se uită la ea.

– Deci aici visezi tu la mine.

Necazul care o făcuse pe moment să-și piardă concentrarea dispăru și fu înlocuit de o încuviințare dată din cap cu putere și cu ochii mari.

Gestul ei jucăuș îl încântă și o îndemnă să continue cu scoaterea sprâncenelor lui de Moș Crăciun.

– O sceptică cu speranțe și visuri, spuse el, scoțându-și sprâncenele albe, de blană, și cu o slăbiciune pentru trandafiri.

– Este adevărat. Trandafiri. Zeci de trandafiri. Roșii. Albi. Galbeni. Mov. Toate culorile îmi plac.

Închizînd ochii, își lăsă capul pe spate și trase aer pe nări, pretinzînd că alături s-ar afla un buchet de flori proaspete.

– Toți miros frumos.

– Ba nu, nu-i așa, zise el, îngropîndu-și nasul în gîtul ei. Tu miroși frumos. Ei miros ca niște trandafiri.

O ținu îmbrățișată pînă cînd începură amîndoi să simtă că stau așa de-o viață. Indiferent ce i se întîmplase ei de dimineață în local și pînă acum, el era dispus să accepte în tăcere fără a-i pune întrebări.

Pînă cînd ea va fi pregătită să recunoască public relația lor, el se resemna bucuros să-i administreze în intimitate doze mari de dragoste. Cît

de des putea.

– Continuă, spuse el, ridicându-și capul. Mai fă-mi niște surprize.

Zîmbetul ei se transformă dintr-unul întrebător și naiv într-un surîs atotștiutor.

– Plăcerea e de partea mea.

Încă ținându-l de barba falsă de Moș Crăciun, ea lăsă fotografiile pe cutia de bijuterii și-l trase aproape pentru un sărut adînc și fierbinte. Parcă-i vrăjea buzele mîngîindu-l și întețindu-l cu vîrfurile limbii ei delicate. Demonstrația ei pasională îl înfierbîntă în cîteve clipe.

Cuprinzîndu-i șoldurile cu mîinile înmănușate, el încercă s-o tragă mai aproape. Costumul lui vătuit însă făcu imposibilă mișcarea.

– Nu-i de mirare că Moș Crăciun n-a avut niciodată copii, spuse el, depărtîndu-se de ea și scoțîndu-și mînușile.

Apoi începu cu costumul incomod. Capse, nasturi și bande elastice, toate trebuia desfăcute cu grijă, în mod sistematic.

– Sărmana doamnă Moș Crăciun, zise Gwen, izbucnind în rîs.

Urcînd platforma unde se afla așezat patul, ea dădu cuvertura la o parte de pe perne, găsi pachetelul pe care-l ascunsese pentru ei acolo, apoi se sprijini de stîlpul patului pentru a-și scoate cizmele.

Cînd el rămase în slip, ea își scosese deja fusta și puloverul împletit, cu un model de fulgi de nea pe piept, și-și dădea de pe un umăr breteaua maioului roșu.

– Stai așa.

– Ce? întrebă ea în timp ce zîmbetul i se topea sub privirea lui fierbinte.

– Vreau să te văd, spuse el, în timp ce privirea lui îndrăzneată o făcea să-i tremure genunchii.

Punînd un picior pe platformă el își sprijini mîinile în umeri în timp ce privirea lui o măsură din cap pînă în picioare.

– Vreau să văd mai mult.

Fascinația lui, total lipsită de jenă față de trupul ei, o înfioră adînc, dar dorința lui o făcu să-și piardă respirația. Începu să aibă senzația unei încrederi de care fusese străină pînă atunci; nu dorea decît să-i facă plăcere. Ridicînd cealaltă mîină, își strecură unghiile lăcuite sub cealaltă bretea. Lăsînd în jos încet mătasea plină a maioului, se opri cînd apăru mugurul roz al unui sîn.

El gemu.

– Iubito, spuse el dintr-o suflare, roșul e categoric culoarea ta.

– Ești sigur de asta? întrebă ea, făcîndu-i cu ochiul și tachinîndu-l.

Dacă existase vreun gînd de ezitare în mintea ei de a face din nou dragoste cu el, acum dis-

păruse complet. Îl dorea cu tot trupul și sufletul. Lăsându-și capul să se sprijine de un stîlp al patului, îl chemă să vină mai aproape în timp ce desena cerculețe erotice cu degetele pe curbele sînilor ei.

Alăturîndu-i-se pe platformă, el își lăsă mîinile în jos, apoi îi trase maioul de mătase în jos pe șolduri.

– M-am răzgîndit, spuse el, aplecîndu-se să-i sărute sîinii și apoi coborînd în jos spre abdomen. Trandafiriul pielii ți se potrivește cel mai bine.

Cuprinzînd cu degetele banda elastică a slipului, el îi atinse șoldurile cu mîinile și-i mîngîie partea de jos a trupului.

Imaginîndu-și-l cu trupul gol lipit de al ei se scutură înfiorată cînd el își trecu degetele peste mătasea caldă dintre coapsele ei.

– Și la tine la fel, spuse ea, așteptînd cu răsuflarea tăiată cînd el îi trase în jos slipul și o ajută să pășească. Ridicîndu-l, ea așteaptă pînă cînd și el își scoase slipul înainte de a-i acoperi pieptul cu sărutări.

– Steve? Niciodată pînă acum nu m-am simțit așa.

– Cum așa? Întrebă el sărutîndu-i fruntea.

– Iubită.

El își opri sărutările și o cuprinse în brațe. O clipă ea nu-i auzi decît bătăile inimii.

- M-ai auzit?
- Da. Și ești iubită.
- Și tu ești.

Ea ridică ochii spre el și atunci viața lui începu cu adevărat.

Scoase prezervativul și amîndoi îl rulară pe întinderea masculinității lui. Cînd ea se așeză pe pat, el o urmă.

Luînd-o din nou în brațe, se lipiră unul de altul schimbînd sărutări pătimașe. El o pătrunse și pentru prima dată în viața lui înțelese sensul cuvîntului *bucurie*. Ridicîndu-se în coate, el privi în ochii ei și-și răi ritmul.

- Ești un dar pentru mine, Gwen.

Voia să-i spună mai mult, dar ea îl privi într-un fel care-i tăia orice șansă de comunicare verbală. Cuprinzînd-o din nou în brațe o pătrunse și mai adînc. Ea primi cu bucurie plăcerea oferită de el, apoi șopti:

- Fă-o din nou.

Continuă să-i șoptească aceste cuvinte pînă cînd glasul i se întrerupse într-un geamăt prelung de plăcere.

Cînd se lipi de el a doua oară, plăcerea pe care o simțeau amîndoi îi purtă dincolo de culmi. Erau gata pentru călătoria spre ceruri, strigînd în extaz, iar cînd aceasta începu prelungiră senzațiile de plăcere pînă cînd fură scuturați de ultimul

fior ce-i readuse înapoi pe pământ.

Așezându-se alături de ea, el așteptă să-și recapete răsuflarea, apoi îi făcu semn cu degetul.

– Promite-mi că n-ai să mai pleci.

Întorcându-se cu fața în jos ea luă în brațe o pernă de satin roz și-și trecu degetele prin franjurile aurii.

– Promit că am să fiu aici când ai să te întorci.

Când el reveni după câteva minute o găsi sub cearceaf cu perna în brațe. Lumina fusese micșorată, în cămin ardera focul, iar în încăpere răsunau acordurile melodiei *When I fall in love*.

– Și cum de s-au întâmplat toate astea? Întrebă el, făcând un gest cu mâna în timp ce se apropia de pat.

Ridicându-se în capul oaselor, ea își lăsă picioarele să-i atârne la marginea patului.

– Piticul personal al lui Moș Crăciun le-a făcut, spuse ea, deschizându-i brațele.

Când o îmbrățișă în genunchi în fața ei. Primindu-i mângâierile își lăsă capul în poala ei.

Îmbrățișarea lor tăcută și blândă dură pînă când cîntecul se termină și el își ridică ochii spre ea.

Nu cunoscuse niciodată o privire mai intimă decît cea pe care o schimbă cu ea în clipa aceea.

Glasul lui era răgușit de emoție:

– Sînt în genunchi, aici, Gwen.

– Știu.

– Ar fi păcat să pierd o asemenea poziție, zise el, încercînd să-i zîmbească. Te iubesc.

– Și eu te iubesc, Steve...

– Stai așa. N-am mai făcut asta niciodată și vreau să fie cea mai importantă cerere în căsătorie pe care ai primit-o, pentru că e ultima, spuse el, lăsîndu-și bărbia în piept cu un avertisment foarte serios. A mai îngenuncheat vreunul dintre ei?

– Nu, dar...

– Bun. Deci, unde eram? Te iubesc. Ți-am spus asta?

– De trei ori astăzi, dar, Steve...

Neluînd în seamă protestele ei, el continuă:

– Cînd sînt departe de tine, mă gîndesc că vreau să fim împreună, iar cînd sînt cu tine am o durere chiar aici, spuse el, arătînd către inimă, gîndindu-mă că nu vom fi împreună. Gwen, vrei să pui capăt acestei suferințe și să te măriți cu mine?

– Steve, mă faci să înnebunesc cînd vorbești așa, spuse ea, cuprinzîndu-i obrajii în palme.

Ridicîndu-i mîinile, el îi sărută palmele.

– Niciodată n-am vrut să spun cuvîntul ăsta cu M mare, pînă cînd nu te-am întîlnit pe tine, iar acum numai la el mă pot gîndi. Te iubesc, Gwen, și știu că mă iubești și tu. Aici e diferența. Dacă nu

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

poți spune da, atunci clipește în alfabetul Morse, din ochii ăștia mari și căpui.

– Te grăbești, și nu există nici un motiv. Avem atîta vreme în fața noastră.

– De cîtă vreme vorbești? Eu sînt pregătit și aștept pe cineva ca tine de cincisprezece ani.

– E un pas mare.

– Îhî.

– Poate că ar mai trebui să vorbim despre asta după sărbători. Poate la primăvară?

– Nu discutăm despre planificarea unei vacanțe, ci despre o legătură permanentă.

– Steve, știi doar ce se întîmplă de fiecare dată cînd mă logodesc.

– N-o să se întîmple la fel cu noi.

Gwen își ținu respirația, continuînd să-i strîngă mîna și studiindu-i cu atenție privirea sinceră. El credea într-adevăr în fiecare cuvînt rostit. Din păcate și ea la fel.

– N-am putea numai să trăim împreună? Niciodată n-am făcut așa ceva.

El își lăsă capul în poala ei și gemu.

– Dar trăim împreună.

– Ba nu. Tu locuiești vizavi, spuse ea mîngîindu-i părul ondulat.

Trecîndu-și vîrfurile degetelor peste obrazul lui, continuă:

– Știi că nu-i o idee rea să trăim împreună. Adică dacă o facem discret.

Ridicîndu-se spre el, făcu cîțiva pași pînă la stîlpul patului.

– Ai încredere în mine, zise el, punîndu-i mîinile în șolduri. Nu ar fi ceea ce ar putea fi.

– Steve nu fi așa de neîncrezător, spuse ea cu ochii încă strălucind, gîndindu-se la această idee. Nu înțelegi? Asta ne va da timp pentru a ne pune viețile la punct.

– Gwen, viața mea este pusă la punct. Am făcut o pauză în carieră, dar reputația mea ca arhitect este deja stabilită și cunoscută. Există ceva în legătură cu tine de care nu-mi spui?

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea cu zîmbetul înlocuit de mirare.

– Nimic, zise el, simțindu-se puțin rușinat că-i stricase buna dispoziție.

N-avea nici un motiv de a confunda un moment de dezamăgire cu o suspiciune nefondată.

– Gwen, iartă-mă dacă asta a părut ca și cum n-aș avea încredere în tine. Știi că nu-mi ascunzi nimic. Vreau să știi că în timp ce-ți pui treburile în ordine poți avea încredere în mine pentru a te ajuta în toate modurile posibile.

Apropiindu-se de ea, se aplecă și o sărută.

– Hei, n-am vrut altceva decît să te aud spu-

nînd un *da* la propunerea mea.

– Mă bucur că ai înțeles, murmură ea, așezîndu-și o șuviță de păr după ureche.

– Am înțeles, dar nu renunț, zise el, ridicîndu-i bărbia. Acum am să fac un duș și am să mă îmbrac, pentru că nu suport să fiu bosumflat cînd sînt gol.

Așteptă întîi să-i vadă apărînd pe chip un zîmbet înainte de a se duce să-și ia hainele de pe scaun.

Luînd un halat pufos, ea îl puse pe umeri și se îndreptă spre ușă.

– Mă duc în baie de pe hol și pe urmă am să-ți fac niște floricēle, spuse ea, încercînd să pară veselă, deși făcea un efort vizibil.

După ce făcu duș și se îmbrăcă, el ieși din baie și se îndreptă către ușa ce dădea spre hol. Înainte de a o deschise, începu să sune telefonul. El ezită înainte de a răspunde, dar Gwen nu ridică receptorul la al treilea apel. Își dădu seama că ea trebuie să fie încă sub duș și se repezi la telefon.

– Alo.

– Oh, Doamne. Cred că am format greșit.

– Poate nu, doamnă. Acesta este apartamentul lui Gwen Mansfield.

– Înțeleg. Eu sînt mama lui Gwen.

Steve aruncă o privire grăbită către ușa de la

hol, apoi se așeză pe pat.

– Doamnă Mansfield, nu vă pot spune cât de fericit sînt că în sfîrșit pot vorbi cu dumneavoastră. Sînt Steve Stratton.

– Arhitectul?

Glasul femeii era un amestec de surpriză și încîntare.

– Da. V-a vorbit Gwen despre mine?

Doamna Manfield rîse.

– Nu, dar sînt sigură că știi cât de secretoasă poate fi Gwen. Eu și tatăl ei a trebuit să citim despre voi doi în articolul lui Mattie Goldman.

– Înțeleg. V-a spus Gwen că eu m-am mutat în apartamentul domnului Graham?

– Nu. Nu-i grozav? Numai o clipă, Steve. Richard? Richard, vorbesc cu Steve Stratton. Arhitectul lui Gwen. Steve, sper că nu te deranjează că-ți spun arhitectul ei, nu-i așa?

– Deloc.

– Ne e tare dor de ea și acum că vin sărbătorile e și mai rău. Se simte bine?

– Minunat, spuse el în timp ce-i încolțea în minte o idee colosală. Dumneavoastră și cu domnului Mansfield ar trebui să vă gîndiți să veniți aici de Crăciun. Știu că este cam tîrziu, dar dau o petrecere acasă la mine... în Ajunul Crăciunului și mi-ar face mare plăcere să vă cunosc. Ce spu-

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

neți? întrebă el, ridicînd ochii cînd o auzi pe Gwen venind în hol.

– Aveam de gînd să o vizităm pe sora lui Gwen și pe familia ei, dar ne-au sunat azi-dimineață ca să ne spună că le-au sosit biletele pentru California. Ideea ta e minunată. Stai să-l întreb pe Richard, Steve. Așteaptă puțin.

Manevrînd cu grijă tava, Gwen apăsă cu cotul pe clanța ușii, în stil european, de la dormitorul ei. Intrînd înăuntru, strigă:

– Sper că-ți place *Frangelica*, pentru că nu am *Amaretto*...

Se întrerupse brusc, văzîndu-l pe Steve cu telefonul la ureche.

– Cine e? întrebă ea, rugîndu-se fierbinte să nu fi fost Brian pentru a-i răspunde la mesajul pe care-l lăsase ea. Directorul lui îi spusese că Brian urma să se întoarcă abia după sărbători.

– Mama ta.

– Mama mea? Vorbești cu mama mea?

– Nu te speria, spuse el, acoperind receptorul cu palma. Nu i-am spus că ai refuzat cererea mea în căsătorie, foarte respectabilă de altfel, propunîndu-mi în schimb să trăiești în păcat cu mine.

Ridică o mîină pentru a o face să tacă.

– Da, doamnă Mansfield. Oh, e minunat. Da. Știu că va fi încîntată, vreți să vorbiți cu ea? E aici,

lingă mine.

El îi întinse telefonul.

Gwen îl luă, dându-i tava cu floricele și *Frangelica*. Acoperind receptorul cu palma, șopti.

– Ce se întâmplă?

Steve se întoarse, după ce puse tava pe o masuță din apropiere.

– O las pe mama să-ți facă o surpriză, zise el, aruncînd o floriceică de porumb în sus și apoi prinzînd-o în gură.

Capitolul 8

– O să-mi fie dor de tine.

Gwen se ridică brusc din spatele teighelei unde stătea pe vine, în magazinul *Bixby and Mellon's* ca să-l găsească pe Steve îmbrăcat în costumul de Moș Crăciun cu coatele sprijinite de vitrină.

– Ce vrei să spui cu asta, întrebă ea simțind cum o săgetează un fior de teamă și suspiciune.

– Vreau să spun că Moș Crăciun închide prăvălia și merge acasă pentru a se pregăti de petrecere.

Își dădu capul într-o parte.

– Doar nu te-ai gândit...

Scoase un oftat adînc.

– Iubito, citește-mi pe buze aceste cuvinte, spuse el țuguindu-și caraghios mustățile și barba albă.

– Dacă nu mă fură vreun OZN sînt al tău pentru totdeauna.

Atingîndu-și pieptul într-un gest de calmare, ea încuviință dînd din cap.

– Scuză-mi micul atac de cord. E doar din cauză că nu te-am prea văzut săptămîna asta.

Luînd o cîrpă începu să șteargă urme inexistente de praf de pe geam. Trăia în tensiune și din cauza faptului că aștepta ca Brian s-o sune. Se opri din frecat și se încruntă. Oare asta era principala cauză a nefericirii ei?

În fond, n-avea decît să privească peste capetele mulțimii din piață pentru a-l zări pe Steve în costumul lui de Moș Crăciun. Și reușiră să facă dragoste în fiecare seară în săptămîna aceea. Și totuși o mulțime de îndoieli continuau s-o necăjească. Începu să se întrebe dacă acum, după ce discutaseră despre o relație permanentă, nu cumva Steve începuse să-și piardă interesul față de ea. Dar nu era la fel acum ca înainte.

Steve bătu în geamul vitrinei ca într-o ușă. Ea se uită la el.

– Da?

– Trebuie să vorbim, iubito. Acum.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

Punînd cîrpa sub teighea se întoarse către cealaltă vînzătoare.

– Louise, uită-te și la mine cîteva minute, zise ea, ieșind din spatele vitrinei și îndreptîndu-se către pomul de Crăciun.

– Ce este? întrebă el.

Aranjînd o fișie de beteală și agățînd un glob, ea rămase eu spatele la el. N-avea nici un sens; era evident supărată pe el și n-avea rost să se prefacă altfel.

– Știi, pentru un arhitect fără slujbă, ești foarte ocupat. Mai ocupat decît mine. Și asta mai ales acum cînd înainte de Crăciun magazinele de bijuterii sînt cele mai aglomerate.

Cînd se întoarse, scînteia veselă din ochii lui se transformase în îngrijorare.

– Nu încerca să-mi faci scandal, iubito, spuse el, luîndu-i o mîină între ale sale. Știindu-ți povestea ar fi trebuit să mă aștept la așa ceva. Aceasta e o lovitură sub centură și tu știi. Îmi pare rău că te-am neglijat, iar asta ți-a alimentat teama cu privire la relația noastră. Dar uită-te în jur: e săptămîna dinaintea Crăciunului și am fost ocupat.

Gwen își schimbă greutatea de pe un picior pe altul. Nu-i păsa că totul părea o prostie; avea multă nevoie de a primi garanții serioase.

– Chiar așa de ocupat?

– Ți-aduci aminte că ți-am promis că o să fac

cerat în seră? Dar între timp m-am ocupat și de garaj, de fapt am făcut ordine de două ori. Apoi a intervenit petrecerea asta ivită din senin pentru Crăciun. Hei, n-am știut cât de greu va fi să-mi găsesc niște furnizori pentru petrecere când mai e atît de puțin timp pînă la Crăciun.

La ce se gîndise ea? N-o ignora acum dacă devenise amanți. Era într-adevăr ocupat pentru a-și clădi o viață proprie. Faptul că se răstise la el nu fusese un lucru cinstit și el nu meritase așa ceva. Neștiind cînd și dacă Brian îi va telefona constituia de fapt adevărata cauză a iritării ei.

Răsucind o bucățică de beteală între degete, de parcă ar fi fost un inel, îl privi printre gene. Zîmbetul lui înțelegător făcu să-i dispară teama.

Chiar dacă făcuse un secret din proprietatea lui Brian asupra jumătății de imobil, Steve va trebui să afle mai devreme sau mai tîrziu despre asta. Cu modul lui înțelegător de a fi și cu spiritul lui generos va înțelege că nesiguranța ei o determinase să-i ascundă acest lucru.

Îmblînzîndu-și glasul ea îi zîmbi și-i spuse:

– Iartă-mă. Adevărul e că de sîmbătă de cînd... mă rog.

Se opri cînd simți un fior încrețindu-i pielea. Nu era nici momentul și nici locul potrivit pentru a-i spune de Brian. Steve avea o petrecere pe cap, părinții ei erau în oraș, iar ea urma să-i întâlnească

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

pe membrii familiei și pe prietenii lui Steve. Oricît de mult i-ar fi plăcut să discute cu Steve și să-i ceară sfatul în privința modului de a rezolva problema cu Brian, totuși ca să-i afle părerea într-un asemenea moment ar fi fost ceva egoist din partea ei.

– Spuneai ceva de sîmbăta trecută?

Desfăcînd cu grijă beteala din jurul degetului, o puse la loc pe crenguță.

– Telefonul acela al mamei mi-a adus aminte de anumite lucruri. Ca de exemplu, numărul jenant de dăți cînd viața s-a prăbușit în jurul meu. Și apoi cît de mult au încercat familia și prietenii mei să-mi susțină moralul.

Își frecă fruntea.

– Bineînțeles că m-aș fi putut descurca și fără sfaturile lor după dezastrul ultimei logodne.

– Ce sfaturi?

– Toată lumea m-a îndemnat să renunț la Scarborough Hall. Familia mea îl numește „gaura fără fund în care se duc banii lui Gwen”.

Clătină din cap.

– Refuză să-l privească ca pe o posibilitate în care merită să investești. Sau faptul că ținînd cu dinții de acest imobil va dovedi în cele din urmă că pot face ceva fără ca viața mea să însemne un șir de ghinioane.

El o bătu pe frunte cu vîrfurile degetelor.

– Cîte un lucru pe rînd, iubito. Relația noastră nu se va destrăma. Pentru că arhitectul tău chirias va avea grijă ca asta să rămînă ceva solid.

Ea îl cercetă tăcută pînă cînd curiozitatea o făcu să-l întrebe:

– Dacă lăsăm deoparte metaforele arhitecturale, nu ești chiar deloc emoționat că în seara asta îi vei întîlni pe părinții mei?

– Ar trebui să fiu?

Ea își dădu ochii peste cap.

– Steve, ultima dată cînd i-am văzut au încercat să-mi facă o nuntă surpriză.

El se cutremură de rîs.

– Serious?

– E adevărat, zise ea, rîzînd alături de el la această amintire.

Cînd se distrau așa împreună, avea senzația că viața ei reintră în normalitate. Chiar și speculațiile nebunești cu privire la interesul lui scăzut față de ea, dispăruseră complet.

– O să fie o petrecere minunată. Aș fi vrut să am timp să te ajut, dar doamna Bixby mi-a cerut să lucrez toată săptămîna asta și de două ori în două schimburi.

Coborîndu-și glasul, îi spuse încet la ureche:

– Știi, încă tot nu mă pot dumiri de ce mi-a dat liber în seara asta.

– Te lămuresc eu. Știe că Moș Crăciun o să-i

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

pună cărbuni în pachetele cu daruri de sub pom, dacă o să-l pună de serviciu pe piticul lui favorit în Ajunul Crăciunului.

Se uită la ceas.

– Acum sărută-mă de rămas-bun ca să pot merge acasă și să întâmpin furnizorii.

Trăgînd-o în colțul ascuns din magazin el își scoase barba și mustățile de Moș Crăciun.

– Trebuie să-l facem ca lumea, spuse el, cuprinzîndu-i chipul în mîini. Va trebui să ne ajungă pînă după petrecere.

Înclinîndu-și capul, Steve își coborî gura spre ea și-i mîngîie buzele cu vîrfurile limbii.

– Ne poate vedea cineva? întrebă ea, simțind cum se înfioară la atingerea lui.

– Nimeni, spuse el, mușcîndu-i ușor colțurile gurii. Deschide puțin gura, iubito, șopti el.

Ea o deschise și fără nici un avertisment el îi pecetlui buzele, lăsînd-o fără suflare.

Ea nu se așteptase la un sărut atît de adînc sau la o reacție atît de imediată a trupului ei. În timp ce el îi cerceta gura într-un ritm alert ea simți săgetarea unui val de plăcere ce i se cuibări între coapse. Limbile lor se atinseră într-un sălbatic dans erotic care o făcu să se sprijine de perete. Apoi, la fel de repede pe cît începuse sărutul, el îi puse capăt. Făcînd un pas înapoi își puse calm barba și mustața la loc și începu să le așeze.

Închizînd gura, ea încercă să treacă cu vederea scînteia de dorință pe care el i-o aprinse în trup. Înghițînd în sec, își aranjă fusta scurtă și manșetele de blană.

– Ai gust de acadele, spuse ea, încercînd din toate puterile să pară neafectată de sărutul lui cutremurător de senzual.

Steve îi făcu semn cu degetul pînă cînd ea ajunsese destul de aproape de el pentru a-i auzi șoapta:

– Nu rîde. Acadelele astea mă ajută să-mi țin limba ocupată cînd sînt departe de tine.

Puterea imaginii sexuale pe care i-o deșteptară în minte vorbele lui o făcu să se topească lîngă el.

Aruncîndu-i un zîmbet atotștiutor, el o îndepărtă blînd.

– Te simți mai puțin neglijată acum?

– Da și nu, spuse ea, făcîndu-și vînt cu mîna.

– Apropo, îi spuse, în timp ce ea îl ajuta să-și îndrepte barba. Am vorbit cu mama lui Marlin. Există șanse serioase ca tatăl lui să fie acasă de Crăciun.

La toată lumea ar trebui să se îndeplinească cîte o dorință de Crăciun, spuse ea, cînd el se dădu înapoi și apoi ieși din magazin.

După ce făcu un semn de salut unui adolescent, se întoarse făcîndu-i semn cu mîna și ei.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

Înainte de a dispărea în mulțime, îi puse în mână o acadea. Lăsându-se cuprinsă de caldele emoții pe care el i le inspira, desfăcu acadeaua cu gust de mentă și o duse la buze. Poate că de data asta...

Trei ceasuri mai târziu, pe palierul de la etajul al doilea al Scarborough Hall, Gwen lega panglici roșii și verzi de marginile fotografiilor cu Bambi și Moș Crăciun. Viitoarea cumnată a lui Steve, Lisa, o ajuta în timp ce Steve și Sam le agățau în pomul de Crăciun. După ce Lisa termină cu ultima fotografie, tuși ușor pînă cînd Gwen își ridică ochii. Cu luminițele bradului reflectîndu-se în diamantul inelului ei de logodnă, ea îi făcu semn către Steve, înainte de a o trage pe Gwen către balustradă.

– Ești cel mai bun lucru care i s-a întîmplat lui Steve, de cînd a plecat din Philadelphia, îi șopti ea.

Luînd paharul cu șampanie de pe balustrada lată de lemn, îl ridică ușor spre Gwen.

– Vă urez să nu mai aveți parte nici unul de vreun alt dezastru.

– Vreun alt dezastru? întrebă Gwen, brusc neliniștită.

Dacă Lisa se referea la rubrica „Vești bune“ în legătură cu logodnele ei desfăcute, cu siguranță că îi va dispăre cheful toată seara.

– Ce vrei să spui?

– Numai faptul că vă doresc să aveți parte de cea mai fericită relație din viața voastră. Dumnezeu știe că după Jennifer, Steve ar avea nevoie de puțină fericire, spuse ea înainte de a sorbi din paharul cu șampanie.

Gwen își trecu emoționată degetele peste decolteul în formă de inimioară al rochiei ei de ocazie din catifea vișinie. Curiozitatea îi fu din nou stîrnită în legătură cu Jennifer, dar n-avea de gînd să o întrebe pe Lisa. Își dresе glasul și se uită după Steve. Era ocupat povestindu-i lui Sam cum se fotografiase cu Bambi.

Întorcîndu-se din nou spre Lisa, ea ridică din sprîncene.

– Nu crezi că pare fericit acum?

– Oh, Gwen, spuse Lisa făcînd un pas către ea, tu îl faci fericit într-un fel în care ea n-ar fi putut niciodată să-l facă. E atît de mîndru de tot ce-ai făcut tu singură în această clădire și de planurile pe care le ai. Jennifer Allen s-a jucat de-a avocata.

Aruncă o privire îngrijorată peste umărul lui Gwen, apoi se uită la ceas.

– Uite, restul oaspeților nu vor sosi decît peste

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

o oră. Steve mi-a spus că ai niște piese vechi de mobilier depozitate undeva pe aici. Ce-ar fi să mergem să le vedem pentru a putea discuta între patru ochi.

– Ce este? întrebă Steve, apropiindu-se împreună cu fratele lui de cele două femei.

– Lisa m-a rugat să-i arăt mobila pe care am depozitat-o sus în sala de bal. Te deranjează?

– Du-te, spuse Sam. Din moment ce Lisa este expertă în mobilier vechi eu am văzut destule piese pînă acum.

– Norocul meu, spuse Lisa, luîndu-l de braț pe Sam. Am fost de acord să mă căsătoresc cu un bărbat care ar fi bucuros să-și umple casa cu lăzi de ambalaj și coșuri pentru portocale.

Luînd mîna lui Gwen, Steve îi sărută degetele și i le strîns la piept.

– Dacă tot trebuie să mă părăsești, mai bine s-o faci cu Lisa. Sam voia să vadă sera și acum dacă tot am făcut curat acolo...

– Ai terminat?

Gwen îi cuprinse mîna.

– Chiar ai ajuns la stadiul, în care poți trece prin ea, fără să te împiedici de o mașină de tuns iarba?

– Ai să vezi, spuse el, mîngîindu-i cu degetul mare pietrele de pe inel.

Privirea lui o cercetă încet din cap pînă în pi-

cioare. De cînd ieşise din apartamentul ei şi coborîse cele cîteva trepte pînă la palier, el îi aruncase mereu zîmbete intime, deloc impresionat de comentariile ironice ale fratelui său.

– Arăţi pur şi simplu minunat, îi spuse el, înclinîndu-se s-o sărute.

Cînd fratele lui împreună cu Lisa scoaseră un geamăt teatral, el ridică mîna în semn de capitulare.

– Bine, gata. O să mă păstrez pentru mai tîrziu, veniţi în seră după ce tu şi cu Lisa terminaţi de văzut.

Lisa păru să fi uitat despre discuţia lor în legătură cu Jennifer cînd Gwen se întorse cu cheile şi o lanternă. Pe de o parte, ar fi vrut să reia subiectul, dar pe de alta, nu era prea sigură. Şi așa parcă mergea pe ace tot așteptînd telefonul lui Brian. Ultimul lucru de care avea nevoie acum erau poveşti despre fosta prietenă a lui Steve. Eșecul acestei legături n-avea nimic de-a face cu cea dintre ea şi Steve, îşi zise ea. Bineînțeles, asta nu însemna că nu era curioasă pînă aproape de obsesie în legătură cu femeia cu care el trăise optsprezece luni. Deschizînd uşa sălii de bal, se

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

hotărî să aștepte și să vadă dacă Lisa va mai pomeni ceva despre Jennifer din nou.

Lisa intră și scoase o exclamație de admirație.

– Pun pariu că Steve s-a considerat în paradis cînd a văzut încăperea asta!

– Are ochi pentru a concepe niște planuri de renovare imediate, zise ea, conducînd-o pe Lisa către primul alcov.

Punînd lanterna jos, dădu la o parte husele.

– Îmi pare rău, dar nu există nici o ordine în modul în care am așezat lucrurile astea.

– Nu-i nici o problemă. Am petrecut mult timp prin podurile și prin pivnițele oamenilor și... oh, Doamne.

Plimbîndu-și degetele pe brațul sculptat al unui scaun de sufragerie, luă lanterna și luminează piesa de mobilier.

– Mai ai piese dintr-astea?

– Dintr-astea? Cam o duzină și jumătate. Le-am găsit împrăștiate în trei apartamente. Cred că am și masa de la ele. Este extensibilă.

– Extensibilă? Zău? întrebă ea, ridicînd tonul din cauza emoției. Ajută-mă să-l întorc pe ăsta invers și să-l ridicăm pe masa aceea.

După ce puseră scaunul pe masă, Gwen se dădu înapoi pentru a-i face mai mult loc Lisei să examineze piesa din lemn de cireș. În timp ce aștepta, încerca să nu se gîndească la Steve și

Jennifer din nou. Înainte însă de a reuși, Lisa începu să vorbească de una singură.

– Ce este? Lisa ce-ai găsit? Întrebă ea avînd pe chip un zîmbet.

– E un Henry Matherson original.

– Și e așa de bun?

– N-o să te plictisesc acum cu istoria lui, dar a făcut mobilier pentru oamenii bogați și foarte cunoscuți din Philadelphia cam cu o sută de ani în urmă. Gwen, chiar și fără mici reparații de suprafață ce ar trebui făcute, scaunul ăsta valorează o avere!

Ea se uită înapoi spre alcov.

– Va trebui să mă lași într-o zi să intru aici cu cîțiva oameni de-ai mei. Dacă jumătate dintre pie-sele astea sînt cel puțin la fel ca scaunul ăsta, atunci valoarea mobilei va crește considerabil.

Cele două femei se uitară una la alta, iar expresiile de uimire de pe chipurile lor se transformă în zîmbete vesele și apoi în hohote de rîs.

– Lisa, dar e minunat. O să am o garanție mai mare cînd voi cere împrumutul. Haide jos, să le spun lui Steve și Sam.

Lisa ridică dintr-o sprînceană și o ținu în continuare ridicată în timp ce-i făcea cu ochiul.

– După cum vă uitați unul la altul, prevăd un contract prenuptial înainte de a-l pune la curent cu asta.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Hmmm. Cunoști vreun avocat bun? Întrebă Gwen în glumă.

Lisa își lipi degetele de bărbie și oftă adânc, în timp ce se îndreptau spre ușă. Tonul ei era mai puțin decît ironic:

– De fapt cunosc unul cu multă experiență prenuptială.

– Sam?

Lisa clătină din cap.

– Jennifer Allen.

– Jennifer? Am înțeles că ai zis că doar s-a jucat de-a avocatură.

– În afară de ceea ce-l privea pe Steve. S-a tot chinuit să facă vreo zece versiuni diferite al unui contract prenuptial pe parcursul timpului cît au trăit împreună.

Indiferent ce scria ea, Steve îl rupea și spunea că ultimul lucru de care aveau nevoie ei era un acord prenuptial. Știi Gwen, aproape că-mi era milă de ea. Dar era totuși ceva la ea...

– Ce vrei să spui? Întrebă Gwen, stingînd luminile și urmînd-o pe Lisa afară din sala de bal.

Cînd se îndreptară spre scări o văzu pe Lisa ezitînd.

– Bine, recunosc, mor de curiozitate.

– Mă bucur că ai întregat, pentru că altfel n-aș fi vrut să-ți spun nimic dacă-ți lipsea acea jenă feminină care este curiozitatea.

– Sînt îndrăgostită de el.

– Aşa am crezut şi eu. Ei bine, mai întîi Steve n-a ţinut niciodată la ea cum ţine la tine. A fost cinstit cu ea şi i-a spus că nu-l interesează căsătoria. Ea a refuzat să-l asculte, dar cînd a devenit evident că el n-avea de gînd să-şi schimbe părerea, lucrurile au luat o întorsătură proastă.

Lisa clătină din cap.

– Dîsperarea nu-i o imagine prea plăcută de văzut.

– Vorbeşti despre legătura ei cu asociatul lui?

– Da. Cred că a renunţat să tot încerce să-l facă pe Steve s-o iubească şi s-a hotărît atunci să ţintească spre bani. Jennifer vedea numai dolari în minte cînd se uita la firma aceea de arhitectură. Cred că cel mai rău lucru pentru Steve a fost faptul că relaţia lor nu s-a încheiat cu demnitate. El este un om cinstit care crede în anumite principii în ceea ce priveşte fidelitatea. Cred că s-a încrîncenat carnea pe el gîndindu-se că ea s-a folosit atît de el, cît şi de asociatul lui. Pînă cînd s-a hotărît pe care-l dorea sau poate care din ei o dorea l-a tratat pe Steve ca pe un pion în şah.

Gwen simţi o strîngere de inimă. Răsucind inelul pe deget îl netezi, aşteptînd să scape de această senzaţie. Dar, dimpotrivă, ea se înteti. Poate că stresul ultimelor zile o ajunsese în cele din urmă, dar anumite părţi din scenariul Lisei se

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

potriveau înfiorător de mult cu propria ei situație față de Steve.

– El merită mai mult de atât. E un bărbat așa de cald și iubitor, zise ea mai mult pentru ea însăși decât pentru Lisa.

– Gwen, acum te are pe tine. Îl cunosc pe Steve din liceu și nu l-am văzut niciodată atât de captivat.

Oprindu-se pe trepte, ea îndreptă un deget spre Gwen.

– Eu cred că independența ta încăpățînată l-a impresionat pe viitorul meu cumnat, dar Sam insistă că de vină a fost costumul tău de pitic.

Rîzînd, ea aruncă o privire la ceas, apoi o luă pe Gwen de mîină și coborîră scările.

– Hai să mergem să vedem ce-a făcut Steve cu sera aceea.

– Dacă măcar a reușit să facă o cărare și tot ar fi bine pentru mine, spuse Gwen, încercînd să nu dea importanță fiorilor care o străbăteau, înlocuindu-i strîngerea de inimă. Trebuia să înceteze să se mai gîndească la iminentul dezastru. Nu exista nici un semn că nu s-ar produce într-un viitor apropiat. Punct. Respiră adînc.

Specuțalii de genul acesta n-ar face decât s-o întristeze și nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru așa ceva în seara asta. Cînd va veni vremea potrivită îi va explica cu grijă lui Steve de ce

ținuse ascuns faptul că Brian era coproprietar al imobilului. Îl cunoștea pe Steve; n-ar putea-o învinovăți pentru că a încercat să evite un alt moment umilitor, imediat după ce-i povestise despre cele patru logodne rupte. Și mai mult decît atît, el știa cît de important era pentru ea Scarborough Hall. Mai mult sens ar avea să aleagă un moment cînd vor fi doar ei doi, după Crăciun, își zise ea, concentrîndu-se asupra a ceea ce-i spunea Lisa.

Ascultînd-o pe Lisa, vorbindu-i despre planurile de nuntă, se simți mai bine dispusă. Cînd ajunseră în foaierul de la Scarborough Hall era din nou gata să se distreze la petrecerea lui Steve.

– Pe aici, îi spuse ea Lisei, ocolind balustrada și îndreptîndu-se către seră. Steve a pus hîrtie în geamuri ca să nu fiu nevoită să mă uit la dezordinea dinăuntru săptămîina asta. Ca să-ți spun adevărul nici măcar n-am fost tentată să trag cu ochiul.

– De ce?

Gwen își coborî glasul în timp ce se apropiară de bărbați.

– Pentru că văzînd totul dat deoparte, mi-ar fi amintit numai de cîtă muncă mă așteaptă acolo. O să-mi ia săptămîini, probabil luni de zile ca s-o aduc înapoi la...

Ea se întrerupse cînd ajunseră lîngă Steve și Sam.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Ați găsit ceva comori ascunse sus? Întrebă Steve cuprinzînd-o cu un braț.

– Da, zise Gwen, luîndu-l de mînă și trăgîndu-l lîngă ea. Hai să urcăm sus la tine și o să-ți povestim tot.

Îl trase din nou. El rămase însă pe loc, nemîșcat ca o statuie.

– Oho. De ce te grăbești? Întrebă el, ascunzîndu-și un zîmbet. Gwen aruncă o privire către Steve, apoi către Sam ale cărui brațe stăteau încrucișate pe piept ca ale unui indian ce fuma pipa păcii.

– Păi n-ar trebui să urcăm ca să întîmpinăm oaspeții? Vor sosi în curînd.

Luîndu-și brațul de pe umerii lui Gwen, Steve se uită la fratele său, în timp ce amîndoi se îndreptară către ușile acoperite cu hîrtie.

– Trebuie să mergem sus pentru asta, Sam?

– Din cîte îmi amintesc eu, spuse el, dînd jos hîrțiile, nu prea cred.

– Ce se întîmplă? Întrebă Gwen, uitîndu-se la Lisa pentru a afla un răspuns.

Lisa își ridică ochii spre tavan și-și ținu buzele strînse, într-o neașteptată solidaritate cu bărbații.

– Am mutat petrecerea, spuse Steve, în timp ce el și cu Sam traseră hîrțiile din geam și deschise ușile de sticlă ale serei.

Gwen aruncă o privire înăuntru și rămase cu

gura căscată. Ducîndu-și mîinile la gură, rămase privind cu ochi mari, clipind uluită la decorul luxuriant din fața ei.

Plante și copaci tropicali, mulți decorați cu mici luminițe, umpleau suprafața enormă a încăperii. Flori exotice de culoare albă erau aliniate de-a lungul aleilor cosite ce duceau către fîntîna din mijloc, unde apa se ridica și apoi cădea cu zgomot în mijlocul unui cerc de flori roșii și patru îngeri de piatră. Adunați în jurul fîntîinii se aflau părinții ei și prietenii amestecați cu chiriașii imobilului și încă alți cîțiva oameni pe care nu-i recunoscuse. Uitîndu-se și așteptînd reacția ei, toată lumea zîmbea, iar cîțiva dintre ei îi făcură semne cu mîna.

Gwen își lăsă mîinile în jos în timp ce privirea ei poposi în cele din urmă asupra lui Steve. El o privea de parcă în jurul lor n-ar fi existat nimeni și nimic în afară de ea.

– Pentru mine? întrebă ea, prea uluită pentru a mai formula un răspuns mai coerent.

– La mulți ani, iubito!

– Steve, reuși ea să îngîne cu o șoaptă înecată în timp ce-și ducea mîna la gură.

Nu se osteni să-și ascundă emoțiile care treceau de la uluire la euforie și din nou înapoi.

– Cum? De ce?

– Ai muncit prea mult și prea multă vreme ca

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

să n-ai parte de împlinirea măcar a unui vis de acest Crăciun.

Ochii lui Gwen se umplură de lacrimi, în timp ce Steve o luă de mână și o duse în spatele unor smochini. Băgînd mîna în buzunarul smochingului său, scoase batista și-i șterse o lacrimă de pe obraz.

– Ca să-ți spun mulțumesc nu e de ajuns, dar nu știu ce altceva ți-aș putea spune pe moment.

Ea încercă să-și înghită lacrimile, dar altele noi îi potopiră ochii. Clătinînd din cap privi în sus, deasupra lor. Beculețe mici legate în jurul tulpinilor groase și ale trunchiurilor copacilor se reflectau în sticla curată a cupolei de sticlă.

– Cum de-ai făcut asta într-o săptămînă?

– E o poveste lungă și hazlie, și-ți promit că ți-o voi spune în cele mai mici amănunte. Să zicem doar că merită să îmi fi satisfăcut clienții în trecut. Haide, vreau să ți-i prezint pe părinții mei.

O luă de mână, dar ea îl reținu.

– Te rog. Lasă-mă doar o secundă.

Cînd își aplecă fața spre ea zîmbetul lui înțelegător se transformă într-un sărut blînd.

– Iubito, am rugat pe toată lumea să ne dea puțin timp, cînd te-am adus înapoi, dar toți mi-au spus că vor să-ți vadă reacția.

– Înțeleg, spuse ea, încercînd să-și controleze tremurul interior.

Ținînd mîna pe piept, ea încercă să se calmeze. Fără succes. Urma să mai tremure încă o bună bucată de vreme de-acum încolo. Ridicînd ochii îi întîlni privirea plină de adorație și-i zîmbi.

– O să-mi ia o viață întreagă ca să-ți dovedesc cît de mult apreciez gestul acesta.

– Mi se pare corect. O să negociem amănunțele oricînd dorești. Ți-am spus cît de frumoasă ești? întrebă el cuprinzîndu-i mijlocul și conducînd-o din nou pe alee.

– Nu, spuse ea, ștergîndu-și o nouă lacrimă.

Încercînd să-și stăpînească emoțiile tachinîndu-l, continuă:

– De ce n-o faci?

– Ești frumoasă și am să-mi amintesc fiecare clipă a acestei seri tot restul vieții mele, șopti, trăgînd-o lîngă el într-o ultimă îmbrățișare. Locul acesta e un adevărat rai pe pămînt și cu tine alături mă simt renăscut.

– Încetează, te rog, încetează sau altfel o să încep din nou să plîng.

Cu un zîmbet tandru și cu un gest de încuviințare el o luă de mînă și trecînd pe lîngă bufetul elegant se îndreptă către un grup de oameni care-i așteptau.

Petrecu următoarea jumătate de oră în mijlocul familiei lui Steve, apoi cu familia și prietenii ei, minunîndu-se alături de ei de frumusețea spațiului

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

renovat. Se auziră râsete când ea descoperi acoperite parțial de desișul verde al plantelor câteva colivii cu păsările exotice. De câte ori descoperea câte o figurină de piatră, vreo băncuță ascunsă sau vreo plantă exotică scotea o nouă exclamație de plăcere.

– Nu mi-ai fi putut oferi ceva la care să țin mai mult decît atît.

– Nu spune asta, zise el, aruncînd o privire la ceas și apoi din nou la ea. E încă devreme, spuse el, conducînd-o înapoi pe aleea către fîntîna din mijloc.

Înainte ca ea să apuce să întrebe ce voia el să spună, se aflau lîngă Martin privindu-l cum culegea migdalele de pe biscuitul ce-l avea în mînă.

– Nu-ți plac migdalele?

– Nu-mi plac biscuiții, spuse el, înainte de a-și băga migdalele în gură și biscuitul în buzunar.

După ce-și linse restul de zahăr de pe degete, băiețelul se aplecă peste marginea fîntîinii și-și băgă mîinile în apă. Fără să-i pese de manșetele micului smoching care se udau, el ridică ochii spre Steve.

– Cînd ai să pui și niște pești aici înăuntru?

Toată lumea rîse, inclusiv mama lui Martin care se odihnea pe una dintre bănci împreună cu alți doi chiriași de la Scarborough Hall.

– Sperasem ca tatăl tău să se întoarcă pînă în

seara asta, spuse Gwen în șoaptă.

Steve aruncă o privire la ceas, apoi ridică din sprâncene către Gwen.

– E Ajunul Crăciunui. Orice se poate întâmpla.

– Nu mă îndoiesc nici o clipă.

Steve se lăsă pe vine și băgă mîna în buzunarul hainei.

– Marlin, am găsit asta lîngă pomul de Crăciun. Cel pe care l-am împodobit cu toții. Mă întreb dacă știi ceva.

Îi dădu băiețelului o fotografie cu fața în jos. Marlin aruncă o privire către mama sa înainte de a lua fotografia și a o întoarce cu fața în sus. O clipă mai tîrziu, rîsul lui umplu încăperea.

– Moș Crăciun și Bambi. Mamă, uită-te la asta.

La jumătatea drumului spre bancă, Marlin se uită înapoi către Steve, apoi la fotografie.

– Tu ești Moș Crăciun?

– Eu? întrebă Steve în timp ce un clinchet de clopoței făcu ca toată lumea să-și întoarcă ochii către ușă. Cum pot să fiu eu Moș Crăciun cînd el este acolo?

Arătă cu un deget peste umăr.

– Nu știu, spuse Marlin învîrtindu-se în jurul picioarelor lui Steve. Hei, uite-l pe Moș Crăciun.

– Stai o clipă, spuse Steve, ținîndu-l pe copil. Ești sigur?

Băiețelul își lăsă capul în jos, apoi trase cu

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

coada ochiului către silueta în roșu ce venea pe alee. Eu nu... eu... Tata?

Smulgându-se din brațele lui Steve, alérgă țipînd:

– E tătícul meu, Steve! E tătícul meu!

În timp ce tatăl lui Marlin îl luă în brațe, Teresa Alvarez, cu lacrimi în ochi, o ajută pe mama lui Marlin să se ridice de pe bancă. Cîteva clipe mai tîrziu, fámíliia se îmbrățișa în fața mulțimii de femei și bărbați care era evident deosebit de impresionată.

Gwen se întoarce spre Steve.

– Unde este? întrebă ea cu palma întinsă spre el. Fără un cuvînt el îi dădu batista.

Cînd lucrurile se liniștiră și se făcură prezentările, tatăl lui Marlin trase sacul cu daruri lîngă bancă. Așezîndu-se lîngă soția lui spuse:

– Fiule, mama ta mi-a scris că știi să citești acum. Poate m-ai putea ajuta să împart aceste daruri. Martin, zîmbind radios, citi numele de pe fiecare etichetă înainte de a le înmîna cîte o cutie albă, elegant legată cu cîte o panglică aurie, aproape tuturor celor prezenți la petrecere. Fiecare pachetel conținea cîte un pitic-ornament ce semăna foarte bine cu Gwen.

Marlin întoarce sacul pe dos.

– Hei, dar nu-i nimic pentru Gwen.

Moș Crăciun inspectă cu o atenție exagerată

sacul, după care ridică din umeri.

– Îmi pare rău. Moș Crăciun trebuie să fi uitat să împacheteze un dar și pentru ea.

– Nu-i nimic, spuse Steve. Eu n-am uitat.

Băgînd mîna în buzunarul din față al hainei, scoase un inel cu diamant. Privind în jur la oaspeții adunați, Steve trase puternic aer în piept și apoi îl expiră nervos printre buzele țuguiate. Cînd privirea lui poposi asupra lui Gwen se opri o clipă înainte de a vorbi. Glasul lui, sigur și blînd, transmitea încredere. E momentul potrivit, părea să spună. Erau pregătiți. Restul vieților lor împreună era pe punctul de a începe.

– Gwen, vrei ca și visul meu să devină realitate în seara asta? Vrei să te măriți cu mine?

Se lăsă o tăcere adîncă în jurul ei întreruptă doar de clipocitul apei și de ciripitul păsărelelor. Faptul că el o iubea și că și ea îl iubea era un lucru de necontestat. Suferințele trecutului erau cele care-i încleiaseră limba și-i înțepeniră maxilarele. Dar putea remedia acest handicap destul de repede. Nu trebuia decît să aibă încredere în bărbatul pe care-l iubea, să tragă aer în piept și să spună da.

– Gwen?

Se auzi foșnetul fustelor de mătase. Cineva își dresese glasul. Se auziră șoapte surescitate care se opriră imediat. Își umezi buzele și se uită în sus.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

Cupola de sticlă nu se va prăbuși. Închise ochii. Niciodată nu încetase să spere. Visurile se puteau împlini. Miracolele se puteau întâmpla. Și poate că de data asta...

– Da, mă mărit cu tine.

Oaspeții izbucniră în aplauze atât de ușurare, cât și de sărbătoare.

Steve îi luă mîna și-i puse inelul pe deget.

– Este un diamant de două carate, oval, din Africa de Sud, montat în aur de optsprezece carate, în caz că vrei să știi.

– Nu-mi pasă nici dac-ar fi fost scos din automobilul pentru gumă de mestect de la *Burger Babe's*, spuse ea.

– Ei poftim! Abia acum îmi spune, zise el, luînd-o în brațe și sărutînd-o, în timp ce oaspeții rîseră și aplaudară din nou.

– Oare visez? Întrebă ea lîngă buzele lui, în timp ce grupul aplauda din nou.

– Dacă e un vis, sîntem amîndoi în el, spuse el, dîndu-i drumul în cascada de sărutări și urări de bine din partea celor ce-i înconjurau.

Tatăl lui Gwen o sărută și apoi îi strînse mîna lui Steve.

– N-am văzut-o niciodată atât de fericită, Steve.

– Așa intenționez s-o și păstrez, domnule.

Mama ei, prea copleșită de emoții ca să vorbească, îi îmbrățișă pe amîndoi.

- Nu-i nimic, doamnă Manfield, de data asta nu se va mai întâmpla nimic, spuse Steve.

Îndepărtându-se de Steve, Gwen acceptă sărutările din partea mamei și apoi a tatălui lui. Începu să simtă o bucurie imensă care-i cuprinse întreaga ființă. Cît de binecuvîntată se simțea în acest Ajun de Crăciun, se gîndi ea. Și toate astea doar pentru că Steve credea în ea. În ei. Și în viitorul lor împreună. Această clipă părea la fel de unică și de frumoasă ca un fulg de nea. Perfect și pur... și îngrozitor de fragil în această nouă postură.

Unul dintre chelneri destupă o sticlă de șampanie. Sunetul brusc îi strînse stomacul, redeșteptîndu-i pe moment o teamă anonimă. Cînd îl văzu pe Steve făcîndu-i cu ochiul, reacția neplăcută dispăru într-un fior de plăcere nemotivat. Își puse mîinile pe piept și respiră adînc. N-avea de ce să-i fie teamă, își spuse ea. Steve se afla în viața ei pentru totdeauna.

Nimic rău nu se mai putea întâmpla acum.

Capitolul 9

– Așa ți-ai imaginat să-ți petreci după-amiaza de Crăciun? întrebă Gwen, luându-l pe Steve de mână în timp ce urca pe colina acoperită de zăpadă, trăgând o sanie în urma ei.

El o ridică în brațe înainte de a o săruta pe nas.

– Mi-am imaginat-o împreună cu tine, spuse el, sărutînd-o din nou pe frunte.

Privind în spatele ei clătină din cap.

– Restul nu-i decît glazura de pe prăjitură.

– Restul?

Ea se întoarse să-l văzu pe Marlin împreună

cu patru prieteni, lăsându-și săniuțele noi la poalele colinei.

Bambi alerga în jurul lor când încinseră o bătaie cu bulgări de zăpadă, lătrînd bucuroasă și înfigîndu-și colții în cîte un bulgăre ce zbura prin aer. În spatele lor rîul strălucea ca o panglică arămie, strecurîndu-se printr-o plapumă proaspătă de zăpadă. Strigătele copiilor se amestecau cu glasurile din spatele ei. Majoritatea chiriașilor de la Scarborough Hall ieșiseră afară pe alee, bucurîndu-se de vremea însorită și bînd cidru fierbinte de mere, în timp ce stăteau de vorbă. Cînd se întinse să vadă peste brațul lui Steve, el făcu un pas înapoi, luînd-o de mijloc. Mamele lor, așezate pe o bancă, cîțiva metri mai încolo, erau ocupate făcînd planuri pentru nuntă. Tații lor, sprijiniți de camioneta lui Steve, își continuau veseli discuția începută seara trecută.

– Înțelegi ce-am vrut să spun, iubito?

Ea îi așeză fularul vișiniu.

– Da, spuse ea cu o exagerare ironică, în timp ce-și scoase o mănușă și îl luă de mîină, conducîndu-l înăuntru. Luînd vasul de pe tava încălzită inhală adînc aroma cidrului fierbinte înainte de a turna în două căni.

– Dar nu-ți face griji, spuse ea în timp ce auzi de afară zgomot de săniuțe și o mașină ce se apropia.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Să nu-mi fac griji?

Făcîndu-i cu ochiul, îi dădu cana lui Steve și apoi ciocni cu el.

– Lucrurile se vor înrăutăți curînd.

Se auzi claxonul unei mașini în timp ce sorbeau din cidrul aromat.

– Cine poate fi? întrebă Steve.

– Ei, dacă e vreun încasator de facturi o pun pe Bambi pe el, spuse ea, punînd cana jos. Este Crăciunul totuși...

Cînd deschise ușa rămase împietrită, văzînd cine sosise. O scutură un fior puternic și nici măcar atingerea lui Steve nu-i putu opri fiorul înghețat ce o cutremură.

– Nu, murmură ea mai mult pentru ea decît pentru cei din jur.

Își clătină capul dintr-o parte într-alta, de parcă nu s-ar mai fi putut controla.

– Nu, nu, nu, nu, nu.

Steve simți cum trupul ei devine rigid sub mîinile lui. Ceva îngrozitor de rău se întîplase deodată, iar el nu reușea să-și dea seama ce.

– Gwen?

Îi luă mîna și i-o strînse.

– Ce s-a întîmplat? Cine-i ăsta? întrebă el, dar deja își dădu seama.

Ea nu se uita și nici nu auzea ce-i spunea Steve. Privirea ei era concentrată asupra bărba-

tului surîzător care ieșea din taxi și se îndrepta pe alee către ea. Un cuvînt spuse totul. Un singur cuvînt șoptit fără suflare, pe un ton înfrînt așternu asupra întregii adunări prezente în acea după-amiază o liniște mormîntală.

– Brian.

– Da. Tocmai am sosit cu avionul din Hawaii și, Doamne, ce mă mai dor mîinile de atîta zburat, spuse Brian, rîzînd în timp ce Gwen rămase nemîșcată.

Privind în jur la marea de fețe serioase, încercă să le readucă energia, făcîndu-le un semn vesel cu mîna.

– Hei, am glumit.

Marlin merse către Brian și-l trase de haină.

– Poate ar fi bine să mai glumești o dată, pentru că Gwen n-a rîs.

Copilul ridică din umeri.

– Nimeni n-a rîs.

– Oamenii de la oraș sînt întotdeauna cei mai duri, puștiule, spuse Brian.

Făcînd cîțiva pași înainte, acoperi distanța ce-l separa de Gwen și se prefăcu că o lovește pe braț.

– Ți-am făcut o surpriză, nu-i așa?

– Da, Brian, zise ea, simțînd un zîmbet ironic cum îi ridică colțul gurii. *Dac-ai fi apărut alergînd pe alee în pielea goală cîntînd Jingle Bells nu ai fi*

reușit să-mi faci o surpriză mai mare, se gîndea ea.

Cu coada ochiului o văzu pe mama ei ținîndu-l pe soțul ei în timp ce-i șoptea un avertisment.

– Domnule și doamnă Mansfield nici nu v-am văzut. Ce mai faceți? Întrebă Brian pe un ton vesel și natural. Sper să aveți un Crăciun fericit.

Cînd domnul Mansfield făcu o mișcare către Brian, mama ei rosti cu glas tare:

– Nu merită să ți se ridice tensiunea pentru el, Richard. Și mai e și Steve acum care o poate ajuta.

Gwen auzi glasul scăzut și încrezător a lui Steve în spatele ei.

– Gwen n-o să pătească nimic, domnule.

Da, se gîndi Gwen. Asta era exact ceea ce avea nevoie să audă de la Steve. Pentru a ieși din această situație nesăbuită și pentru a avea o șansă de a cîștiga proprietatea în exclusivitate asupra imobilului Scarborough Hall, Steve trebuia să prindă din zbor motivele care o determinau să acționeze așa. Altfel s-ar putea să se afle în fața unui adevărat dezastru. El nu trebuia să facă altceva decît să continue să creadă în ea, iar Gwen să fie încrezătoare. Respiră adînc. N-ar strica să apeleze la un plan corespunzător.

În timp ce încerca să încropească unul, mama ei se apropie și o sărută pe obraz.

– I-ai spus lui Steve despre implicarea lui Brian în Scarborough Hall? șopti doamna Mansfield.

– Nu, răspunse Gwen, simțind cum ițele noii ei vieți se deșiră cu repeziciune.

– Draga mea, ai ajuns prea departe ca să nu reușești. Nu-ți fie teamă să-i ceri sprijinul lui Steve. El te înțelege atât de bine!

Întorcându-se către ceilalți își deschise brațele larg.

– Toată lumea, vă rog continuați-vă petrecerea. Gwen, Steve și Brian or să meargă înăuntru pentru a rezolva câteva lucruri.

Doamna Manfield o luă pe Gwen de braț și o scutură ușor.

– Ascultă-mă. Du-i în seră, șopti ea. Ai să te simți mai puternică acolo.

Gwen clipi de câteva ori, apoi privi la mama ei. Avea dreptate. Niciodată nu se simțise mai puternică ca seara trecută în spațiul acela încântător.

– Da.

– Scuză-mă, spuse Steve. Dar indiferent ce are de zis Brian, mai poate aștepta. Aceasta este o petrecere particulară.

– Particulară? Întrebă Brian Flanagan, dîndu-se deoparte cînd Bambi se apropie să-l miroasă.

– Ai auzit bine, spuse Steve, făcînd un pas spre el.

Gwen se întoarse cu spatele la Brian și făcu

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

un gest cu buzele care transmitea un mesaj tăcut.

– Steve, te rog nu-l supăra. Nu vreau o scenă.

Steve o privi de parcă ea și-ar fi pierdut mințile.

– Să-l supăr? De ce nu? A făcut deja o scenă.

El ar trebui să fie cel care să se gîndească să nu te supere pe tine.

Glasul lui Steve se ridica amenințător:

– Ar trebui să stea în genunchi și să-ți ceară iertare.

– Trebuie să vorbim. Între patru ochi, spuse ea, ocolindu-l și intrînd în casă.

După ce se prezentară, cei doi bărbați o urmăriră, aruncîndu-și priviri încruntate de-a lungul holului.

– Ai ales un moment nemaipomenit, Flanagan.

– Uite care-i treaba, nu că te-ar privi pe tine, dar știu că am să-i dau lui Gwen niște explicații, spuse el trecînd pe lîngă Steve și urmînd-o pe Gwen în seră.

Steve intră și închise ușile. Îl privi pe Brian care rămasesese mut de uimire în fața plantelor luxuriante din interior.

– Ai auzit vreodată de telefon sau de poștă? întrebă Steve, aruncîndu-i o privire lui Gwen.

Ea se afla în fața fîntîinii, încercînd să-și concentreze întreaga atenție asupra clipocitului apei.

Respiră adînc, cu vizibilă dificultate, încercînd

să se calmeze. Brusc, Steve renunță la răbdarea afișată pînă atunci.

– Ei? întrebă el. Cum dracu' de crezi că o meriți?

– Gwen înțelege că am avut nevoie de timp pentru a mă regăsi. Sînt actor de comedie. Și sînt gata acum să mai încercăm o dată, spuse el, îndreptîndu-se spre ea.

– Ei bine, Gwen nu e, spuse Steve urmîndu-l.

– Cine-i tipul ăsta? întrebă Brian pe un ton glacial, acum cînd își pierduse publicul mai numeros.

– Sînt logodnicul ei.

– Stai puțin, amice.

Înfîgîndu-și un deget în piept, Brian își ridică bărbia.

– Eu sînt logodnicul ei.

– Nu mai ești, spuse Steve, făcînd un pas amenințător înainte. Ai renunțat la această cinste cînd ai părăsit-o acum nouă luni de zile. Așa că n-ai decît să-ți ei sacul cu glume nesărate înapoi și să faci ceea ce te pricepi cel mai bine. Să pleci. Pleacă odată.

– Sînt acasă. Iar Gwen și cu mine o să punem lucrurile la punct. De ce nu te lași păgubaș?

– Eu locuiesc aici. Casa asta îi aparține lui Gwen, iar eu cred că ea vrea ca tu să pleci.

Apăsîndu-și fruntea cu degetele, Gwen închise

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

ochii, rugîndu-se în tăcere pentru un miracol. Nimic ieșit din comun, ci doar un moment de grație divină care s-o ajute să treacă peste următoarele cîteva minute. Cînd deschise ochii, Brian și Steve erau pe punctul de a începe să facă schimb de pumni.

– Vă rog. Nu vreau să am necazuri, zise ea cuprinzîndu-i pe amîndoi de mîină.

Simțea cum începe să o cuprindă panica, strecurîndu-i-se ca un șarpe în suflet. Poate că în fața publicului său de comediant, noua personalitate vioaie a lui Brian prindea, dar ea îl cunoștea destul de bine pentru a-și da seama că orgoliul lui fragil se afla în mare pericol în prezența puternicei personalități a lui Steve. Revenirea lui Brian la vechiul său ton de intimidare nu era altceva decît un combustibil ce alimenta din plin răspunsul lui Steve. Trebuia să calmeze spiritele cu orice preț. Dacă Brian pleca înfuriat s-ar putea să nu mai aibă niciodată șansa unei discuții între patru ochi pentru a-l convinge să-i vîndă jumătate din imobilul Scarborough Hall.

Steve ridică bărbia amenințător către Brian.

– Gwen, tu ești proprietara acestei case și ai dreptul să-i spui măscăriciului ăsta să dispară de pe proprietatea ta. Și dacă nu vrea să plece, voi fi încîntat să-l fac eu să-și ia tălpășița.

Brian o privi pe Gwen cu un zîmbet strîmb.

- El nu știe, nu-i așa?
- Ce altceva mai trebuie să știi în afară de faptul că ai părăsit-o?
- Mai există ceva, zise ea, dîndu-le drumul la mîini.

După cît de zdruncinată părea Gwen să fie, totuși Steve era surprins că ea nu-l făcuse de rîs pe Brian, afară, în fața tuturor, numindu-l un ticălos egoist, fără minte și lipsit de respect, în clipa cînd coborîse din taxi. Dar gîndindu-se că e încă șocată de pe urma apariției lui Brian după atîta vreme, începu să se întrebe cît timp îi va trebui pînă să-și revină pentru a-i spune lui Brian să dispară de pe proprietatea ei.

În loc să se calmeze, ea păru și mai dărimată. Își frecă mîinile neputincioasă, apoi le duse la piept într-un gest de rugă fierbinte. Ceva nu era deloc în regulă. Steve își schimbă greutatea de pe un picior pe altul și o privi întrebător. Ea se uită alături și atunci un glas abia auzit începu să-i șoptească acel *Mai există ceva, nu era o altă mică minciună ce putea fi trecută cu vederea.*

Îl copleși o senzație de *déjà vu*. Își frecă fruntea și oftă. Nu era posibil să i se întîmple lui așa ceva. Dar era adevărat; simțea cum vine. Știa că din nou va pica drept fraier. Numai că de data asta nu va mai scăpa numai cu orgoliul rănit. Încercă să se adune înainte de a primi lovitura de

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

grație.

– Continuă, Gwen.

– Steve, niciodată nu s-a ivit momentul potrivit pentru a vorbi despre asta. Aveam de gînd să-ți spun după Crăciun.

Cînd ea ezită, privirea lui cercetătoare se opri asupra ei. O senzație de scufundare îl împiedica să respire normal.

– Gwen? Întrebă el, neîncercînd să-și ascundă suspiciunea din glas. Ce nu mi-ai spus?

Ea își strînse degetele și le apăsă din nou pe piept.

– Te rog, hai să nu facem asta aici. O să vorbim mai tîrziu.

– Hei, dar ce avem, mă rog, de discutat? Faptele sînt fapte, spuse Brian pe un ton arogant. Gwen și cu mine sîntem proprietarii imobilului Scarborough Hall. Amîndoi. Așa că nu ești numai chiriașul ei, amice, ești și al meu.

Steve simți cum i se scurge sîngele din cap, fiind înlocuit de gheață. Probabil că nu-l auzise corect pe Brian. Sau îl auzise?

– Despre ce dracu' vorbește?

În același timp, Brian îi făcu cu ochiul, avertizînd-o pe Gwen.

– Încep să-mi pierd răbdarea, Gwen.

Urmărind privirea îngrozită a lui Gwen, plimbîndu-se de la unul la altul, Steve începu să creadă

că cele afirmate de Brian erau adevărate.

Gwen se întoarse în cele din urmă spre Brian.

– Trebuie să-ți vorbesc, Brian. S-au întîmplat atîtea cu casa asta de cînd ai plecat.

Rîse cu voioșie.

– Ai fost atît de ocupat cu noua ta carieră, încît sînt sigură că n-ai avut timp să te gîndești cît de greu e să întreții un imobil ca ăsta de una singură.

Tonul ei blînd îl lăsă pe Steve cu gura căscată. Dacă se mai împlînzea puțin, nu mai era mult pînă cînd sărea să-l sărute de bun-venit.

– Ei, nu poate fi chiar atît de rău, Gwen.

Privind în jur prin seră scoase un sunet de admirație.

– Ai făcut un lucru minunat în casa asta pentru noi, spuse Brian din nou pe un ton prietenos.

– Pentru noi? repetă Steve.

Fără a arunca nici o privire spre Steve, ea zise:

– Să știi că a trebuit multă muncă, Brian.

Steve rămase cu ochii pironiți asupra ei, uluit, preț de cîteva clipe. În mod intenționat evitase să-i spună lui Brian că renovările din seră erau un dar din partea lui. Un dar ce-i înlăcrimase ochii. Și mai mult decît atît, nici nu se deranjase măcar să-i explice de ce nu-i spusese despre coproprietatea lui Brian asupra clădirii. Iar acum îl trata pe ticălos de parcă ar fi fost fiul risipitor ce se întorsese

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

acasă.

– Bine. Deci asta e, spuse Steve pe un ton ce nu mai admitea comentarii. N-am de gînd să mai particip la această mică sărbătoare de revedere. Vii, Gwen?

Ea ezită, plimbîndu-și privirea de la unul la altul din nou.

– Gwen?

– Trebuie să vorbesc cu Brian, Steve.

– Poți să vorbești cu el și mîine. Sau săptămîna viitoare. În momentul de față, cred încă că ar trebui să discuți cu mine.

– Steve, nu înțelegi.

– Zău? Păi, se pare oricum că asta nu are o importanță prea mare pentru tine, zise el, dărîmînd o gastră cu flori roșii, în timp ce se îndrepta spre ușă.

Spunîndu-i repede lui Brian că se întoarce, fugi după Steve, abia reușind să-l apuce de mînecă în momentul cînd el ajuse la ușă.

– Mă părăsești? șopti ea indignată. De ce. Ai spus că n-ai să mă părăsești niciodată.

– Scarborough Hall, nu-i destul de încăpător pentru toți trei, Gwen.

O privi fix, așteptînd un miracol. Dar nu văzu decît expresia șocată de pe chipul lui Gwen.

– Ei?

– Ai dreptate, Steve. Dar dacă ai să aștepți

pînă cînd voi putea să-ți explic ce...

Se întrerupse, auzindu-l pe Brian chemînd-o nerăbdător. O scînteie de adîncă disperare se aprinse pentru o clipă în ochii ei mari. Se uită la Brian, iar Steve simți că-i explodează inima.

– Tot timpul l-ai așteptat să se întoarcă, nu-i așa? întrebă Steve.

– Da, dar pot să-ți explic dacă m-ai asculta măcar.

– Am fost mai mult decît dispus să te ascult săptămîni întregi de-a rîndul, dar acum timpul a expirat. N-ai cum să mai scapi din încurcătura asta, oricît de mult ai încerca.

Brian o strigă din nou.

– Du-te. Doar nu vrei să-l faci să aștepte.

Cînd spuse aceste cuvinte, ceva se rupse în ea. Privindu-l deodată cu ochi sălbatici încercă cu greu să-și concentreze privirile asupra inelului. Trupul îi era neașteptat de rigid, iar răsufierea întretăiată.

– Poftim, spuse ea, reușind să-și scoată inelul din deget.

Îi căzură lacrimi în mîină, dar ea nu le dădu atenție. Fără a-și ridica privirea de pe degetele tremurînde, înghiți în sec furioasă.

– Am fost nebună să cred că asta s-ar putea să meargă. Nu știu de ce te-am lăsat să mă convingi că poate fi altfel, spuse ea, punîndu-i inelul

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

în palmă și strângându-i degetele deasupra.

– Te rog, spuse Steve, dându-i-l cu sila înapoi în mîină. Adaugă-l pur și simplu colecției tale.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, el plecă.

Timp de aproape o săptămîină, Steve se luptă cu ideea naturală și absolut normală de a-și împacheta lucrurile și de a se muta. Fie că era vorba despre o curiozitate morbidă sau o nevoie ciudată de a se autopedepsi, rămase în continuare să asiste la spectacolul oferit de Gwen ce îl reprimise pe Brian la Scarborough Hall. Pe parcursul vizitelor zilnice ale lui Brian, Gwen părea că încearcă să ajungă la o înțelegere cu el, păstrînd în același timp o distanță fizică între ei. La început, Steve crezu că s-ar putea să fie vorbe despre o încercare de a-l pedepsi pe Brian pentru îndelungata sa absență, dar chiar și după ce părinții ei plecară cu avionul spre casă, iar Brian începu să vină mai des, distanța fizică persistă în continuare. Simțind o ușurare de scurtă durată, el începu să accepte faptul că indiferent de natura relației fizice ce existase între ea și Brian, flacăra acesteia nu mai putea fi reaprinsă. Cu orgoliul masculin satisfăcut, Steve își aminti apoi că ea

părea hotărîtă să continue renovarea clădirii.

Steve își petrecea cea de-a cincea noapte fără să doarmă, cînd își imaginează scenariul care începea cu o vizită la miezul nopții în apartamentul ei. După ce o seducea reușind să împărtășească cîteva plăceri senzuale deosebite cu ea, el o informa cu răceală că acestea erau ultimele lor clipe petrecute împreună. Nu putea face cu el sex și cu Brian afaceri.

În cea de-a șasea dimineață își rezervă cameră la un hotel apropiat, își făcu două valize și coborî la mașină.

Cînd își puse bagajele jos în foaier și deschise ușa mare, rămase nemișcat fără a mai face nici un pas.

În cele mai nenorocite momente din ultimele cinci zile, niciodată nu-i trecuse prin cap că și ea suferea. Dar iat-o acum, stînd lîngă mașina închiriată a lui Brian, pe aleea din parcare, cu chipul profund marcat și cu trupul rigid. Nu auzea ce-i spunea ea lui Brian, dar era limpede că ajunsese la limita suportabilului cu el.

Și chiar dacă Steve voia sau nu să recunoască, era încă îndrăgostit de ea.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

După ce Brian plecă ca din pușcă, lăsînd urme de cauciuc pe asfalt, Gwen se îndreptă către o bancă. Se așeză, se aplecă înainte și își cuprinse fața în palme. Singurul sunet ce se auzea erau picăturile de apă ce cădeau din țurțurii de gheață de la streășina casei. Obişnuiește-te, își spuse ea. Iarna va mai dura încă multă vreme. Și cele două lucruri pe care și le dorea cel mai mult îi alunecau printre degete precum apa înghețată.

Mai întîi Steve, care devenise un spectru ce nu mai zîmbea deloc ori de cîte ori se întîlneau. Își spunea că n-ar trebui să fie atît de pustiită de brusca lui dispariție din viața ei.

Așa ceva nu era o noutate pentru ea. Doamna Bixby avea dreptate; diamantele îi purtau ghinion. Dar de ce trebuise să se îndrăgostească de Steve Stratton și apoi să-l piardă ca să afle asta? oftă și-și frecă fruntea.

Acum, din pricina interesului încăpățînat reînăscut al lui Brian de a se ocupa de Scarborough Hall, clădirea se afla în pragul dezastrului financiar. Îi explicase problema cu instalația, îi arătase ce reparații erau necesare pentru tîmplărie și-i prezentase chiar planurile ei pentru sala de bîl. Răspunsurile lui frizaseră în cel mai bun caz dezamăgirea și în cel mai rău disperarea.

Rămase acolo multă vreme, nepăsătoare la frigul ce-i înghețase spatele și nu observă umbra

care se interpusese între ea și soarele aspru al iernii. Încet își ridică ochii; Steve se afla în fața ei. O clipă totul îi dispăru din minte; eroul ei se întorsese.

– Steve!

Glasul ei era răgușit de o emoție amestecată cu teamă și speranță. El o privi fix, cercetînd comori ce odată le numise ale lui. Ochii ei căprui ce străluceau un pic prea tare, părul castaniu cu suvițe bătute de vîntul rece și radiind o aură nepămîntească în jur. El își dădea seama că ea face un mare efort pentru a-și păstra cumpătul. Tensiunea ei atinse apogeul cînd un țurture topit de gheață căzu brusc de pe acoperiș, făcînd zgomot la cîțiva pași de banca ei. Sunetul o făcu să sară în picioare, scoțînd un strigăt de spaimă.

– Iartă-mă. Sînt puțin agitată, spuse ea, ducîndu-și mîinile la piept. Nu prea am dormit... bine.

Își umezi buzele nervoasă.

– Să știi că ți se crapă dacă faci așa.

Ea zîmbi.

– Ai venit să discutăm despre noi?

El se uită într-o parte.

– Nu.

– Înțeleg, zise ea, așezîndu-se din nou.

Strîngînd pumnii în mînuși, își puse mîinile în poală și-și coborî bărbia în piept.

Dincolo de rîu începu să bată clopotul bisericii.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

O adiere blîndă din sud suflă peste curtea acoperită de zăpadă, dar nici unul din ei nu se mișcă. Steve își băgă mîinile în buzunare.

– Vrei ca să plece, nu-i așa?

Ea își ridică imediat capul.

– Da. Mă poți ajuta?

– Ciudat cum se schimbă lucrurile. Înainte mă rugam să aud cuvintele astea rostite de tine.

Se uită în ochii ei.

– Da. Am să te ajut.

– De ce?

– N-are importanță.

– Ba are pentru mine.

– Hai să spunem, doar că oamenii care locuiesc în această clădire nu merită să aibă un proprietar atît de lipsit de responsabilitate și în care să nu poți avea nici un pic de încredere, după cum cred eu că este Brian Flanagan.

Lovi cu piciorul într-un morman de zăpadă.

– Deci, ia spune, de ce s-a întors?

– Vrea să se ocupe de cluburile de comedie din Philadelphia și New York în timp ce agentul său încearcă să-i găsească un contract la televiziune. Spune că atunci cînd își va face rost de o slujbă va putea locui aici și să facă naveta la New York.

– Vrea să se mute la Scarborough Hall?

– Insistă chiar.

Susan Connell

– Unde? La tine?

– Categorical nu, spuse ea, clătinînd din cap și făcînd un gest de refuz cu mîinile.

– Atunci unde?

– Nu știu. I-am explicat că nu mai sînt apartamente libere, dar el insistă că-și va găsi un colțișor undeva. Se întoarce în seara asta cu niște lucruri și, după cîte-l cunosc eu pe Brian Flanagan, e în stare să-și ridice un cîort în seră.

– Spune-i că poate sta la vechiul garaj. Este instalat un telefon acolo și caloriferele au fost bransate la rețea pentru muncitori.

– Dar tu trebuia să-ți aduci mobilierul și să-ți deschizi biroul săptămîna viitoare.

– Acum mai important este să scăpăm de Brian.

– Dar cum? N-am nici o idee.

– Poate că ar trebui să iei în considerare posibilitatea de a strîmba un pic adevărul. Doar te pricepi la așa ceva, nu?

Ea înghiți în sec, încuviințînd în tăcere.

– Bine, șopti ea cu glas frînt. Merit să-mi spui asta după tot ceea ce ți-am făcut.

Oftă adînc.

– La ce te gîndești mai exact?

– Ți-aduci aminte ce-ai încercat să faci prima seară cînd am venit aici? spuse el, așezîndu-se lîngă ea.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Vrei să spui că planul meu măreț de sabotare, spuse ea zîbind fără să vrea amintirii.

El încuviință.

– O să trebuiască să faci viața de nesuportat la Scarborough Hall.

– Tactica n-a mers cu tine.

– În caz că deja ai uitat eu n-am fost niciodată unul dintre logodnici pe care îi tot schimbi.

– N-am vrut să...

El privi în altă parte.

– Spune-mi doar ce i-ai zis pînă acum.

– Am încercat să-i explic cît de frumos posibil, că aceasta e o treabă de douăzeci și patru de ore pe zi. Nu ne putem permite să angajăm un meșter în condițiile actuale. Cel puțin pînă cînd nu voi mai avea și alte apartamente construite. Brian n-a înțeles niciodată cîtă muncă trebuie depusă zilnic pentru a întreține acest imobil.

Se ridică și se scărpină în cap.

– Unde eu văd că e nevoie de o reparație, el vede o frumoasă patină a vremurilor trecute. Cînd eu îi privesc pe chiriași ca pe niște oameni care muncesc din greu, Brian îi vede ca pe niște indivizi care nu vor plînge pentru că știu cît de norocoși sînt să poată locui aici.

– Continuă, zise Steve.

– Înainte de noua sa carieră în comedie, el se vedea în rolul de stăpîn al casei. Dar va fi curînd

trezit în mod neplăcut la realitate.

Ea rîse șiret și-și răsuci o buclă de păr în locul unei mustăți imaginare.

– Cred că ai început să înțelegi acum.

– Sigur că da. Brian Flanagan va coborî cîteve trepte de pe soclul de proprietar pe care crede că se află. O să ajungă din stăpîn slugă.

Steve îi zîmbi cu buzele strînse.

– Intrăm ca să trecem la treabă?

În următoarele cîteve ore, camera de zi din apartamentul lui Gwen semăna cu un cartier general de război. Pe perete fu prinsă o hartă, se strînseseră teancuri de facturi și fiecare chiriaș fu contactat pentru a oferi ajutor.

Apoi sosi Brian.

Gwen se afla în foaier pentru a-l întîmpina. Bambi era și ea de față pentru a-l întîmpina, considerînd protestele lui drept încurajări.

– Bestia asta trebuie să dispară imediat, spuse el, ștergîndu-și cu mîneca jachetei gîtul și fața, de labele cîinelui.

– Îmi pare rău, dar cîinele rămîne. Nu există nimic în contract care să interzică posibilitatea de a avea un animal.

Gwen îi zîmbi cu drăgălășenie.

– Apropo, clădirea garajului a fost reparată, dar noul chiriaș se mută mai tîrziu. Există deja un telefon instalat, clădirea a fost bransată la rețeaua

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

electrică și este și căldură. Ai să găsești acolo și un pat pliant. Pe scurt un loc unde să stai.

Brian dădu din cap, încuviințînd.

– Sună plăcut. Poate că ai să poți veni și tu...

– Las-o baltă, Brian. Poate că trebuie să împart proprietatea asupra imobilului cu tine, dar aici tragem linie. În ziua în care ai plecat am încetat să mă mai gîndesc la noi ca la un cuplu.

– Bine, o las baltă. Dar ține minte un lucru. Și eu am visele mele să știi. Acea a fost ultima mea șansă de mai face ceva în această privință.

– Nu-mi pasă.

– Indiferent dacă-ți pasă sau nu, m-am întors înapoi în viața ta. Și vreau ca prezența mea aici să se facă simțită.

– Zău, Brian?

Cu atît mai bine, se gîndi ea. Cînd va începe să se plîngă, și o va face cu siguranță, o să-i aducă aminte de asta.

– Bine. Uite, aici ai actele pe ultimele nouă luni. Și de asemenea sumele estimate pentru reparațiile necesare. Ce-ar fi să te uiți peste ele în seara asta, ca să le putem discuta împreună mîine dimineată?

– Desigur, zise el plin de entuziasm. Gwen, cum rămîne cu tipul cu care ești logodită?

– I-am dat înapoi inelul.

Brian rămase tăcut în timp ce trăsăturile feței

lui se relaxau vizibil.

– Cred că te-ai pripit cu ăsta.

Deschizînd ușa îi făcu semn să iasă, avînd privirea ațintită asupra pomului de Crăciun.

– Somn ușor, Brian.

La ora unsprezece noaptea Harry a fost primul care l-a sunat pe Brian.

– Uite care-i treaba, tinere. De obicei mă adresez lui Gwendolyn pentru asemenea treburi. Slavă Domnului că ești aici și o poți ajuta acum.

– Tocmai mă pregăteam să-mi arunc ochii peste niște acte. Nu poți aștepta pînă mîine dimineață?

– Îmi pare rău, dar e o problemă de siguranță. Broasca de la ușa mea nu mai funcționează, iar eu sînt orb. Și nu-ți spun asta ca să fii înțelegător.

Gwen îi atinse umerii lui Harry, încurajîndu-l cu o bătaie ușoară. Auzi oftatul lui Brian. Era ca o muzică divină pentru urechile ei.

– Trebuie să vii imediat, spuse Harry, închizînd telefonul înainte ca Brian să mai poată protesta.

După o jumătate de oră, după ce Brian strînse șuruburile de la broasca lui Harry, pe care le slăbise ea, sunară părinții lui Marlin.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– Avem probleme cu veceul. Ar fi mai bine să aduci pompa.

– Ați sunat-o pe Gwen?

– Oh, Doamne, nu. Pe ea am tot sunat-o mereu.

– Înțeleg, zise Brian. Unde ține pompa?

– Îmmm, hm. Mai ai încă mult de învățat. Pe cea mare o ține în magazia din spatele scării.

– Cea mare, hm? Bine, vin imediat, spuse el aproape gemînd.

– Bine. O s-o legăm pe Bambi înainte de a veni.

După ce reuși să scoată o jucărie de plastic ce blocase țeava, Brian se tîrî înapoi spre clădirea garajului. Două ore mai tîrziu era înapoi răspunzînd apelului telefonic al doamnei Macleod. Cup-torul ei încetase brusc să mai funcționeze în timp ce avea pregătită o tavă plină cu prăjituri de fructe.

– Mă iertați că vă întreb, dar de ce faceți prăjituri de fructe, la o săptămînă după Crăciun, la ora trei dimineața?

– Nici o problemă, domnule Flanagan. Primesc mereu comenzi pentru prăjituri pînă în luna februarie. Poftiți, zise ea, punîndu-i două bucăți în mînă. Sînt grozave cu puțină brînză deasupra la micul dejun.

Steve dădu ultimul telefon la ora patru și ju-

mătate dimineața.

– Fă bine și mișcă-ți fundul încoace. Casetele cu muzică spaniolă ale Teresei Alvarez zguduie geamurile.

– Pune-ți niște dopuri în urechi, Stratton.

– Încalci legalitatea contractului în care este prevăzut controlul asupra zgomotelor, zise Steve, înăbușindu-și un căscat. Poate că ar trebui să chem poliția.

După zece minute Brian sosi în acordurile asurzitoare ale chiotelor muzicii spaniole. În timp ce se clătina mergînd prin holul plin de chiriași, privirea lui se întâlnește cu cea a lui Stratton.

Steve ridică un casetofon portabil.

– Înregistrez asta pentru avocatul meu.

– Am să văd ce pot face ca să te poți întoarce la somnul tău foarte important ca nu cumva să faci riduri, dar te previn că nu vorbesc spaniola.

– Ei bine, avocatul meu da, spuse Steve, întorcîndu-se spre apartamentul lui.

– Mă ameninți?

Steve se întoarce pentru a-l vedea la timp pe Brian urcînd prima treaptă către el. Cînd puse mîna pe balustradă, rămase în mîna cu o bucată de lemn de mărimea unei mingi de popice. Clătinîndu-se, Brian își pierde echilibrul și căzu în fund.

– Foarte nostim. Ar trebui să bagi chestia asta

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

Într-unul dintre scheciurile tale comice, zise Steve, întorcându-se în apartamentul lui.

Gwen primi telefonul ei la ora șapte dimineața.

– Brian. Bună dimineața. Cum ai dormit acolo în noaptea asta?

– Cea mai mare parte a nopții am petrecut-o în casă. Ești surdă? N-ai auzit nimic azi-noapte?

– Absolut nimic. De fapt am scos telefonul din priză și am dormit ca un prunc. Pentru prima dată după luni de zile. Casa parcă n-a fost niciodată atît de liniștită...

– Vino în holul mare peste zece minute, să vorbim. Și vezi să fie legat cîinele ăla.

Brian sosi peste cinci minute, trîntind pe masa un teanc de acte.

– Cum dracu' de m-ai convins să-mi bag banii în gaura asta fără fund?

– Mai întîi, răspunde-mi tu la o întrebare. De ce nu mi-ai spus că vrei să pleci să-ți găsești cariera potrivită înainte de a cumpăra imobilul ăsta?

Cu mîinile în șolduri el se uită în jos la podeaua de marmură. Clătinînd din cap zise:

– Nu știu, dar nu m-a interesat niciodată să fiu un proprietar sărac.

– N-am spus niciodată că ai fi dorit să fii așa ceva. Oricum n-ar fi trebuit să susțin toate cheltuielile și întreținerea acestei case de una singură în ultimele nouă luni. Amîndoi am căzut de acord să muncim împreună. Ți-aduci aminte? Acum te-ai întors ca să-mi spui mie că nu m-am ținut de treabă? Ei bine, ascultă ce-ți spun. O să iau legătura cu avocatul meu pentru a vedea dacă te pot da în judecată pentru faptul că ai dispărut. Noi am format o corporație pentru a cumpăra acest imobil. Apoi tu te-ai evaporat. Dacă eram sigură de un lucru în privința ta, atunci acesta era integritatea ta. Evident, tu ai considerat asta o altă glumă de-a ta.

– Îți dorești chiar atît de mult casa asta afurisită?

– Da.

Clătinînd din cap se scărpină în creștet, privind fix la candelabru. După cîteve secunde lăsă mîna în jos și făcu un gest cu palma deschisă.

– Nu că ar însemna ceva pentru mine, dar de ce naiba îl vrei?

– Din motive pe care tu nu le mai poți înțelege. În afară de unul.

– Zi-i înainte, spuse el cu ochii fixați asupra candelabrului. Luminează-mă.

– Stabilitatea. Indiferent de ceea ce se întîmplă în viața mea, Scarborough Hall nu se va ridica

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

niciodată în picioare să plece de lângă mine. Are nevoie de mine, Brian. Acești oameni au nevoie de mine, spuse ea. Inima mea e aici.

O clipă îi văzu chipul îmbălbâzindu-i-se când o privi.

– Ei bine, Gwen. Mie nu-mi trebuie bătaia asta de cap.

– Atunci lasă-mă să cumpăr partea ta. O să-mi ia ceva timp ca să adun banii, dar uite aici, zise ea scoțînd o cutiuță și o hîrtie din buzunar.

Mîinile îi tremurară, dîndu-și seama că acesta era momentul pe care-l așteptase de atîta vreme. Motivul pentru care viața ei semăna cu un pom de Crăciun părăsit la marginea drumului. Rămase tăcută cîteve clipe în timp ce încerca să-și stăpînească nerăbdarea ce o cuprinsese.

– Am evaluat inelul pe care mi l-ai dat tu. Valoarea cincisprezece mii de dolari, spuse ea pe un ton inexpressiv, punînd cutiuța și actul pe masă. O să mai dureze puțin pînă cînd am să strîng restul de bani, dar am vorbit cu un avocat care mi-a spus că te-aș putea da în judecată pentru a obține înapoi o parte din costurile pe care le-am suportat de una singură în ultimele nouă luni de zile. Și...

– Destul! spuse el, ridicînd mîinile. Îl cunoști pe avocatul meu. Ia legătura cu el și stabilește totul așa cum vrei.

– Ce? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

– Îți spun că poți să ai ruina asta. Ieftin. Vreau să... dispară orice legătură între numele meu și această... această... zise el bâlbâindu-se, gaură fără fund care mi-a mâncat banii. Ești nebună să vrei casa asta. Încă nu-mi dau seama cum de-ai reușit să mă convingi s-o cumpărăm.

Împinse capul enorm al lui Bambi și limba care-i atârna, departe de el.

– Eu dispar de-aici, spuse el plecînd cu pași mari din Scarborough Hall, și ieșind pe alee către clădirea garajului și mașina închiriată parcată acolo.

Uluită, Gwen ieși afară ca s-o vadă pe Bambi alergînd pe lîngă Brian, scheunînd și lătrînd pentru a-i atrage atenția. Marlin ieși alergînd pe ușa și se opri lîngă Gwen, cuprinzînd-o cu brațele de mijloc.

– A plecat omul ăla rău, Gwen?

Strîngînd pumnii și ridicîndu-i în aer, șopti cu nesat:

– Daaa!

Se uită la Marlin care lovea cu vîrfurile ghetelor într-o baltă de zăpadă topită. Manșetele blugilor ei se udară de apa rece, dar ei nu-i păsa. Luîndu-l de mînuțe dansă învîrtindu-se în cerc cu el, în timp ce Marlin cînta:

– Dimineața a sosit, omul negru n-a venit!

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

Curînd începu și Gwen să cînte.

– Gwen, tu ești mai veselă decît omul acela rău. Hai să intrăm înăuntru și să cîntăm pentru toată lumea.

Pentru toată lumea. Chiar și pentru Steve? se întreba ea. Pentru că stătuse toată noaptea în casă, se întreba dacă Steve participase cumva și el la planul pe care o ajutase să-l urzească. Nu promisese că o va face. Pe durata petrecută împreună pentru a țese complotul, el se ferise să spună sau să facă ceva care ar fi putut fi interpretat greșit ca o speranță pentru un viitor al lor împreună.

– Ei bine, zise ea, lăsînd mîinile în jos și trăgînd adînc aer în piept, cel puțin hai să mergem înăuntru și să le spunem.

După asta, va merge să-l caute pe Steve.

Luîndu-l de mîină pe Marlin, îi întîlni pe chiriași în capătul scării. Privirile lor nerăbdătoare o măsurau din cap pînă în picioare, iar ea nu ezită să le dea vestea cea bună. După anunțul ei se auziră urale, apoi toți începură să vorbească deodată.

– O să ne revenim la normal.

– Prăjituri cu fructe și cafea, la mine.

– Que bueno, señorita!

– Hei, Steve. Gwen a cîntat și a dansat pentru că omul acela căruia nu-i place de Bambi, a plecat.

Gwen se întoarse privind în sus pe scări. Steve se afla pe palier în fața pomului de Crăciun.

Rămase stană de piatră pe moment, așteptînd în timp ce ceilalți se retrăgeau în apartamentele lor. Chiar și Marlin dispăru. Cînd ultima ușă se închise, ea făcu un pas înainte, apoi încă citeva pînă cînd începu să urce pe scări.

– Ai auzit? Planul tău a mers, spuse ea, încercînd să zîmbească. Brian nu mai vrea imobilul Scarborough Hall. A spus că mi-l dă... ieftin.

– Deci, zise Steve, băgînd mîinile în buzunarele blugilor, în sfîrșit ai obținut ceea ce ți-ai dorit tot timpul. Un An nou fericit, Gwen! spuse el, întorcîndu-se spre apartamentul lui.

– Nu. Stai. Nu totul, zise ea, alergînd pe scări.

– Nu totul? Ce mai vrei, Gwen?

– Pe tine, spuse ea, urcînd încă o treaptă. Te vreau pe tine, Steve.

– M-ai vrut, spuse el, apucînd în mîini balustrada. Ai vrut inelul meu pe deget, dar n-ai ezitat să mă lași și să te duci după Brian în după-amiaza de Crăciun.

Clătină din cap, apoi se întoarse cu fața spre ea.

– Asta m-a durut, Gwen.

– Știu. Și am greșit făcînd așa.

Atitudinea lui blazată dispăru, fiind înlocuită de o intensitate pe care ea nu i-o mai văzuse de o săptămîină.

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

– De ce-ai făcut asta?

– Mi-am ieșit un pic din minți când l-am văzut. Nu mă puteam gândi decât la faptul că dacă nu voia, putea să nu-mi vîndă partea lui. Știu că ce spun pare și mai smintit, dar în ultimele săptămîni ai ajuns să mă cunoști destul de bine. Uneori am impresia că poți să-mi citești gîndurile. Și noaptea trecută, când am trecut prin seră, mi-am dat seama de asta pentru că ai aranjat-o exact așa cum mi-o imaginam eu. Speram să-ți dai seama de ceea ce am încercat să fac. Dar tu n-ai făcut altceva decât să te uiți la mine, de parcă aș fi fost un vis urît.

– În clipa aceea, într-un fel, așa te-am și văzut.

– Adică, la fel ca Jennifer care te-a mințit?

El coborî o treaptă către ea.

– Exact. Gwen, de ce nu mi-ai spus mai devreme despre dreptul de proprietate al lui Brian?

– N-am putut să suport gîndul de a mă umili în fața ta. Pe măsură ce trecea timpul mi-am dat seama că va trebui să-ți spun, dar mă simțeam din ce în ce mai stingherită să recunosc. Apoi l-am văzut pe Brian la televizor și m-am gîndit că aș putea lua legătura cu el prin telefon și să rezolv problema în felul ăsta. N-am avut nici cea mai vagă idee că el va apărea la Scarborough Hall în după-amiaza de Crăciun.

Se uită în ochii lui a căror expresie se împlînzii.

Simți că i se rupe inima din piept; cunoștea privirea asta. Totuși trebuia să-l audă rostind și cuvintele.

– Mai ești supărat pe mine?

– Nu.

Ea se apropie.

– Mai vrei să mă întrebi ceva?

El încuviință, neluându-și ochii de la ea.

– Ce-ai făcut cu inelul meu?

– Băgînd mîna în decolteul bluzei albe, scoase inelul care era agățat de un lanț de aur.

Aplecîndu-se înainte, el aruncă o privire în bluză, unde inelul se odihnise între sînii ei.

Clătînînd din cap zîmbi.

– Un loc nemaipomenit pentru a purta un inel de logodnă, spuse el, trăgînd-o de mîna în sus peste cele două trepte care-i mai separau.

– Hai să-l punem înapoi la locul lui, da?

– Da, șopti ea. La locul lui.

Desfăcînd lanțul, lăsă inelul să-i cadă în palmă. După ce i-l puse în deget se îmbrățișară strîns multă vreme. Într-un fel îmbrățișarea asta era deosebită de toate celelalte. Momentul părea a fi mai bogat, mai adînc și mai prețios decît oricare altul pe care-l petrecuseră împreună. Bambi lătră afară și amîndoi începură să se cutremure de rîs.

– Mai sînt și alte nedumeriri? întrebă ea puîndu-i o mîna pe piept și dîndu-se puțin înapoi

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

pentru a-l putea privi. Apoi își lăsă ochii în jos, iar glasul îi deveni grav și blînd:

– E adevărat. Poți să întrebi orice.

Privirea ei rătăci de la diamantul din deget către chipul lui. Undeva la distanță, Bambi încă mai lătra, urmărind mașina lui Brian pînă la capătul curții acoperite de zăpadă. Dar înăuntru, pe palierul din Scarborough Hall se simțea aroma prăjiturilor și mirosul de brad, se auzeau rîsete care se opriră numai cînd Steve începu să o sărute.

Cînd își ridică în cele din urmă gura de pe buzele ei, el îi spuse:

– Doar o singură întrebare, iubito.

Ea se uită în ochii lui albaștri, care sclipeau, strălucind la fel de puternic ca inelul din degetul ei. Vraja anotimpului îi cuprinse din nou în mrejele ei, dar de data asta Gwen știa că nu va mai dispărea.

– Da?

– Dacă promit că sînt cuminte te-ar interesa să vii să te joci sub bradul meu de Crăciun?

– Cît de cuminte?

– Foarte, foarte cuminte.

– Atunci domnule, zise ea, trăgîndu-l de mîină pe cele cîteva trepte pînă la apartamentul lui, acest pitic va fi încîntat să vă facă o vizită la domiciliu.

„VEȘTI BUNE“

de Mattie Goldman

14 februarie. Au bătut clopotele de nuntă pentru arhitectul Steve Stratton și mireasa lui, artista graficiană Gwendolyn Mansfield. Noi, participanții, am căzut de acord că aceasta a fost cea mai veselă și mai divină ocazie pe care am avut-o vreodată. Mai târziu, la Scarborough Hall, mirele și mireasa au reușit să dispară neobservați de la recepția dată în cinstea lor. Dar nu pentru multă vreme. Au fost descoperiți dansînd la lumina stelelor sub cupola de sticlă a serei recent renovate. Reporterul de față prevede o viață fericită pînă la adînci bătrîneți pentru cel mai meritoriu cuplu din King's Crossings.

Sfârșit

El avea suficient șarm ca să facă și un înger să se dea peste cap.

Steve Stratton a luat o hotărîre după ce a văzut-o pe bruneta superbă, cu picioare lungi: să creadă în dragoste.

Gwen Mansfield și-a simțit inima bătînd nebunește cînd celebrul arhitect a invitat-o alături de el, lîngă bradul împodobit.

Nu mai credea în basme, cînd prințul venit din povești a făcut-o să iubească pentru totdeauna

Loveswept

El avea suficient șarm ca să facă și un înger să se dea peste cap.

Steve Stratton a luat o hotărâre după ce a văzut-o pe bruneta superbă, cu picioare lungi: să creadă în dragoste.

Gwen Mansfield și-a simțit inima bătând nebunește când celebrul arhitect a invitat-o alături de el, lângă bradul împodobit.

Nu mai credea în basme, când prințul venit din povești a făcut-o să iubească pentru totdeauna

Lei 4500

Susan Connell

Logodnică de-a pururi, soție niciodată

Loveswept

**Susan
Connell**

**Logodnică
de-a pururi,
Soție niciodată**

EDITURA MIRON